

Cát Lan

Ru Lại Tình Hồng

Chương 1

– Thôi đi, anh đừng kể nữa!

Hạnh Nguyên cười ngật nghẻo, tiếng cười trong như pha lê, hồn nhiên vô tư.

Kiến Trung vờ như không nghe, kể tiếp:

– Rồi em biết không, bé Bi nói ...

Hạnh Nguyên vừa cười vừa xua tay:

– Anh thôi đi! Anh mà kể nữa, bụng em vỡ ra bây giờ. Chuyện của anh là chuyện tếu lâm, không đáng tin chút nào.

– Người ta chưa kể hết mà. Để anh kể hết cho em nghe. Chuyện có thật một trăm phần trăm.

– Thôi, anh phịa thì có.

Hạnh Nguyên bịt hai tai lại:

– Anh kể nữa, em chạy đi đó.

Kiến Trung nheo mắt vẻ hào hứng:

– Không muốn nghe? Được rồi, nói chuyện khác nha.

Hạnh Nguyên hất mặt một chút cho mái tóc đừng rủ xuống trán, hai chân cô tự nhiên co lại để lên ghế, mắt lườm Kiến Trung:

– Anh đó, tình kể chuyện chọc cười em để em quên tội của anh hả, một tên tội phạm khá nguy hiểm.

Kiến Trung phì cười:

– Nói anh dừng vậy em. Người ta nói “xấu chàng hổ thiếp” đó.

Hạnh Nguyên nhăn mặt:

– Cái gì mà xấu chàng hổ thiếp?

Rồi như tức giận, Hạnh Nguyên chồm người tới nhéo lên tay, lên vai Kiến Trung:

– Anh nói xấu anh thì xấu em, em làm cái gì đâu?

Kiến Trung vừa cười vừa kêu lên, vừa tránh móng tay nhọn của người yêu:

– Nè em! Hôm nay không phải là ngày Quốc tế Phụ nữ đâu nha. Đừng có vùng lên, coi chừng anh sẽ trừng phạt em đó.

Nói rồi lựa tư thế né tránh, anh ôm choàng qua người Hạnh Nguyên, kéo cô té ngã vào lòng mình. Hạnh Nguyên đỏ mặt, cô đẩy Kiến Trung ra. Anh càng ôm chặt cô hơn, đôi mắt như có lửa, ngọn lửa tình yêu dịu dàng.

– Buông em ra đi! Ai vào đây thấy thì sao?

– Có sao đâu. Hai nhà cho phép mình rồi chứ bộ.

– Máy năm nữa kia ...

– Nhớ em quá, ôm em hay hôn em cũng là một cách biểu lộ tình yêu đó, cô bé cưng của anh.

Kiến Trung hôn vào đôi má của Hạnh Nguyên một cái. Làn môi nóng ấm chạm vào má Hạnh Nguyên, như có một luồng điện khiến người cô gai gai. Hạnh Nguyên ngồi ngay dậy, tránh xa vòng tay Kiến Trung. Cô vẻ nghiêm chỉnh:

– Bộ hai gia đình cho phép là anh có quyền ôm em, hôn em?

– Không cho anh ôm, anh sẽ ôm và hôn người khác đó.

– Dám!

Hạnh Nguyên giận dỗi:

– Phải rồi, đẹp trai, bay bướm, hào hoa như anh, lại có địa vị, nhà giàu, hội đủ những điều kiện đó, thiếu gì con gái chạy theo.

– Thì thiếu chứ đâu có đủ.

Mặt Hạnh Nguyên bùng thừng. Thương quá, Kiến Trung không đùa nữa.

Anh nắm tay cô âu yếm:

– Anh nói đùa thôi chứ anh yêu em muốn chết, làm sao có cô nào nữa. Sẽ không có ai khiến anh rung động và yêu như đã yêu em. Nhưng mà tình yêu cũng phải có nộ hôn nữa chứ em.

Kiến Trung kéo nhẹ tay Hạnh Nguyên vào mình toan hôn cô. Không hiểu sao Hạnh Nguyên lại tránh cử chỉ âu yếm của anh. Trung thoáng bất ngờ:

– Em sao vậy?

Hạnh Nguyên vờ nhăn mặt để trấn áp lòng mình:

– Anh khôn lắm! Mỗi lần hôn làm người ta muốn ngộp thở luôn.

Kiến Trung cười không vui:

– Em không hạnh phúc hay có cảm giác rung động khi anh hôn em sao? Như vậy em đâu có yêu anh.

Giọng Kiến Trung giận dỗi:

– Anh biết, còn có các anh chàng tò tò đưa đón em, cho nên em còn sàng lọc, lựa chọn.

– Ai sàng lọc lựa chọn hôn nào. Nói vậy cũng nói. Đàn ông gì mà mau hôn như con gái vậy.

Hạnh Nguyên chìa má ra:

– Hôn ... một cái thôi nha. Nhanh thôi, kéo có ai vào đó.

– Ai vào đây đâu.

Kiến Trung ôm lấy Hạnh Nguyên, anh đam mê tìm môi cô. Nụ hôn ngọt ngào và đầy tính cánh khai phá. Một tay Trung lần chạm vào ngực cô, và lần

này cô giữ tay anh lại, xô mạnh ra:

– Thôi đi, tham lam ghê!

Kiến Trung cười thích thú. Bao giờ cũng vậy, những nụ hôn của anh làm cho mặt cô bé đỏ lên, đáng yêu vô cùng, để anh hôn một lần lại muốn hôn nữa ...

– Anh rành ghê! Bộ hôn mấy cô ở ngoài nhiều lắm hả?

– Đâu có, nói oan cho anh không hà. Anh chỉ có mỗi mình em.

– Thôi đi, một mình em ...Miệng anh dẻo còn hơn kẹo cao su. Nói nhớ nói yêu mà khi đi đâu, có khi cả nửa tháng, anh cũng không điện thoại cho em.

Ai biết anh đi công việc hay đi tán tỉnh cô nào.

Kiến Trung nheo mắt:

– Anh thích được em ghen anh. Nhưng mà đa nghi không tốt đâu bé con.

Hạnh Nguyên nhăn mũi:

– Ai thèm ghen.

– A! Nói anh mới nhớ. Em trách anh không điện thoại, vậy chớ mỗi khi anh gọi về, mẹ em hay nhóc Hiếu cứ bảo em đi vắng.

– Ai biểu gọi lúc người ta đi học, làm sao có mặt ở nhà để nghe điện thoại của anh.

– Anh cũng vậy. Khi đó người ta mới rảnh chớ bộ.

– Nói em mới nhớ, tại sai chiều hôm qua anh về không qua nhà tìm em, đến khuya mới điện thoại nói anh đã về, sáng bắt em qua đây cho anh gặp? Ghét!

– Chiều hôm qua ...Nhà có việc.

Kiến Trung nói lấp lửng không có ý giải thích việc gì. Hạnh Nguyên khe khẽ

– Bộ quan trọng lắm hả anh?

– Cũng không có gì. Chú An về.

Hạnh Nguyên ngăn người ra:

– Chú An?

Cô chệch mặt ra như cô nhớ tên An, rồi vụt kêu lên:

– Chú An! Em nhớ rồi! Trời đất, đi những sáu tháng, bảy năm mới về. Chú ấy đi đâu hả anh?

– Nghe nói sang Lào hay Campuchia gì đó.

– Hình như anh có vẻ không vui khi chú An về?

– Đâu có. Bao nhiêu năm nay, nội anh cứ tưởng chú đã mất. Lúc nhắm mắt, ông còn trách bà nội và ba anh đã cư xử không tốt với chú, sự ra đi của chú làm gia đình xáo trộn một thời gian. Em thấy đó, chú về anh sợ lại xáo trộn nữa.

Anh không thích gia đình có chuyện lộn xộn.

– Đúng ra Kiến Trung và cả cha mình nữa, sợ chú An đòi quyền thừa kế trong một phần tài sản của ông nội để lại. Năm năm trước, chú cũng từng giúp công ty mang về nhiều lợi nhuận. Chú hơn Kiến Trung mười tuổi. Ở tuổi ba mươi hai, và sau sáu, bảy năm đi biệt trở về, chú vẫn đáng vẻ lãng tử và như bất cần đời.

Hạnh Nguyên vô tình:

– Chú An đã trở về, gia đình anh đoàn tụ vui chứ anh?

– Em không hiểu những gút mắt trong nhà đâu.

– Có phải anh muốn nói chú An không phải là anh em cùng mẹ với ba anh nên bà nội và ba anh không thích chú An, vậy là anh cũng không thích luôn?

Đang nói, bắt gặp cái nhìn khó chịu của Kiến Trung, Hạnh Nguyên bưng miệng:

– Em xin lỗi ...

– Có gì đâu. Ở đây, ai không biết mẹ của chú An từng làm đổ vỡ hạnh phúc gia đình của nội anh. Cái chết của bà ấy làm cho nửa đời còn lại của ông nội anh không sống trong trầm uất. Đêm qua, bà nội anh mắng chú An, đi tại sao không liên lạc về, ông nội chết mà không nhắm mắt được.

– Rồi chú An nói sao hả anh?

– Chú ấy chỉ im lặng, sau đó mới thấp nén nhang cho ông nội.

Hạnh Nguyên ngập ngừng:

– Thật ra, chú An đâu có lỗi.

Kiến Trung nhìn vào mắt Hạnh Nguyên, giọng anh hơi xẵng:

– Vậy em cho là bà nội và ba anh có lỗi?

Hạnh Nguyên ấp úng chống chế:

– Không phải ... em đâu có ý nói như vậy. Cô lảng ra cho câu chuyện bớt căng thẳng:

– Chú An có khác lắm không anh?

– Có vẻ già hơn, phong trần hơn.

Hạnh Nguyên mơ màng:

– Em nhớ hồi đó, chú An rất ít nói, lạnh lùng.

– Thôi nói chuyện chú An đi.

Kiến Trung ôm Hạnh Nguyên vào ngực mình:

– Bây giờ anh đưa em về bên nhà nhen. Anh phải đi công việc rồi.

– Mới về, anh lại đi nữa hả?

– Đâu có, chiều anh về lại nhà, anh sẽ sang tìm em, tụi mình đi chơi và đi ăn.

Nhớ đến cái hẹn đi học vi tính với Ngọc Trâm, Hạnh Nguyên lắc đầu:

– Tối nay em phải đi học vi tính với Ngọc Trâm. Bữa nay xe nó hư, em phải chờ nó đi, không nghỉ được.

Kiến Trung nhăn mày:

– Thấy không. Anh rảnh rủ em đi chơi thì em bảo bận.

– Em bận thật chứ bộ. Em đi với Ngọc Trâm chứ có đi với ai đâu.

– Vậy tối nay, anh phải ở nhà xem ti vi?

– Cho đáng đời anh. Đùa thôi, chín giờ em về, tụi mình gặp nhau nhen?

– Vậy thôi bây giờ anh đi nhen. Em về nhà một mình được không?

– Dạ được.

Kiến Trung đi rồi, một mình Hạnh Nguyên thả bộ dài trên đường đi. Nhà cô ở đầu đường và nhà Kiến Trung ở cuối đường. Những lúc anh bận ra công ty ở Củ Chi, Hạnh Nguyên vẫn hay sang rủ Ngọc Trâm đi học. Tình bạn của hai người khẩn khít vui vẻ. Đôi lúc Ngọc Trâm đùa:

– Tao cứ gọi mày là mày quen miệng rồi.

Ở nhà bảo sửa gọi bằng chị, khó gọi muốn chết.

Hạnh Nguyên cười nhún vai:

– Chuyện xưng hô đâu có quan trọng. Hạnh Nguyên và Kiến Trung quen nhau từ nhỏ, lớn lên được hai gia đình đồng ý. Đôi khi, cô cũng tự hỏi mình: cô có thật sự yêu anh. Vì dường như cô không có cái cảm xúc hay rung động.

Những khi anh đi vắng cả tuần hay nửa tháng, cô chỉ thoáng nhớ rồi thôi. Cô thấy vui khi có anh, nhưng cũng có lúc, cô chợt nhận ra mình quá đổi bình lặng khi ở bên anh. Có lẽ là sự quá quen thuộc về nhau đã khiến cô có cảm giác anh là của cô và không bao giờ nghĩ có một ai đó là người thứ ba xen vào.

Hạnh Nguyên tấp vào nhà thư viện của Kiến Trung. Thư viện nhà Kiến Trung khá lớn. Nhà Kiến Trung có nếp sống truyền thống của gia đình phong kiến, cho nên uy quyền của người chủ gia đình rất lớn. Điều đó phần nào mang đến cho Hạnh Nguyên một sự e ngại khi nghĩ đến một mai cô về sống với gia đình anh. Cô sợ cái cảm giác của người phụ nữ phải phục tùng hết mọi thứ.

Thở nhẹ, Hạnh Nguyên với tay lấy một quyển sách trên kệ thư viện. Cô thăm phục sự giàu có của gia đình Kiến Trung, và dù giàu có nhưng gia đình anh vẫn không quên đòi hỏi gặt gao ở con cháu một nền học vấn cao.

Lật nhẹ vài trang sách, Hạnh Nguyên cúi xem rồi rảo bước đi về hướng bàn đọc.

Bất chợt cô đâm sầm vào một người. Hoảng hồn, Hạnh Nguyên giật lùi. Ngẩng nhìn lên, cô bối rối nhận ra một người đàn ông lạ, anh ta cũng đang bất ngờ như cô và ngược nhìn cô. Cuốn sách của anh ta rơi xuống đất. Không hẹn mà cả Hạnh Nguyên và anh ta cùng cúi nhặt lên.

Hạnh Nguyên lí nhí:

– Tôi xin lỗi ...

Người đàn ông khá lúng túng sau cái bất ngờ va chạm. Anh ta nhanh hơn, nhặt cuốn sách của mình và quay lưng đi ngay.

Hạnh Nguyên ngăn người nhìn theo. Ai vậy? Gia đình Kiến Trung, cô biết rõ hết. Hay là ...

Chưa kịp nghĩ ra nhưng Hạnh Nguyên giật lại vì sợ anh ta đi mất:

Anh này!

Người đàn ông quay đầu lại, giương mắt nhìn Hạnh Nguyên vẻ ngạc nhiên. Đôi mắt sâu thăm thẳm và như biết nói ấy, không hiểu sao làm cho Hạnh Nguyên bối rối kỳ lạ. Cô bối rối:

– Tôi ... thấy anh quen quen.

Đôi mắt với hàng chân mày rậm rì thoáng nhìn Hạnh Nguyên, rồi cười cười:

– Tôi cũng thấy cô quen quen.

Câu nói làm Hạnh Nguyên hơi thẹn. Cô bào chữa:

– Thật mà. Tôi thấy anh rất quen, nhưng không lại nhớ là gặp ở đâu.

Gương mặt hơi hất lên vẻ lạnh lùng, anh ta trả lời Hạnh Nguyên bằng câu hỏi:

– Cô là bạn của Ngọc Trâm?

– Dạ.

Lại một nụ cười nở trên môi anh ta, cho gương mặt bớt đi vẻ lạnh lùng, nhưng trông rất ngạo nghễ:

– Thế thì cô tìm Ngọc Trâm hỏi xem tôi là ai.

– Chuyện gì mà có tên Ngọc Trâm vậy?

Ngọc Trâm hiện ra nơi ngưỡng cửa, nụ cười của cô không được tự nhiên:

– Ủa! Chú Út mà Trâm tưởng là anh Trung ở đây.

Hạnh Nguyên thở mạnh. Sao cô có thể đăng trí như thế nhỉ! Chẳng phải lúc này Kiến Trung vừa nói với cô sự trở về của chú Út Kiến An. Cô kêu khê:

– Chú An! Hèn nào Nguyên thấy quen quen.

Kiến An cười trừ:

– Mình quen với nhau sao?

Ngọc Trâm ngơ ngác nhìn cả hai, cô giậm chân:

– Chú Út và Hạnh Nguyên nói gì vậy?

– Lúc này mình thấy chú An quen quen, nhưng rồi không tài nào nhớ nổi đã gặp ở đâu.

– Tôi khác lắm sao? Già quá phải không?

Hạnh Nguyên lắc đầu, cô chưa kịp nói gì thì Ngọc Trâm đã lôi cô đi, rồi mới quay lại nói to:

– Xin lỗi ghen chú Út.

Ông Kiến Tường ngồi đối diện cùng Kiến An, dáng vẻ của ông dường vẻ, đôi mắt lạnh lùng nhìn người em khác mẹ với mình.

Ông cao giọng:

– Chú đi sáu, bảy năm rồi sống như thế nào?

Giọng Kiến An không biểu lộ một chút cảm xúc:

– Thì ai thuê gì làm nấy. Trời sinh voi sinh cỏ mà.

Câu nói nửa như chua chát, nửa như đùa. Ông Kiến Tường khó chịu:

– Nhưng đại để là chú làm gì?

Kiến An trả lời miễn cưỡng:

– Em làm việc cho một công ty hóa chất, làm thêm nghề tay trái nữa: trồng cây bon sai.

– Có tích lũy được chút nào không?

Kiến An cười lắc đầu. Ông Kiến Tường không hài lòng:

– Trong chú lằng tở giống như dân xã hội đen vậy. Về đây rồi ở lại đây luôn đi. Lúc còn sống, ba dặn khi nào chú về, phải giữ chân chú lại.

– Em chưa định gì cả. Nhớ quê hương lúc tết sắp đến nên trở về. Vui thì ở lại, buồn thì đi.

Ông Kiến Tường hừ giọng:

– Chú vẫn vậy. Ai làm gì cho chú buồn? Chú đi, ở nhà ba cứ mong cho đến chết vẫn mong. Chừng má lớn bảo cứ đi đi, chú không về đâu, ông khóc nấc lên rồi đi luôn. Đám ma neo lại ba ngày, hy vọng chú về, vậy mà bốn năm sau, chú mới chịu về. Chưa mỗi bước giang hồ sao?

Kiến An cuối đầu, đâu phải anh không thương cha, nhưng anh là con dòng nhỏ, tủi lắm. Đi đâu người ta cũng bảo anh là đứa con rơi. Có ai hiểu mẹ anh đã yêu người đàn ông hơn mình gần hai mươi tuổi đã có vợ con, một tình yêu không biên giới tuổi tác, vẫn không qua định kiến. Mẹ của anh chết trong tủ hờn. Anh đã ra đi, sáu năm nào đủ để phôi pha những đau lòng trong quá khứ.

Ông Kiến Tường nói tiếp:

– Chú vào công ty đi, phụ với thằng Kiến Trung. Nó mới ra trường, chưa có kinh nghiệm điều hành công ty.

Kiến An trả lời nước đôi:

– Em mới về nhà, anh cho em nghỉ ngơi một thời gian đi.

– Chú nghỉ năm mười hôm đủ rồi.

– Để xem đã anh ạ.

Gương mặt lạnh lùng của ông Kiến Tường bực mình lẫn tức giận. Ông buồn giọng trách:

– Chú vẫn bướng. Cái tính ngày xưa không bỏ được. Sao chú cứ thích làm

theo ý của mình thế?

Kiến An không đáp, đầu anh cúi xuống im lặng. Tính anh là vậy đó, khi anh đã quyết thì mọi chuyện sẽ là như vậy.

Ông Kiến Tường thở ra:

– Thôi tùy chú vậy. Chú trở về nhà là tốt rồi, thích vào công ty thì vào, tôi không ép.

– Vâng.

Câu chuyện chấm dứt nhạt nhẽo. Kiến An bỏ đi ra ngoài. Vạt nắng cuối cùng của một ngày vừa tắt cho chiều trở nên mênh mông.

Kiến An đưa tay hứng một vốc nước rồi hắt hết vào mặt, thêm một vốc nữa, anh cảm thấy tươi tỉnh. Vớ tay lấy chiếc khăn lông, anh lau nhẹ nhẹ lên mặt. Bên ngoài, nắng đã lên cao. Kiến An lắc đầu, xưa nay anh ít khi nào dậy muộn, vậy mà về đâu, anh cứ như vậy.

Trở ra ngoài, Kiến An rút một Ly nước uống. Tối qua, anh đến phòng đọc sách và ngủ quên ở đây luôn. Không gian ở đây yên ắng quá. Kiến An ao ước có ai đó xuất hiện, phá tan không gian tĩnh lặng này.

Nhưng rồi Kiến An cười một mình. Căn nhà này, nếp nhà này xưa nay luôn tĩnh lặng, mỗi người đều có một thế giới riêng, nếu có ở bên ngoài về nhà này, họ cũng thích cuộn mình vào thế giới riêng của họ.

Trên bàn có phần ăn của Kiến An được đặt cẩn thận bằng cái lồng bàn. Kiến An không muốn ăn, anh lấy nón đội lên đầu, bước ra vườn, tìm lấy cái xẻng ngày hôm qua dựng một góc, Kiến An tiếp tục công việc ngày hôm qua. Thú vui của anh bây giờ là chăm sóc mấy cây kiểng trong vườn.

Nắng lên cao hơn. Cái nắng nóng và gay gắt. Kiến An đứng thẳng người lên. Ở thành phố này mà có một khoảng sân vườn rộng lớn đầy bóng cây như nhà này thì quả sang nhất. Tuy nhiên Kiến An không có chút tự hào nào, anh vẫn luôn dặn mình:

mình vẫn luôn là một người ngoài đối với những người trong gia đình này. Anh thích sân vườn này vì ở đây gợi cho anh nhiều kỉ niệm xưa, vui cũng có mà buồn cũng có, nhưng buồn có lẽ nhiều hơn. Rốt cuộc tất cả chỉ là kỷ niệm, kỷ niệm ngây ngô của thời trẻ dại, cũng buồn cười và cũng đau xót thân phận của đứa con ngoài giá thú.

Chợt, tiếng xích đu đẩy đưa đều đều góc cuối vườn làm cho Kiến An phải chú ý. Anh hiếu kỳ nhìn về phía cuối vườn. Anh bất ngờ nhận ra Hạnh Nguyên.

Ngày anh đi, cô bé mới mười ba, bây giờ mười tám, thành thiếu nữ dịu dàng thùy mị chứ không nghịch ngợm bướng bỉnh như ngày xưa. Anh vẫn thích nhìn lại cô, ánh mắt to đen nghịch ngợm, chiếc mũi héch ương bước ... tất cả những nét ngày xưa không thay đổi mấy, có điều cô bé bây giờ xinh quá.

Tuy nhiên, Kiến An vội cảnh giác mình ngay. Hạnh Nguyên là vợ hứa hôn của Kiến Trung, cô bé rồi sẽ đáng ghét như những người kia thôi. Hãy xem cô ta như người xa lạ, cũng như phút đầu tiên gặp cô, cả anh và cô ta đều thật xa lạ.

Anh không nghĩ kẻ tông vào mình là cô bé Nguyên ngày nào hay vùi vĩnh nấn nỉ anh làm giùm chiếc lồng đèn Trung Thu, hay nhờ anh thắt con bọ dừa từ những chiếc lá dừa xanh.

Năm năm đi xa, và cô bé Hạnh Nguyên trở thành một thiếu nữ, vợ hứa hôn của Kiến Trung, đủ để tạo một khoảng cách xa lạ cho Kiến An. Anh lắc đầu cười một mình rồi quay lưng đi. Anh không muốn nói chuyện với cô nhỏ, điều đó có thể gây sự khó chịu cho Kiến Trung.

Nhưng ...

– Chú An! Sao bỏ đi vậy?

Hạnh Nguyên gọi lớn. Đôi chân Kiến An vụt đứng lại lúng túng. Anh không nghĩ là cô bé thấy mình.

Kiến An cười nhẹ, quay người lại. Khi thật! Anh chợt hiểu ra là anh mắc bẫy cô bé. Tưởng cô bé đang mơ mơ mộng mộng, ai ngờ lại to tiếng gọi.

Bước đến gần, Kiến An vờ cười để che sự ngỡ ngàng của mình, một người lớn bị “con nít” phát hiện đi trốn.

– Hạnh Nguyên đến đây hỏi nào vậy?

Hạnh Nguyên không đáp mà nhìn vào mắt Kiến An, rồi bất chợt hỏi:

– Sao vậy chú?

Đôi mày rậm của Kiến An cau lại:

– Sao là sao?

Hạnh Nguyên cong môi ra vẻ hờn trách lại vừa như hỏi tội:

– Sao chú An vừa gặp Nguyên đã bỏ đi? Hay tại chú ...không muốn quen với Nguyên nữa?

Từng đứng trước nhiều cô gái như vậy, vậy mà lúc này, Kiến An lúng túng.

Anh chống chế:

– Hạnh Nguyên đến tìm Kiến Trung à? Sao không vào nhà?

– Nguyên tìm chú không được sao?

Hạnh Nguyên cong môi hỏi bướng. Kiến An lắc đầu:

– Thì được, nhưng để làm gì?

– Để xem chú thay đổi như thế nào.

– Tôi à? - Kiến An nhìn lại vào mắt cô bé – Thì vẫn như xưa. Có điều người ta nói giang sơn dễ đổi nhưng bản tánh khó dời.

Đôi mắt đen của Hạnh Nguyên ánh lên một chút tinh nghịch, vì cô tìm thấy lại chú An của ngày xưa hay dí dỏm, nhưng lại nghiêm túc:

– Không thay đổi thật sao chú? Có đấy.

– Nguyên nói rõ đi.

– Khó ư.

Kiến An không ngờ cô bé dám nói mình như vậy, nên sầm mặt.

- Thì bao giờ tôi chẳng như vậy.
- Cho nên chú nhận ra Nguyên mà không nói, còn Nguyên thì ...
- Lại quen mặt tiêu ông chú hay được Nguyên vùi vãnh làm giùm đèn Trung Thương hay những món thủ công của lớp học chứ gì?
- A! Vậy là chú còn nhớ, nhớ rất rõ, vậy mà làm mặt lạ với người ta. Đáng ghét!

Giọng Hạnh Nguyên thật nũng nịu, mà lâu lắm rồi, trái tim khô cằn của Kiến An chưa được ai dỗ hờn mình như thế. Tim của anh chợt rung động.

Hạnh Nguyên vô tình trách móc tiếp:

- Thật ra, chú thay đổi nhiều đó chứ, từ hình dạng đến tính tình. Có điều hồi đó chú khó ưa kiểu khác, bây giờ khó ưa kiểu khác.

Kiến An im lặng nhìn cô gái, sao mà anh chợt thấy thích được trách móc như thế. Ánh mắt của anh làm cho Hạnh Nguyên lúng túng:

- Nguyên nói không phải sao?
- Mỗi người đều phải có thay đổi theo thời gian chứ. Cũng như Nguyên vậy, ngày ấy mười ba, bé tí tẹo.

Hạnh Nguyên cãi lại, giọng ầm ức:

- Ý Nguyên không phải như vậy. Nguyên nói tính tình của chú kìa. Ngày trước, cái gì chú cũng chiều Nguyên, hay dẫn Nguyên đi chơi, ăn kem, thế mà hôm nay gặp lại, chú làm như không quen. Bây giờ nhìn thấy Nguyên, chú bỏ đi. Nguyên đến đây, ra vườn ngồi là muốn gặp chú chứ bộ gặp anh Trung sao.

Chợt hiểu, Kiến An cười nhẹ:

- Lớn rồi cũng còn trẻ con sao Nguyên? Lúc trước Nguyên còn nhỏ, còn bây giờ Nguyên đã là một thiếu nữ, phải có một sự khác biệt chứ.
- Nguyên chẳng thấy có khác biệt gì cả. Chúng ta là người quen mà. Bộ bây giờ lớn rồi thì Nguyên và chú không quen nhau hả?

Kiến An cố giấu nụ cười thú vị, anh tìm thấy cô rồi đó. Cô bé Hạnh Nguyên bước bình, song Kiến An đập tắt ngay điều thú vị trong lòng mình. Anh ngồi xuống chiếc ghế xích đu đối diện, như thế trấn áp cảm xúc đang dần len vào tim mình. Không hiểu sao anh nghe lòng mình ầm ập kỳ lạ với cảm giác được có kẻ hờn dỗi.

– Cảm ơn Nguyên nghe.

Hạnh Nguyên nhú mày:

– Sao khi không chú lại nói cảm ơn.

– Có hơn năm năm rồi, tôi mới nghe ...và Nguyên là người duy nhất vui khi tôi trở về.

– Đâu phải một mình Nguyên, anh Trung, Ngọc Trâm vẫn thỉnh thoảng nhắc chú.

Kiến An im lặng, ánh mắt anh xa vời. Có thật trong nhà này vẫn dành cho anh một tình cảm ruột thịt?

– Chú An! Chú nghĩ gì vậy? Nói gì đi chú!

Kiến An nhìn vào đôi mắt đẹp của cô bé:

– Nguyên muốn tôi nói gì? À, quên nữa! Có muốn gặp Kiến Trung không, để tôi vào nhà gọi cho?

Hạnh Nguyên giậm chân:

– Lúc này Nguyên nói là đến đây gặp chú mà. Nếu muốn gặp anh Trung, Nguyên đã vào nhà. Giờ này làm gì có anh Trung ở nhà.

Giọng Hạnh Nguyên dịu lại:

– Chú không đến công ty phụ việc mà ở nhà làm vườn, vườn có người làm mà. Hay là chú định đi nữa?

– Cũng ...chưa biết.

– Hạnh Nguyên ...hỏi chú một chuyện được không?

– Nói đi!

- Chú kể chuyện sống ở Campuchia hay Lào gì đó cho Nguyên nghe đi.
- Có gì đâu. Đó là cuộc sống phải làm để tự nuôi thân mình thôi.
- Chú có định ở lại nhà này không?
- Chưa biết.
- Hồi đó, sao chú bỏ đi vậy? Lúc đó Nguyên mới mười ba, nhưng Nguyên cũng hiểu được ngày nào cũng mong chú. Ông đi tìm chú khắp nơi rồi ông ngã bệnh vì cứ đi tìm chú.

Kiến An xúc động mạnh. Anh chưa bao giờ nghĩ cha dành cho mình một tình cảm như thế.

- Sao vậy chú? Chú giận bà nội?

Kiến An lắc đầu:

- Có nhiều chuyện không thể nói ra được đâu Nguyên ạ. Cho nên tôi không thể nói gì được cả.
- Còn cô thì sao hả chú?

Kiến An ngạc nhiên:

- Cô nào?
- Là vợ của chú đó, sao chú không đưa về cùng?

Kiến An bật cười:

- Chú làm gì có cô.
- Chú chưa ... cưới vợ.
- Ủ. Ở tuổi ngoài ba mươi phải có vợ có con và có cả sự nghiệp nữa, phải không? Nhưng tương lai vẫn là những gì ở phía trước.
- Người nhà chú từ ông nội và các chú, ai cũng hào hoa. Vậy mà chú một mình, không biết có nên tin không. Chứ anh Trung ...Nguyên thấy ảnh đi tán tỉnh con gái người ta nữa.
- Nguyên có gây lại không?

Hạnh Nguyên nhún vai:

– Để làm gì. Để tôn trọng nhau trong tình yêu phải có sự chung thủy chứ. Nhưng cũng có đôi lúc, Nguyên tự hỏi không biết giữa anh Trung và Nguyên có gọi là tình yêu không? Có khi anh ấy ở Củ Chi cả chục ngày, không gọi điện về, còn Nguyên cứ thả nhiên vào việc học ở trường. Kiến An hơi bất ngờ trước bộc bạch của cô bé. Anh cứ nhìn cô. Hạnh Nguyên mỉm cười:

– Còn những ba năm nữa mà, phải không chú? Cứ để cho tình cảm tự nhiên phát triển, còn bây giờ cứ thả nhiên, nghĩ làm gì cho thêm già.

Kiến An nhìn xuống chân mình, anh không biết góp lời nào cho chuyện tình cảm kia khi một bên là cháu của anh.

Hạnh Nguyên chấp hai tay lên ngực:

– Anh Trung vẫn cứ hay chê Nguyên không thực tế, chỉ biết mơ mộng. Cũng như lúc Nguyên chọn ngành thiết kế thời trang, anh đã mắng Nguyên:

cái ngành chết đói, đời bây giờ người ta học kinh tế, quản trị kinh doanh ...

– Vậy Nguyên học về ngành thiết kế thời trang à? Công việc thích hợp cho Nguyên đấy chứ. Tôi còn nhớ hồi đó, Nguyên rất khéo tay.

Hạnh Nguyên vui vẻ:

– Vậy là Nguyên có đồng minh rồi. Anh Trung mà được như chú, Nguyên và anh ấy không hay cãi nhau.

Kiến An cười trêu:

– Cãi nhau cũng là một biểu hiện của tình yêu. Hạnh Nguyên như vậy là hạnh phúc nhất rồi. Cũng như khi gặp lại Nguyên, tôi không nghĩ là con bé còn lại biến thành cô thiên nga xinh xắn.

Hạnh Nguyên không vừa, cô lém lỉnh:

– Còn chú thì sao? Cũng thay đổi theo cấp số nhân chứ không sao.

Cả hai cùng nhau cười, họ cảm thấy gần nhau và thật dễ chịu.

Ru Lại Tình Hồng

Chương 2

– Em làm sao thế?

– Giọng của Kiến Trung khó chịu, trong lúc Hạnh Nguyên vẫn lặng im. Anh hơi gắt:

– Bao nhiêu đó đủ rồi nha. Em nhất định giận anh hoài sao?

Hạnh Nguyên lạnh nhạt:

– Em không giận gì cả, em nghĩ đã đến lúc anh nên đi về đi.

Cuối cùng thì Hạnh Nguyên đã chịu lên tiếng, nhưng sự lên tiếng của cô càng như dầu chế vào lửa, tạo nên một khoảng cách giữa hai người.

Kiến Trung cắn nhẹ môi, mắt nhìn đăm đăm vào gương mặt lạnh lùng của Hạnh Nguyên:

– Em muốn anh phải làm sao đây? Anh phải nói xin lỗi em bao nhiêu lần cho em hết giận anh?

Hạnh Nguyên vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng:

– Em đâu có bắt anh xin lỗi em, điều này đâu có cần thiết. Em đang mệt lắm, anh nên đi về đi.

– Nhưng mà anh biết em giận anh, anh rất không tích khi em giận anh như thế này. Anh thích thấy em dịu dàng, khi em dịu dàng, anh thấy em đáng yêu.

Anh năn nỉ em này giờ lâu lắm rồi, em phải hiểu tự ái và lòng kiên nhẫn của anh ra sao rồi.

– Anh tự ái vì phải cầu cạnh năn nỉ em, em đâu cần anh năn nỉ em.

Kiến Trung bực dọc nhìn Hạnh Nguyên, anh bất lực trước tính ương bướng của cô, vừa giận vừa khổ sở. Không biết làm sao tạo hòa khí vui vẻ, anh cố dịu giọng thêm lần nữa:

– Anh nghĩ em cư xử như vậy không hay đâu. Em cho là này giờ em đúng hay sao?

Câu nói như đổ dầu vào lửa, Hạnh Nguyên quay phắt lại:

– Vậy anh cho là anh cư xử với em là đúng hay sao? Thái độ của anh lúc đó là gì vậy?

– Có lẽ anh đã không khéo léo trong lời nói, nhưng anh cho là anh không sai khi hỏi em về những điều ấy.

Hạnh Nguyên gắt, cô bắt đầu nổi giận dù trước đó mấy giây, cô đã cố ghìm cơn giận của mình xuống:

– Anh cho là anh đúng, vậy thì em còn gì để nói. Anh nghĩ anh là cái gì của

em mà anh có thể thốt ra lời lẽ như thế?

– Anh là hôn phu của em, anh thiết nghĩ anh cần biết em đi đâu và làm gì với những người ấy.

Hạnh Nguyên khẽ cười, nụ cười khinh khỉnh lẫn ương ngạnh:

– Chỉ mới là hôn phu của em mà anh đã có thái độ vậy sao. Nếu thực sự là chồng của em, có lẽ anh còn khiêm nhã hơn nữa, hả?

Hạnh Nguyên hít sâu một hơi vào buồng ngực, cổ dần cơn xúc động:

– Anh cho là em có lỗi, sao anh không kiểm điểm lại mình. Trước tiên là anh lỗi hẹn với em, không phải lần đầu anh hẹn nhưng để mặc cho em chờ. Em vẫn vui vẻ có trách cứ gì anh đâu. Vậy mà em đi dự sinh nhật của một người bạn, rồi một người bạn đưa em về ... Là bạn thôi, không lẽ em không có quyền có bạn.

Như vậy anh có tôn trọng em không? Chẳng lẽ em không có tự do riêng cho em?

– Em đi về với một người đàn ông trong đêm tối, em cho đó là hành động đúng sao? Còn anh, anh không thấy dễ chịu chút nào.

– Hóa ra là anh chưa bao giờ có lòng tin ở em. Như vậy mỗi lúc gặp anh chờ một cô gái trên xe, anh còn thân mật đùa giỡn với cô ta, em có nửa lời nào trách anh không.

– Chính sự phớt lờ của em đã làm cho anh tức, và anh cố tình thân với họ hơn. Tại sao em không ghen hay làm mình làm mảy hạch sách anh, để anh thấy là mình được yêu?

Ánh mắt Hạnh Nguyên bây giờ đầy vẻ chấp nhận:

– Em không muốn ghen hay hạch hỏi anh vì em quan niệm cần có lòng tin ở nhau. Vả lại, nếu như em hạch sách anh, và nghe ở anh lời biện minh giả dối, tốt hơn là em nên im lặng.

Kiến Trung thở dài:

– Vậy em nói anh làm gì đúng đây? Lúc nào anh cũng quan tâm lo lắng và yêu thương em:

còn em, anh cảm nhận là em không yêu anh, có lúc em lại né tránh những quan tâm và yêu thương anh dành cho em.

– Sao anh nghĩ là em không yêu anh? Có người con gái nào không thích được người mình yêu chăm sóc, lo lắng. Nhưng anh có biết, em có cảm giác là em quá phụ thuộc vào anh, anh nói yêu em nhưng anh muốn em hoàn toàn thuộc về anh hay tuyệt đối là của anh. Em cũng phải có tự do cho riêng em chứ.

Em cần có bạn bè và vui chơi thoải mái trong lứa tuổi của em.

Kiến Trung đầu cúi, anh đặt tay lên tay người yêu:

– Được rồi, xem như anh sai. Anh sẽ cố gắng sửa chữa. Song anh cũng xin em một điều. Hãy hứa với anh, giận anh thì giận nhưng em cũng đừng lạnh

lòng hay tỏ ra bất cần anh, anh khó chịu lắm.

Hạnh Nguyên bật cười, cô đan tay mình vào tay Kiến Trung và đưa lên môi hôn, dấu hiệu của sự hòa bình, không cãi nhau, không lạnh lùng nữa. Nụ cười của cô làm ấm lòng Kiến Trung. Anh kéo cô vào mình và hôn cô. Hạnh Nguyên muốn tránh nụ hôn, nhưng sức nhớ cô vừa hứa với anh nên khép mắt lại. Sao không là cảm xúc của tình yêu như cô hằng nghĩ mà là một sự chấp nhận. Có phải vì trong lòng cô hãy còn hằn sâu thái độ kém nhả nhận của Kiến Trung đối với cô lúc cô vừa bước xuống xe của Tử Hào.

Nụ hôn của Kiến Trung bắt đầu tham lam hơn nữa ...

Cơn gió thoảng nhẹ qua mang theo hương vị của hoa, những hoa bạch mai nhỏ xíu nhưng hương vị lại tuyệt diệu. Ngồi xuống ghế, Hạnh Nguyên ngược nhìn bầu trời đêm lấp lánh những vì sao mà hờn lại lảng đãng vào không khí ồn ào của buổi tiệc.

Hạnh Nguyên chột rùng mình, không phải vì lạnh mà ...

Buổi tiệc mừng thọ bà nội tám mươi bên trong, trong phút chốc biến thành bàn tròn kinh doanh giữa ba Kiến Trung, Kiến Trung và Hạnh Nguyên: còn các vị khách khứa, họ đến để góp phần long trọng cho buổi tiệc và cũng để chứng tỏ họ cũng được mời trong buổi tiệc long trọng của dòng họ Nguyễn Kiến. Hạnh Nguyên không thích cách phô bày sự giàu có cũng như thể lực của cha Kiến Trung và là cha chồng tương lai của cô.

Bước chân lảo xạo trên đá sỏi làm Hạnh Nguyên quay lại. Người đang đến gần cô là chú Kiến An. Anh vừa đi vừa khom đầu để đốt điều thuốc. Anh khựng lại khi nhìn thấy Hạnh Nguyên, rồi cười:

– Hạnh Nguyên ! Sao lại ở đây mà không ở trong kia với Kiến Trung?

Hạnh Nguyên cười, đáp lại:

– Nguyên muốn ở ngoài này. – Hạnh Nguyên đùa – Còn chú, đừng nói là theo Nguyên ra đây nghe.

– Đi tìm chỗ hút thuốc, cô bé ơi. Hạnh Nguyên làm cái gì ngoài này?

– Tìm không gian yên tĩnh, không có tiếng ồn, rượu và thuốc lá. Chú làm không khí ở đây ô nhiễm rồi đó.

Câu nói của Hạnh Nguyên làm Kiến An cười thành tiếng. Lúc này trông gương mặt anh cuốn hút làm sao dưới đốm sáng của ngọn lửa trên đầu điều thuốc. Anh nhìn Hạnh Nguyên rồi nhẹ giọng:

– Tôi ngồi đây được chứ?

Hạnh Nguyên vội ngồi nhích sang một bên chừa chỗ cho Kiến An:

– Dĩ nhiên là không được nếu chú không muốn.

– Càng ngày cô càng lém đố, cô bé.

Kiến An ngồi xuống:

– Dường như Kiến Trung đang đi tìm Hạnh Nguyên. Sao Nguyên lại bỏ ra ngoài này?

– Anh ấy đang say mê bàn việc ở công ty thì có.
 Gác tay dưới cằm, Hạnh Nguyên ngược nhìn trời đêm:
 – Mà chú nữa, trong ấy đang vui vẻ, sao không ở trong mà ra đây?
 Kiến Trung rùn vai:
 – Chuyện họ bàn, chẳng có gì hứng thú cả. Ra đây nói chuyện với Nguyên có lẽ còn hay hơn.
 Hạnh Nguyên liếc Kiến An:
 – Vậy chú lấy Nguyên làm trò giải khuây sao?
 – Đâu có. Hạnh Nguyên nói oan cho tôi rồi. Nhưng mà hôm nay, trông Hạnh Nguyên có vẻ rất vui.
 – Chú cũng vui phải không?
 – Ờ.
 – Chú An này! Chú có nhớ lúc chú bỏ đi không?
 – Nhớ. Sao?
 – Nguyên đã bắt gặp chú trốn đi.
 Kiến An cười:
 – Ừ, lúc ấy, hình như Nguyên đang giận chú, nên định chạy đi méc ông nội.
 – Mà Nguyên có méc đâu.
 – Nhờ như vậy chú mới đi được.
 – Chú gạt Nguyên thì có. Bây giờ chú về, Hạnh Nguyên nhất định đòi nợ xưa.
 – Nợ gì?
 – Thì hồi đó chú hứa sẽ thực hiện bất kỳ đòi hỏi nào của n. Để lừa Nguyên, chú đã chơi cái trò đó. Chú quên, nhưng Nguyên, không có quên đâu.
 Kiến An xúc động, chuyện ngày ấy khi anh ôm quần áo bỏ đi, Hạnh Nguyên dọa chạy đi báo ông nội. Cô bé ôm chặt anh lại và đòi hét ầm lên, anh đã gạt cô bé với lời hứa sau này Nguyên muốn gì cũng được. Cô bé nhớ, còn anh đã quên biếng đi mất.
 Kiến An cườ khẽ:
 – Trò trẻ con ấy, Hạnh Nguyên vẫn nhớ hay sao?
 Hạnh Nguyên đưa tay dứ dứ trước mặt Kiến An, dọa:
 – Này! chú đừng có nói là quýt nợ ghen.
 Kiến An vờ chịu thua:
 – Thôi, tùy cô đấy. Thật tôi không ngờ có lúc bị con bé ranh ma này ăn hiếp.
 – Vậy là chú hứa rồi ghen.
 – Hứa gì?
 – Hứa phải lấy vợ trước Hạnh Nguyên có chồng. Nguyên đã sắp xếp đâu vào đó rồi.
 Kiến An thảng thốt kêu:
 – Chuyện gì chứ chuyện này không được. Tôi chưa muốn có vợ đâu cô bé.

Có ai thương tôi đâu.

– Nguyên tính rồi. Nguyên sẽ giới thiệu bạn thân của Nguyên cho chú, như vậy sẽ tiện cho chú mà cũng tiện cho Nguyên được gần bạn.

Kiến An lắc đầu:

– Hóa ra cô đang lợi dụng tôi đấy à?

– Nguyên lợi dụng, chú cũng có lợi vậy, Có vợ đẹp và thông minh, bạn Nguyên còn xinh và thông minh hơn Nguyên nhiều.

– Nhưng tôi lại không thể là ông chồng tốt.

– Sao chú lại nói vậy? À! Mà chú còn nhớ chị Thương không?

Kiến An thoáng chau mày, song anh gật đầu.

– Nhớ, nhưng sao?

– Chị Thương yêu chú lắm. Lúc chú bỏ đi, chỉ chứ khóc hoài.

Kiến An lại cười, nụ cười không một hàm ý. Hạnh Nguyên nhăn nhó:

– Chú đừng có cười. Nguyên nói thật chứ không có đặt chuyện đâu. Thấy ghét chú quá!

– Cô ấy hẳn bây giờ cũng đã có chồng?

Hạnh Nguyên bực dọc:

– Chớ sao nữa. Người ta là con gái, chẳng lẽ chờ đợi chú mãi.

Kiến An nhún vai, nhưng thái độ của anh lúc này khiến cô thương cảm – Nguyên sẽ giới thiệu em gái chị Thương cho chú.

– Bạn của Nguyên là em gái Thương?

Hạnh Nguyên gật đầu, còn Kiến An, anh nheo mắt, giọng thản nhiên:

– Để xem sao nữa chứ. Lỡ như chú chịu mà cô bạn của Nguyên không chịu thì sao?

– Chú không được hứa cho qua chuyện đâu đó.

– Biết rồi.

Kiến An gật đầu, cái gật đầu theo ý nghĩ của anh. Anh lần tay vào túi áo tìm điều thuốc thứ hai, rồi khẽ giọng:

– Hạnh Nguyên và Kiến Trung là đôi bạn hạnh phúc, nhưng như hai gia đình định ngày cưới rồi mà.

– Chú đang hỏi Nguyên hay báo tin vậy?

– Sao ? Chẳng lẽ Nguyên không biết?

– Thì biết. Nhưng Nguyên chưa quyết định gì cả.

Cô nhỏ giọng như tâm sự:

– Chú An đã yêu rồi phải không?

– Việc ấy có liên quan gì đến việc của cô, hả cô bé?

– Nguyên cười, nụ cười nhẹ nhàng xa vắng:

Nguyên hỏi để biết, với chú thì thế nào là tình yêu? Theo chú, hạnh phúc là sao hả chú?

– Là giống như Nguyên vậy, yêu và được yêu, đó là hạnh phúc.

– Nguyên đang hạnh phúc?

Cô lắc đầu:

– Có phải Nguyên đang hạnh phúc không? Chữ hạnh phúc trừu tượng qua. Nguyên lớn lên bên anh Trung, được cha mẹ hai bên chấp thuận. Nguyên thấy sao hạnh đến nhẹ nhàng, không có gì trở ngại, không có sự xôn xao.

– Hạnh phúc là do tự lòng mình cảm nhận được, vấn đề là ta phải biết giữ gìn và tôn trọng nhau. Nguyên có tất cả những điều ấy mà.

– Ai cũng nói hạnh phúc không phải dễ tìm, nhưng với Nguyên, nó như được đặt trong lòng bàn tay, làm cho Nguyên hồ nghi ... giống như Nguyên đang giữ trong tay một bong bóng xà phòng lấp lánh rực rỡ muôn màu sắc, nhưng Nguyên có cảm giác nó không bền bỉ.

– Chỉ là ảo giác của Nguyên thôi, giống như người ta đang giữ viên kim cương quý giá nên cứ mãi lo lắng mình đánh mất.

Hạnh Nguyên thở nhẹ như tìm ra lối phân giải:

– Chú không hiểu đâu. Nguyên có những cảm giác mà không sao diễn tả được. Tâm hồn Nguyên cứ sao sao ấy. Nguyên không hiểu mình có thật sự hạnh phúc, có thật sự yêu anh Trung không?

Kiến An trấn an:

– Không có gì đâu, đó chỉ là suy nghĩ và lo sợ thường tình khi người ta đứng trước ngưỡng cửa hôn nhân và hạnh phúc đôi lứa.

– Vậy mà không hiểu sao nghe nói đến đám cưới là Nguyên muốn phát sốt lên, còn anh Trung thì cứ thúc hỏi.

Có tiếng Kiến Trung gọi tên Hạnh Nguyên. Hạnh Nguyên đứng lên:

– Thôi, mình vào nhà đi chú An.

Kiến An lắc đầu:

– Nguyên vào với Kiến Trung đi.

Kiến Trung lại gọi to nữa, nên Hạnh Nguyên hấp tấp chạy đi. Kiến An nghe tiếng còn tiếng mắt, Kiến Trung đang cầu nhàu Hạnh Nguyên. Anh hình dung ra những lời của cô bé và lắc đầu rít thật mạnh một hơi thuốc, xong nhả ra cho làn khói trắng bay lãng đãng.

Hạnh Nguyên trở mình trên chiếc giường êm ái của mình, đôi mắt cô vô tình chạm vào khung ảnh chụp của mình và Kiến Trung. Cô vươn tay ra cầm khung ảnh lật úp xuống.

Tình cảm cô dành cho Kiến Trung liệu đó có phải là tình yêu?

Có tiếng chân vang trên cầu thang. Bà Nguyên đẩy cửa phòng Hạnh Nguyên nhìn vào:

– Có người tìm con.

Hạnh Nguyên lười biếng nằm yên:

– Ai vậy mẹ? Hay là mẹ bảo con mệt nên ngủ rồi.

– Con đang làm gì vậy?

– Con đọc sách, làm biếng xuống nhà tắm.

– Vậy để mẹ nói với chú An ...

Hạnh Nguyên bật dậy như cái lò xo:

– Khoan đã mẹ! mẹ nói ai tìm con?

– Chú Kiến An, ông chú chồng tương lai của con. Có xuống hay không?

– Có, có ... Con xuống ngay.

Hạnh Nguyên nhanh như sóc, nhảy xuống giường, chải lại mái tóc rồi chạy nhanh xuống nhà. Gần cuối cầu thang, cô đi chậm lại, cũng là lúc Kiến An nhìn lên, anh cười với cô:

– Ngày chủ nhật tha hồ ngủ và làm con mèo lười, phải không Hạnh Nguyên?

– Có chuyện gì vậy chú?

Hạnh Nguyên bước nhanh xuống bậc thang cuối cùng. Kiến An vẫn cười:

– Ra ngoài với chú nghe!

Đôi mắt to tròn của Hạnh Nguyên thoáng bất ngờ. Cô vờ hỏi tiếc:

– Nguyên e ... chắc không được.

Kiến An thất vọng, anh không nghĩ là cô bé từ chối mình, còn Hạnh Nguyên, cô cười phá lên trước vẻ thất vọng của Kiến An:

– Nguyên chưa nói hết mà. Chắc không được, nếu như chú không chịu chờ Nguyên trong mười lăm phút.

Kiến An thở phào nhẹ nhõm. Cô bé thật nghịch ngợm dám trêu anh. Anh gật đầu. Hạnh Nguyên liền thoáng:

– Mười lăm phút thôi nha chú!

Cô chạy ngược lên cầu thang, tiếng chân nghịch ngợm rầm rầm. Kiến An lắc đầu, song sao mà anh yêu vẻ nghịch ngợm của cô bé đến như thế không biết. Không đầu mười lăm phút, Hạnh Nguyên trở xuống trong chiếc quần Jean lửng màu xanh, áo thun trắng ngắn tay, trong cô thật đáng yêu. Cô cười với Kiến An:

– Mình đi chưa chú?

Hai người đi bên nhau, hai chiếc bóng ngã dài trên con đường đầu lá rụng. Một làn gió thổi qua làm xôn xao những cành cây ngọn lá. Hạnh Nguyên đi chậm chậm bên Kiến An, trong cô bây giờ là những suy nghĩ băng khuâng về người bên cạnh mình.

Cô muốn hiểu Kiến An, anh nửa xa lạ và nửa gần gũi với cô. Trầm lặng ít nói, đó là những gì cô từng biết. Cũng như bây giờ vậy, anh mời cô ra ngoài mà nãy giờ đi bên nhau, anh vẫn chưa chịu lên tiếng. Còn cô, một tâm trạng thật phức tạp, nửa hồi hộp, nửa vui sướng vì anh đến tìm cô. Cái cảm giác được Kiến An đi tìm mình, mang đến cho cô sự ấm áp gần gũi chân thành, hay là vì cũng có một nguyên nhân đơn giản:

chú là người bạn lớn tuổi cho cô tâm sự và chia sẻ.

Trông chú đơn giản quá, và hình như chú xem trọng Nguyên hơn Kiến

Trung và Ngọc Trâm. Hai người đó đón nhận chú hờ hững lạnh nhạt.

Bình lặng quá, Hạnh Nguyên phải kêu lên:

– Chú An! Chú rủ Nguyên đi ra ngoài để lặng im đi mãi như vậy à?

Giọng Hạnh Nguyên phụng phịu. Kiến An chớp nhanh mắt. Sao mà anh yêu vẻ thơ ngây làm nũng của cô bé đến thế. Anh cười, nụ cười nhẹ nhàng ý nhị:

– Chú không nghĩ là Nguyên không thích, đi bộ như thế này cũng thú vị lắm chứ.

– Hôm nay chỉ có tâm sự không vui à?

– Không. Chú nhớ cô bé Nguyên hồi đó rất thích ăn kem, cho nên ...

– Chú định mời Nguyên đi ăn kem. Hồi đó chú nói tại Nguyên thích ăn kem nên một cái răng mọc vô, một cái răng mọc ra. Lớn lên, bạn bè lại gọi Nguyên là cô bé răng khềnh. Bây giờ Nguyên hết mê ăn kem rồi, sở thích phải thay đổi theo thời gian chứ chú.

Giọng Kiến An đầy thất vọng:

– Thế à? Chú cứ tưởng Nguyên sẽ vui ... Thôi vậy.

Hạnh Nguyên gật đầu, cô tỉnh nghịch:

– Thôi vậy ... Nhưng Nguyên sẽ tiếc nếu không được chú mời ăn kem.

Kiến An bật cười. Lần thứ hai anh bị Hạnh Nguyên lừa. Anh nắm tay cô bé dọa dẫm:

– Thôi nào đừng giở trò khi nỡ. Nguyên không biết là sức khỏe của chú không được tốt sao. Cứ như vậy, có ngày Nguyên làm chú đứng tim mất.

Hạnh Nguyên cười khúc khích:

– Người ta chỉ đứng tim khi đứng trước người mình yêu thôi chú ơi. Với lại, ai biểu chú đến nhà rủ Nguyên đi, rồi cứ im mãi.

– Vậy là chú bắt đầu mời nha. Nguyên phải hứa là không được từ chối.

Cuối cùng hai người đứng trước quán kem. Vào quán ngồi đối diện với nhau, và gọi hai ly kem giống như cách đây hơn năm năm vậy. Ngày ấy, Nguyên là cô bé mười ba, còn chú thì hai mươi lăm. Bây giờ cô đã thành thiếu nữ, có lẽ cái nhìn của chú cũng khác hơn, xa cách hơn để gìn giữ một khoảng cách cần giữ.

Hạnh Nguyên múc kem bỏ vào miệng. Miếng kem dâu lạnh lạnh tan trong miệng cô, mang lại hương vị thích thú như thuở nào. Ăn nửa ly kem, Hạnh Nguyên ngẩn lên, cô bắt gặp ánh mắt của Kiến An đang nhìn mình trìu mến, ấm áp. Một thoáng giao nhau, Hạnh Nguyên cười khẽ:

– Chú không ăn đi. Không thích ăn kem mà đi mời Nguyên.

– Bởi vì chú biết Nguyên thích ăn kem.

– Vậy hôm nay là một ngày đặc biệt, phải không chú?

– Kiến An lắc đầu, ánh mắt sâu lắng:

– Không, đâu có gì.

– Không có gì tức là có. Đối với chú, Nguyên phải hiểu ngược lại kìa.

Kiến An đành cười trừ trước lý luận ngang ngang của cô bé.
Hạnh Nguyên không chịu thua, cô nuốt muống kem, bắt nẻ lại:
– Ủ là sao? Nguyên không hiểu từ ừ của chú.
– Là một ngày cuối tháng, chú có đủ tiền để mời Nguyên đi ăn kem, có vậy thôi.
Vậy ra là chú có tiền lương? Vậy Nguyên sẽ ăn hai ly.
– Nguyên cứ ăn. Sợ Nguyên ăn hai ly không nổi thôi.
Hạnh Nguyên múc muống kem nữa cho vào miệng. Cô nghe hương vị kem dâu đậm đà hơn bao giờ hết. Cô nhướn mắt:
– Thế sao chú không rủ Ngọc Trâm đi cùng với?
Kiến An lại lắc đầu:
– Điều ấy không được. Ngọc Trâm nhiều bạn bè lắm, nó không thích đi với ông chú “ừ ừ cạc cạc” như chú đâu.
– Sao chú biết Nguyên sẽ đi với chú?
– Bởi vì đêm nay không có Kiến Trung, Nguyên ở nhà.
– Chú chắc như vậy sao? Lỡ như Nguyên cũng có nhiều bạn như Ngọc Trâm?
Đầu Kiến An hơi cúi xuống:
– Không hiểu nữa. Chú lại có niềm tin đến tìm, Nguyên có ở nhà và không làm gì cả.
Hạnh Nguyên cười khế, cô im lặng không đối đáp nữa, bởi vì cô hiểu hơn ai hết, lúc này nghe mẹ nói chú An tìm, cô đã vội bật dậy rồi.
Thật lâu, Hạnh Nguyên mới hỏi:
Bên Nam Vang, chú có đi ăn kem với “ai đó” không? Chắc là có chứ gì?
– Ủ.
– Tiếng ừ của chú không bao giờ đủ nghĩa cả.
– Với Nguyên thì lúc nào cũng vậy.
– Chú kể chuyện bên Nam Vang cho Nguyên nghe đi.
– Thì cũng có một thời có bạn gái, vậy thôi.
Hạnh Nguyên nài nỉ:
– Là một cô bạn gái thì không thể ở đó được. Nguyên thích nghe chuyện ấy.
– Thôi nào cô bé, chuyện không thể kể được, đừng tò mò nữa nhé!
Gương mặt đang vui của Hạnh Nguyên xịu xuống. Cô hờn dỗi:
– Thế thì thôi vậy. Nguyên không muốn ăn kem nữa.
Kiến An thở ra, anh phân giải:
– Chuyện buồn, Nguyên nghe để làm gì?
Giọng Hạnh Nguyên bướng bỉnh:
Chú sẽ không bao giờ vui nếu cứ giữ mãi chuyện buồn.
Lại tiếng thở dài của Kiến An, anh biết mình sẽ chiều cô bé. Anh cũng không hiểu vì sao như thế nữa.

Nguyên biết rồi đó, có những mối tình kết thúc trong thơ mộng, cũng có mối tình chia tay đau buồn mang lại những đau đớn nuôi tiếc.

Anh nhìn vào ánh mắt trong veo, cố che giấu nỗi buồn của mình:

– Chú không biết mình đã đúng hay sai. Tất cả chúng ta là ba người bạn, những người bạn thân của nhau. Có lẽ con số ba không phải là con số tốt. Hai chàng trai đi yêu một cô gái, sau này, có lẽ người cô gái ấy chọn không phải là tôi.

Hạnh Nguyên ngơ ngác, cô không hiểu chú An nói gì nữa. Đôi mắt ngơ ngác của cô làm đau nhói trái tim một người. Kiến An khe khẽ:

– Cuộc đời luôn không đơn giản, có ai nghĩ cuối cùng tôi là người thua cuộc. Tôi không phải đánh mất tình yêu của cô ấy, nhưng tôi không thể vượt qua định kiến của gia đình. Nguyên biết rồi đó, một đứa con mồ côi, không sự nghiệp, ai thèm mình. Một thời gian dài thất vọng chán chường rồi cũng đi qua, dù sao cũng nên vui cho người mình yêu.

Kiến An kết thúc câu chuyện bằng nụ cười buồn. Mặt anh thần tiên.

Hạnh Nguyên lại xót xa, cô chạm tay mình vào tay Kiến An:

– Lẽ ra Nguyên không nên bắt chú kể. Xin lỗi chú ghen.

Kiến An nhún vai cười. Nụ cười mà theo Nguyên hiểu, đang ẩn chứa đầy xúc cảm.

– Có gì đâu mà xin lỗi. Tất cả chỉ còn là kỷ niệm, là chuyện của quá khứ.

– Chuyện của chú buồn thật. Có phải vì vậy mà chú rời bỏ nơi ấy?

– Cứ cho là như vậy, hiểu như cách của Nguyên hiểu đi.

Hạnh Nguyên trách nhẹ:

– Chú luôn là như vậy, không bao giờ chú để cho người khác hiểu chú.

– Hãy nhìn chú theo cách đơn giản, như thế sẽ tốt hơn.

Kiến An đáp lời Hạnh Nguyên bằng cái nhìn ý nhị. Một cơn gió chợt ào qua, mang theo bao xác lá. Kiến An ngẩng lên nhìn trời rồi nhìn khu vườn bao chung quanh quán:

– Trời sắp mưa rồi mình có nên về không đây?

Kiến An như dò hỏi. Hạnh Nguyên cười tinh nghịch – Chú nghĩ là kịp sao?

Chú nhìn vai áo chú xem.

Kiến An nhìn ra sau, vài giọt mưa đang lắt phất rơi ướt vai áo anh. Anh cười

– Mưa thật rồi, chúng ta vào trong đi.

– Ngồi qua đây, chú sẽ không bị ướt còn nhìn được mưa. Vào trong ồn ào và tối lắm.

Cơn mưa đến mạnh hơn, hắt hạt mưa vào. Kiến An kéo ghế ngồi cạnh Hạnh Nguyên dưới tán dù. Hạnh Nguyên lơ đãng nhìn ra màn mưa.

– Tiếng mưa như thế này hay quá chú nhỉ! Chú có nghĩ là mình đang có những giây phút lãng mạn lắm không?

Kiến An gật đầu định nói, nhưng Hạnh Nguyên nói như “kê tử đứng” vào

miệng Kiến An:

– Anh Trung luôn bảo Nguyên ngó ngàng mỗi khi Nguyên khen mưa đẹp nhất là nhìn ra mưa.

Hạt mưa rơi tí tách lẫn trong gió và mang theo cả hơi lạnh. Kiến An bắt gặp cái rùng mình của Hạnh Nguyên. Anh khẽ hỏi đầy vẻ chăm sóc:

– Nguyên lạnh à?

– Hạnh Nguyên rùng mình lần nữa, song đầu lại lắc. Kiến An phì cười:

– Thôi đi cô, nói dối cũng chẳng qua được phải không?

Rồi anh đưa tay tìm lấy cho mình một cây nến, loại nến thường được đặt ở góc bàn dành cho khách. Kiến An bật quẹt đốt. Nến cháy bập bùng cho không gian trở nên ấm áp.

– Nguyên hơ tay vào lửa đi, làm như thế sẽ ấm hơn nhiều.

Hạnh Nguyên ngoan ngoãn áp hai tay vào ngọn nến đang cháy tìm hơi ấm.

Một cơn gió thoảng qua làm chao nghiêng ánh lửa.

– Đã ấm chút nào chưa Nguyên?

Bàn tay Kiến An chợt áp lấy bàn tay Hạnh Nguyên. Anh xoa nhẹ đôi tay của cô như giúp Hạnh Nguyên tìm cái ấm. Một thoáng bất ngờ trước hành động của anh, Hạnh Nguyên ngượng ngập rút tay về trong bối rối. Một cảm giác ngượng ngùng lan tỏa khắp cả cơ thể cô.

Kiến An hơi bất ngờ, song vẫn chưa nhận ra là Hạnh Nguyên ngượng, rồi anh chợt hiểu cũng trở nên lúng túng, vẻ ngượng ngùng hiện rõ trên gương mặt.

Anh cố tình lờ đi bằng cách nhìn về phía khác. Anh tự trách mình điên thật, sao lại quên mất điều ấy ...

Hạnh Nguyên bây giờ đâu phải là cô bé mười ba như ngày xưa cho anh tự nhiên. Cô cũng chẳng giống cháu gái của anh, có với anh một tình thân ruột thịt.

Trước mắt anh là một cô gái, một thiếu nữ với đầy nhạy cảm và những cảm xúc riêng của người thiếu nữ mà một người đàn ông như anh cần phải giữ gìn.

Anh cố tìm cho mình một câu nói để xóa tan không khí gượng gạo ngượng ngùng:

– Nguyên kể chuyện của Nguyên với Kiến Trung đi, Hai người yêu nhau từ lúc nào?

– Hạnh Nguyên nhìn anh rồi cuối mặt cười:

– Chuyện ấy à? Có gì đâu mà kể hả chú.

– Sao lại không? Nguyên nhận ra mình yêu Trung từ lúc nào?

– Hạnh Nguyên cười thành tiếng, cô lắc đầu với vẻ hồn nhiên:

– Nguyên không biết, cứ đi lại với nhau mãi thành quen.

Hít một hơi thở sâu vào lồng ngực, mắt Hạnh Nguyên nhìn ra màn mưa:

– Giữa Nguyên và anh Trung trông có vẻ buồn cười, ngớ ngẩn lắm. Lần đầu tiên anh Trung nói yêu Nguyên, Nguyên nhìn anh đắm đắm rồi cười phá lên. Thật điên quá phải không chú? Anh Trung bị quê, giận Nguyên cả tuần luôn. Nguyên thấy buồn và như thiếu thiếu cái gì, Nguyên đi tìm, thế là cả hai huề nhau, hai nhà thấy vậy cho đính ước.

Hạnh Nguyên thở mạnh ra, giọng cô thắc mắc:

– Nguyên nghĩ mãi không ra, giữa Nguyên và anh Trung gặp nhau là cứ cãi nhau chí chóe, tại sao lại yêu nhau. Chú không biết đâu, Nguyên quá quắt lắm, khi Nguyên giận là khỏi nói; còn anh Trung cứ kiên nhẫn năn nỉ đến ... một trăm lần luôn.

Kiến An trầm giọng:

– Đó là tình yêu. Đơn giản là yêu và muốn được chiều chuộng, không thể giải thích hơn nữa.

– Sao yêu lại có thể mù quáng như thế hả chú? Ngay cả khi người yêu mình có lỗi, mình vẫn phải mở lời xin lỗi người ta.

– Vì khi yêu là yêu cả khuyết điểm người mình yêu. Đó không phải là mù quáng mà là cách để dung hòa tình yêu.

Hạnh Nguyên khẽ cười:

– Nguyên thì không biết, vì có bao giờ Nguyên là người xin lỗi đâu.

Kiến An mỉm cười chịu thua. Anh lần tay vào túi áo tìm thuốc hút. Trong khói thuốc mờ màng, anh ngắm Hạnh Nguyên và bắt gặp cô cũng đang nhìn mình, cái nhìn hàm chứa ý nghĩ. Anh không tránh đôi mắt cô bé mà hỏi:

– Sao thế?

Hạnh Nguyên đáp, giọng không vui:

– Nguyên không thích chú hút thuốc.

Dụi tắt đầu thuốc, Kiến An khẽ giọng ấm áp:

– Nguyên không chịu được khói thuốc à?

– Không, mà vì hút thuốc không tốt cho sức khỏe.

– Chuyện này chú biết.

– Vậy sao chú vẫn hút?

– Nghiện thuốc, không bỏ được.

– Chú đang viêm họng nặng, đúng không? Vậy thì Nguyên cấm!

– Chưa ai cấm chú hay bảo không được như thế này, như thế kia.

Hạnh Nguyên bĩu môi:

Thế thì chú tập quen bây giờ đi, vì Nguyên sẽ bắt chú đó.

Cầm hộp quẹt trên bàn, cô vờ đe dọa:

– Còn nếu chú không bỏ được thì chính Nguyên sẽ mời thuốc cho chú, lúc đó có cháy râu, chú đừng có la ghen.

Kiến An cười ta, mắt anh nhìn sâu vào gương mặt xinh xắn đáng yêu. Một thứ xúc cảm mới lạ chột đến len nhẹ trong anh. Anh cảm nhận được tình

cảm yêu thương ấm áp, một thứ tình cảm mà anh chưa rõ tên, chỉ biết anh yêu là mến cô bé. Ở Nguyên có những cái luôn làm anh thích, cô bé cứ như là niềm vui duy nhất, anh muốn mãi nhìn thấy và ở bên cạnh.

Ru Lại Tình Hồng

Chương 3

Hạnh Nguyên đứng dậy, cô vươn vai duỗi thẳng người một cách lười biếng. Cộc ...cộc ...cộc cộc ...

Tiếng gõ cửa tín hiệu riêng biệt của Kiến Trung. Hạnh Nguyên vờ gắt:

– Không có người trong phòng này đâu.

Một tiếng cười và cánh cửa bị đẩy vào. Kiến Trung cười tươi nheo mắt:

– Giấu đầu lòi đuôi rồi cô bé ơi.

Hạnh Nguyên vờ trừng mắt:

– Đã bảo phòng không có người rồi kia mà, còn dám mở cửa.

– Nhưng nếu anh nghe nói không có người mà đi về, thì lập tức có người nổi giận cho mà xem, cho nên anh cứ liều lĩnh đẩy cửa bước vào.

– Hứ!

Mặc cho Hạnh Nguyên ngúng nguẩy, Kiến Trung cứ điềm nhiên ngồi xuống ghế, mắt nhìn cô như trêu chọc. Hạnh Nguyên bỏ đi lại làm tiếp công việc cắm hoa của mình. Kiến Trung bước lại, anh đến sau lưng Hạnh Nguyên và ôm lấy vai cô âu yếm:

– Nguyên này! Tội mình đi chơi đi.

Hạnh Nguyên hờn dỗi:

– Bữa nay anh không bận sao?

– Hôm nay anh rảnh, nhớ em quá!

Áp sát mặt nhìn xuống, Trung hôn vào má người yêu. Hạnh Nguyên né người:

– Em không đi đâu.

– Đi với anh đi, ở nhà làm gì, với lại dễ bị ... quấy rầy.

– Không sao, để em khóa cửa lại, ném chìa khóa xuống sân, khi nào anh về thì trèo xuống lấy giùm em, như vậy không bị quấy rầy.

Hạnh Nguyên nói tỉnh bơ, Kiến Trung thở ra tiu nghỉu. Hạnh Nguyên quay lại cô tinh nghịch gõ vào sống mũi anh:

– Đùa một chút thôi. Tối nay em bận việc nhà thật, không đi với anh được.

Mình ngồi đây nói chuyện với nhau cũng vui vậy.

Kiến Trung gác cảm lên vai người yêu:

– Em đúng là một kẻ phá bình đáng yêu. Càng ngày, anh càng thấy yêu em vô cùng.

Hạnh Nguyên mỉm cười:

– Không biết bao giờ anh sẽ nói anh không yêu nữa nhỉ?

– Không bao giờ.

Hạnh Nguyên quay nhìn người yêu. Hình như anh có điều không vui. Hạnh Nguyên ngập ngừng:

– Bộ ở nhà anh có chuyện gì hả?

– Không ... Sao em lại hỏi vậy?

– Không có gì. Em thấy bên nhà anh lặng lẽ thế nào ấy.

– Có gì đâu, là chuyện người lớn, không liên quan đến chuyện chúng ta.

– Chuyện ... chú An phải không anh?

Giọng Kiến Trung cau kỉnh:

– Anh không biết, cũng chẳng muốn nghe bất cứ thứ gì về chú ấy.

– Sao anh lại ghét chú An vậy? Chú có làm gì đến anh đâu.

Kiến Trung lặng im buông Hạnh Nguyên tránh ra xa, đi lại bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Anh lảng sang chuyện khác, khi nhìn thấy mấy giò phong lan:

– Em trồng lan nữa hả? Giò phong lan của em ra hoa đẹp quá!

Hạnh Nguyên mỉm cười:

– Hoa của người bạn tặng cho em mấy bữa trước.

Hạnh Nguyên mơ màng nhớ đến người chủ nhân tặng hoa cho cô:

Chú Kiến An. Không hiểu sao cô nghĩ nhiều đến chú như thế. Mỗi lần gặp chú, trái tim cô xôn xao hẳn lên, chứ không phẳng lặng nữa.

Kiến Trung liếc Hạnh Nguyên:

– Bạn nào vậy? Đàn ông phải không? Anh biết được không?

– Người ta không có đeo đuôi em đâu.

– Vậy là tin đáng mừng. Là ai vậy?

Hạnh Nguyên quay lại nhìn Kiến Trung, cô cười nhẹ:

– Chú An tặng em đó.

Mắt Kiến Trung cau lại khó chịu, rồi anh cộc lốc:

– Mang đi vứt đi!

Hơi bất ngờ trước thái độ cộc cằn của người yêu, Hạnh Nguyên mở to mắt ra. Có lẽ nhận ra mình không nên tỏ thái độ này, anh dịu giọng:

– Anh muốn em bỏ đi, anh mua cho em giò lan khác, đẹp hơn nhiều.

Hạnh Nguyên phật ý:

– Anh lạ thật! Đây là những giò lan rất quý, không dễ gì em có được. Vì em quá thích nên chú An chiều lòng mà tặng cho em.

– Nhưng anh không thích thấy em liên hệ với chú An.

– Anh nói gì vậy? Chú An là chú của anh cơ mà.

– Anh yêu cầu em không được có mối liên hệ nào với chú An. Còn tại sao,

em không cần hiểu. Anh không muốn em dây vào con người không tốt lành đó.

Chú ấy cũng như mẹ chú ấy.

Hạnh Nguyên mím môi:

– Chưa bao giờ chú An nói anh như thế này hay như thế kia cả, chú cũng không bao giờ bảo em tránh xa anh. Anh không thích chú, rồi muốn em cũng không thích như anh hay sao? Còn mẹ của chú, người đã không còn nữa, anh nên tôn trọng người đã khuất.

Bực bội, Kiên Trung quát âm lên:

– Em làm gì mà bênh vực họ mà cự cãi lại anh vậy? Em xem nhẹ anh hơn cái con người bỏ đi ấy à?

Hạnh Nguyên bắt đầu nổi giận:

– Anh vô lý và ích kỷ lắm! Dù gì chú ấy cũng là chú của anh. Em có quý mến cũng là quý mến chú của anh.

– Anh mong chú An không phải là chú của anh nữa kia, như vậy anh sẽ thấy dễ chịu.

Hạnh Nguyên tức giận đổi giọng:

– Chuyện gia đình anh, anh đừng có kéo em vào. Em thật sự thất vọng người trong một gia đình mà chẳng ai thương nhau cả.

Kiên Trung quát vào mặt Hạnh Nguyên:

– Em đừng có nói như vậy. Tất cả đều bắt đầu từ chú ấy. Đáng ra chú ấy không nên trở về.

– Con người anh không có tình cảm gì cả. Ngay cả em nhìn thấy anh đối xử lạnh nhạt ghét bỏ chú An, em còn thấy đau lòng huống hồ gì chú ấy nếu nghe những lời này của anh.

– Chú An không nghe điều này cũng nghe điều khác rồi. Anh không ngại gì mà nói là anh không thích em có bất kỳ mối quan hệ nào với chú ấy. Anh muốn em phải nể anh một chút khi anh yêu cầu em.

Hạnh Nguyên hừ một tiếng, cô chua chát:

– Bây giờ em hiểu tại sao mấy ngày nay, chú An tránh mặt em. Em gọi mà chú vờ như không nghe vậy. Chắc anh hài lòng lắm.

– Em đừng có chua chát với anh. Anh chỉ muốn tốt cho hai chúng ta thôi.

– Thế thì anh cứ làm những gì anh cho là đúng đi. Còn em, em quá mệt mỏi chuyện của anh và gia đình anh, đừng bắt em phải thế này thế kia nữa.

Nói xong Hạnh Nguyên bỏ đi ra ngoài, mặt cho Kiên Trung giận dữ gọi theo:

– Em đi đâu vậy? Anh đang nói chuyện với em mà. Em có biết chú ấy là người xấu không hả? Chú muốn cái gì mà tặng hoa lên cho em?

Hạnh Nguyên bùng tai, cô đã hiểu tại sao từ hôm tặng hoa cho cô giò phong lan, chú An tránh mặt cô; còn cô không được gặp chú, bỗng nghe như thiếu

thiếu một cái gì đó.

Kiến An dựng xe vào một góc sân, anh bước vào nhà. Nhà vắng hoe, không một bóng người. Mấy ngày nay, trong nhà luôn xảy ra chuyện không vui, và bắt nguồn từ anh, từ di chúc chia tài sản, từ cổ đông của công ty ...anh thật sự khó chịu, không muốn nhận những tài sản và quyền lợi nên rõ trong tờ di chúc.

Những người trong nhà này, họ luôn xem anh là người xa lạ, dù má lớn của anh đang ra sức hàn gắn. Có lẽ bà muốn làm tròn tâm nguyện của chồng để lại, dù thật lòng bà không vui.

Có tiếng bước chân đi ra, Kiến An nhận ra đó là Ngọc Trâm. Cô bé cũng nhận ra anh nên cười:

– Chú An về rồi à? May quá!

Kiến An ngạc nhiên:

– Chuyện gì vậy cháu?

– Nội bảo muốn gặp chú. Một lát chú vào gặp nội với ... coi nhà luôn giùm cháu.

– Mọi người đâu cả rồi Trâm?

Ngọc Trâm tinh nghịch:

– Đi làm việc của mọi người. À! Mà có người đang trong phòng nội đó, chú đi vào trông đi.

Kiến An gật đầu:

– Chú sẽ vào. Trâm đi ra ngoài nhớ khóa cổng lại.

Kiến An đi vào trong, anh gõ tay nhẹ lên cửa rồi đẩy cửa bước vào:

– Thừa má lớn ...

– Suyt!

Một tiếng suyt nhẹ, giọng quen thuộc. Kiến An khựng lại khi nhận ra Hạnh Nguyên. Cô đứng lên, ra hiệu cho anh là bà Hằng đã ngủ, ánh mắt cô nhìn anh nửa vui mừng, nửa bối rối. Cô kéo anh đi ra ngoài, không quên khép nhẹ cánh cửa lại. Sau đó cô buông cánh tay anh ra, xẻ hừng hờ lạnh nhạt. Cô đang giận.

– Nội vừa ngủ, chú đừng đánh thức nội dậy.

Kiến An cười gượng gạo:

– Nguyên đến thăm nội?

Hạnh Nguyên gật đầu, cô đứng tránh ra xa, lưng tựa vào vách tường:

– Nội vừa uống thuốc xong, Nguyên nói chuyện một lúc thì nội ngủ.

– Nguyên thấy nội khỏe không?

– Không được khỏe lắm.

Cả hai cùng im lặng, không biết nói gì với nhau. Kiến An cúi đầu trong lúc Hạnh Nguyên kín đáo quan sát nhìn anh. Cô chợt cất giọng:

– Chú An có chuyện vui, đúng không?

Kiến An nhú mày:

– Nguyên nói như vậy là sao?

Nhưng Hạnh Nguyên không đáp mà lảng ra:

– Thôi, giao nhà và bà nội cho chú đó, Nguyên phải về.

Cô vờ làm động tác bỏ đi, nhưng trong lòng hy vọng Kiến An sẽ giữ mình lại. Buồn thay, chú hắng giọng:

– Ủ, khi khác đến, Nguyên nhé!

Một cái nhìn ám ức ném cho Kiến An. Hạnh Nguyên xẵng giọng:

– Sẽ không đến nữa, đến có người lại đi tránh.

Nói xong điều ám ức trong lòng mình, Hạnh Nguyên bước đi nhanh, Hơi bất ngờ, song chân Kiến An không hiểu tại sao lại đuổi theo:

– Để tôi đưa Nguyên ra cổng.

Hạnh Nguyên lạnh nhạt:

– Không cần đâu, Nguyên tự đi cũng được.

Đôi bàn chân bước đều, giận hờn trong lòng Hạnh Nguyên lúc này vút cao:

– Chú có biết chú đáng ghét lắm không?

– Ủ ...

Vẫn tiếng ừ như chấp nhận, Hạnh Nguyên tức tối hơn, cô đứng lại gắt:

– Đến bao giờ thì chú mới thôi ừ? Nguyên ... không muốn nói chuyện với chú nữa.

Cô ngồi lên cái ghế nhỏ trong gian phòng cô vừa đến, giọng trách hờn:

– Nguyên biết mà, trong lòng chú đang ghét Nguyên, cho nên chú tránh gặp mặt Nguyên.

Kiến An lắc đầu:

– Tôi không ghét Nguyên, tại sao tôi phải ghét chứ?

– Không ghét vậy tại sao Nguyên gọi mấy lần, chú giả như không nghe, bỏ đi mất vậy. Chú vì ... một câu nói của ai đó mà ghét giận Nguyên luôn.

– Chú đâu có muốn. – Kiến An thở dài - Chẳng phải Nguyên và Trung đang giận nhau vì chú sao?

– Sao lúc nào chú cũng tự cho mình là người có lỗi vậy? Chuyện Nguyên và anh Trung giận nhau là chuyện của hai đứa, đừng có mãi nhận mình là người thua thiệt.

Kiến An im lặng, anh lặng lẽ nhìn Hạnh Nguyên, lòng anh bồi hồi, có một tình cảm nhẹ nhàng sâu lắng mà chẳng bao giờ anh muốn nói ra. Anh hiểu những gì Hạnh Nguyên dành cho anh chắc cũng như thế, có điều cô đã dám nói ra ý nghĩ trong lòng mình. Cô còn non trẻ, thật lòng, cái thật lòng non trẻ đáng yêu mà anh không sao quên được. Điều ấy đánh thức con tim lạnh lùng chai đá của anh. Hạnh Nguyên nghĩ mọi điều đơn giản, nhưng còn anh, anh không thể suy nghĩ đơn giản, hay hành động theo ý muốn của mình, còn quá nhiều điều ràng buộc.

Anh trầm giọng:

– Có những điều, con người không thể làm theo mong muốn suy nghĩ của mình, Nguyên hiểu không? Cuộc sống luôn có những mối quan hệ phức tạp, vì thế phải ... hòa hợp mình trong những mối quan hệ đó thôi.

Hạnh Nguyên bướng bỉnh lắc đầu:

– Chú lúc nào cũng nghĩ cho người khác, sao chú không tự hỏi đã có ai làm điều gì đó cho chú chưa? Người ta không thể sống tốt với những mặc cảm đầy lòng.

– Trong tôi không có chỗ cho mặc cảm ngự trị. Tôi chỉ nghĩ nếu mình có thể làm điều gì đó mang niềm vui hạnh phúc cho người khác, vậy thôi. Đáng làm thì nên làm.

– Vậy việc chú lảng tránh không dám gặp Nguyên cũng là việc đáng làm? Hạnh Nguyên nhìn vào mắt Kiến An, giọng của cô đầy hờn dỗi. Kiến An lảng tránh cái nhìn ấy:

– Tôi thấy mình có thể mang lại niềm vui đến cho Hạnh Nguyên, cũng đáng để cho tôi vui.

– Chú biết Nguyên bướng bỉnh, đâu dễ bị sắp đặt lại là chú.

Kiến An thở ra:

– Nguyên không hiểu đâu, đôi khi người ta cần sống cho người khác nữa.

Hạnh Nguyên mĩa mai:

– Chú sống vì niềm vui của kẻ khác, vậy chú đã cho Nguyên niềm vui chưa? Kiến An không đáp. Kiểu nói chuyện này, anh sẽ thua cô bé mất thôi.

Đổi giọng, anh lạnh lùng:

– Tôi và Nguyên không nên gặp nhau nữa. Tôi cũng không muốn Nguyên và Kiến Trung cãi nhau hay giận hờn vì tôi. Nếu Nguyên hiểu như vậy, Nguyên không nên trách tôi.

– Đó là nguyên nhân để chú tuyệt giao với Nguyên?

– Có lẽ mất một người bạn như Nguyên, sẽ là điều đáng buồn đối với tôi, nhưng có lợi cho Nguyên hơn.

Nguyên cười buồn:

– Nguyên mong là cô bạn nhỏ của chú, nhưng chú sẽ không cần Nguyên nữa, chú đã có niềm vui và người bạn mới.

– Người ta chẳng dễ có niềm vui khi trong lòng có quá nhiều ảm tình.

Nguyên không hiểu tôi đâu.

Mắt Hạnh Nguyên long lanh sáng nhìn thẳng vào khoảng không gian dịu êm, giọng chua chát:

– Không, có lẽ Nguyên hiểu ... có thể gọi đó là niềm vui lắm chứ. Dù sao, cuối cùng chú cũng có một đám cưới, một người vợ để chăm sóc.

Kiến An bất ngờ nhìn lại Hạnh Nguyên, cái nhìn như thăm hỏi, rồi anh đưa tay vuốt tóc mình:

– Nguyên biết rồi hà?

– Lúc này nội cho Nguyên biết. Nội nói mong chú thành gia thất là nội làm tròn những gì không ra đi, ông nội dặn dò.

Hạnh Nguyên nhìn Kiến An như để nghe từ anh một lời giải thích, nhưng bất chợt, cô ôm lấy mặt, đầu ngược lên, vì máu từ hai cánh mũi của cô chảy tràn ra.

Bàn tay cô đỏ cả máu, chảy xuống chiếc áo trắng đang mặc. Kiến An hốt hoảng bưng lấy mặt Hạnh Nguyên, anh cuống quýt một tay bịt lấy mũi của cô:

– Sao vậy nè Nguyên?

Đôi mắt Hạnh Nguyên chớp nhanh trong một thoáng gần gũi. Kiến An lại không chú ý, anh lo bế người đến nằm xuống chiếc ghế dài. Anh tìm khăn chấm máu cho cô, lo lắng:

– Nguyên không sao chứ? Trong người như thế nào rồi?

Hạnh Nguyên hít nhẹ từng hơi thở vào trong để máu bớt chảy:

– Nguyên không sao.

– Nguyên cần đi bác sĩ không, để tôi gọi bác sĩ.

Hạnh Nguyên xua tay:

– Không sao đâu. Chú đừng lo, Nguyên hay bị như thế này lắm.

Lấy được hơi khi máu hết chảy, Hạnh Nguyên cười khẽ:

– Bệnh thường gặp ở Nguyên, bác sĩ nói máu của Nguyên loãng nên hay bị chảy máu cam, cứ nằm yên một lát sẽ khỏi.

– Kiến An gật đầu như hiểu biết, song vẫn không hết lo lắng. Anh không hiểu sao cái cảm giác trong anh lại kích thích đến như vậy. Anh lo sợ cho Hạnh Nguyên, lo cho cô gặp đâu đón.

Hạnh Nguyên chùi máu, lúc này máu không còn chảy nữa, cô thấy xúc động đến nôn nao khi được anh lo lắng và chăm sóc cho mình. Lúc này, anh đã quýnh quáng bỗng cô nằm xuống. Phút giây ấy, cô muốn mãi tồn tại và bây giờ nữa, một bàn tay của cô đang nằm gọn trong tay anh, cảm giác nóng ấm từ bàn tay anh làm cho Nguyên nghe nóng ran cả người, dù cô biết anh đang vô tình, cô cũng không muốn rút bàn tay lại mà muốn cứ mãi mãi ...

Kiến An lên tiếng:

– Nghe khỏe chưa Nguyên? Có cần tôi giúp gì không?

Hạnh Nguyên giữ tay Kiến An lại, giọng cô nhỏ xíu:

– Nguyên muốn biết, tại sao chú vội vã nhận lời cưới vợ. Chú yêu người đó?

Kiến An rút tay về, anh không ngờ Hạnh Nguyên hỏi mình như vậy. Hạnh Nguyên không tha:

– Nội muốn và chú muốn cho vui lòng nội?

Kiến An trầm lặng, thật lâu anh lắc đầu.

– Không ...Đơn giản vì đã đến lúc tôi cần có cho mình một người vợ.

– Người ta có thể dễ dàng lấy nhau mà không cần tình yêu sao chú?

– Tôi sẽ yêu cô ấy. Cô ấy cũng xinh xắn dễ thương mà, phải không. Với lại gia cảnh phù hợp với gia đình bên này.

Ánh mắt Hạnh Nguyên bàng bạc vẻ thất vọng. Cô không hiểu sao mình buồn muốn khóc khi nghe lời nói này. Cô ngồi dậy nhìn vào hai bàn tay đầy máu đã khô của mình:

– Vậy ... Nguyên chúc mừng chú đã tìm được niềm vui hạnh phúc.

– Nguyên có nghĩ thật ra trong nhà này, ai cũng quan tâm và yêu tôi, tôi đã nhận ra rồi. Nhưng có lẽ yêu theo cách riêng của mỗi người, thế thì sao tôi không vì họ, tôi có mất mát gì đâu. Một công việc ổn định, một tài sản được chia và một người phụ nữ của mình.

– Chú đừng nói nữa! Nguyên về đây.

Hạnh Nguyên đi băng băng, không nghĩ đến rửa tay dính đầy máu của mình. Chiếc khăn tay vấy máu nằm chơ vơ trên ghế. Kiến An nhặt lên, anh cẩn nhẹ môi và thở dài ...

Hạnh Nguyên ngồi chống cằm, cô lặng lẽ nhìn xuống những giọt cà phê rơi đều xuống ly. Một thứ chất đắng cô không bao giờ thích, vậy mà hôm nay, cô lại muốn thử. Thử để cảm nhận ra hương vị của cà phê đặc sánh chỉ với tí tẹo đường, sao người ta có thể nghiện đến như thế.

Con người ấy ... Hạnh Nguyên lại bắt đầu nghĩ về con người ấy. Cô không hiểu được chính mình nữa. Mọi suy nghĩ của cô bây giờ như đã khác. Con bé bướng bỉnh thích chọc phá mọi người lại có thể trở thành con người trầm lặng, đầy suy tư, thích một mình lặng lẽ.

Những thay đổi ấy sao Hạnh Nguyên không nhận ra. Cô đang tự hỏi mình vì sao và không sao lý giải được. Những xúc cảm khó hiểu đôi lúc cứ tràn về trong cô. Bao tình cảm buồn giận ghét cứ lẫn lộn, chợt đến chợt đi, và sau đó là khoảng trống mênh mông hiu quạnh. Vì ai mà như thế kia? Tại sao Nguyên cứ hờn giận ầm ứ một người rồi nhớ nhung, rồi chảy nước mắt. Chứa bao giờ Hạnh Nguyên có tình cảm này đối với Kiến Trung. Giận người ta mà cứ muốn nhìn thấy người ta, biết người ta tránh mình lại đau khổ. Đó là thứ tình cảm gì vậy? Hạnh Nguyên sợ với chính mình, sợ phút giây rung động tự phát khi nhìn thấy bóng dáng người ta.

Mình gọi người ta là chú kia mà, thế sao không giữ hình tượng người chú đẹp đẽ trong lòng.

Nãy giờ Tường Vân lặng lẽ quan sát Hạnh Nguyên. Không dùng được, cô lên tiếng:

– Mình có cảm giác cậu không phải là cậu nữa, trầm lặng, suy tư quá Nguyên ạ.

Tiếng của Tường Vân đánh thức Hạnh Nguyên ra khỏi dòng suy nghĩ. Cô ngược lên nhìn bạn cười khế, rồi lấy phin cà phê bỏ xuống, chậm rãi lấy

muỗng múc đường bỏ vào ly, khuấy đều, đưa lên miệng nhấp một chút. Cô nhắm mắt:

– Đáng quá!

– Cậu có vẻ lạ. Xưa nay cậu đâu có uống cà phê, luôn uống nước ngọt, nước trái cây hoặc ăn kem. Đạo này cậu lại lẳng đặng như người ở cõi trên vậy.

Con chim chích chòe trong cậu đâu rồi?

Hạnh Nguyên lắc đầu:

– Mình trưởng thành rồi, phải có gì đôi chớ. Chẳng lẽ làm con nít hoài sao?

Hạnh Nguyên ngả người cho đầu tựa vào thành ghế, mắt cô nhìn ra xa mang vẻ mông lung xa vắng:

– Cậu thấy rõ mình như vậy sao?

– Ừ. chuyện gì xảy ra cho cậu vậy? Giận hờn cãi nhau với anh Kiến Trung à? Hạnh Nguyên khép mắt lại:

– Không phải là anh Trung. Nếu là anh Trung, mình không phải sợ hãi cho những tình cảm đang bộc phát dần rõ nét.

– Cậu làm mình khó hiểu quá. Có ai đó khác hơn nữa làm cho cậu điên đảo ư Hạnh Nguyên vẫn ngồi yên trong tư thế đó, cô khe khẽ:

– Tình yêu ... cậu nghĩ như thế nào về tình yêu, Tường Vân? Khi yêu ai đó, những ý nghĩ của cậu về người đó ra sao?

Tường Vân thoáng bất ngờ, cô ấp úng:

– Sao cậu lại hỏi mình về điều này?

Mở mắt ra, một giọt nước mắt long lanh trong mắt Hạnh Nguyên:

– Bởi vì mình không biết ... thế nào là bắt đầu cho tình yêu hay sao?

– Mình ngây ngô quá phải không? Nhưng có một điều mình đang hiểu ra, người ta không phải cứ có mối quan hệ lâu dài thì đã biết thế nào là yêu.

– Như vậy nghĩa là? Chẳng phải cậu và anh Trung đều là mối tình đầu của nhau hay sao? Tình yêu cũng có lúc giận hờn nhau và dễ tha thứ cho nhau vì tình yêu.

– Mọi người, ai cũng nghĩ như vậy, nhưng chẳng ai biết ... thật ra mình đang rất sợ.

Mắt Hạnh Nguyên mở to ra, một giọt nước mắt tràn ra lăn dài trên má.

Giọng của cô hoang mang xúc động:

– Mình sợ, mình ...không còn yêu anh Trung nữa. Mình sợ mình có lỗi với anh ấy.

– Cậu nói gì vậy? Tại sao có lỗi lo sợ mơ hồ vậy? Anh Trung đã làm gì cho cậu sợ hãi vậy?

Hạnh Nguyên lắc đầu:

– Không phải lỗi của anh Trung, tất cả do mình. Người có tội là mình.

– Tại sao lại có tội lỗi ở đây? Cậu nói rõ hơn có được không?

Hạnh Nguyên cắn môi, cô muốn chia sẻ tâm sự đầy ắp của mình lại không

biết nói như thế nào. Cô đáp ứng:

– Mình đã nghĩ đến một người đàn ông khác. Người đàn ông khác chứ không phải là anh Trung. Lúc nào mình cũng nghĩ đến người ấy, khi ăn, khi ngủ, cả khi làm việc học hành.

– Tường Vân cũng nhìn bạn:

– Vậy là cậu đã yêu một người khác ư?

– Mình không biết nữa. Không hiểu đây có phải là tình yêu, mình không xác định được những cảm xúc.

– Cảm xúc của cậu là cảm xúc gì, cậu có nhầm lẫn với sự ngưỡng mộ hay là cậu cảm phục người ta?

– Mình không biết, thực sự không biết, chỉ mong nó được như lời cậu vừa nói:

mình ngưỡng mộ người ta.

Tường Vân chồm tới nắm tay bạn bóp nhẹ:

– Mình không nghĩ có một người hoàn hảo hơn anh Trung để cho cậu rung động. Hãy phân tích kỹ những cảm xúc của mình.

Hạnh Nguyên ngăn người ra, đôi mắt đẹp vẫn còn đầy lệ:

– Người ta không có gì gọi là hoàn hảo cả, tuổi đời cũng lớn hơn anh Trung, sự nghiệp công danh không có gì cả. Một con người giống như bao nhiêu người bình thường khác, thế mà mình thích cái bình thường đó. Mình thích người ta chỉ vì những điều đơn giản đó.

– Mình không ngờ thật đó. Những phút xao lòng ai cũng có thể có, nhưng có thể ở người đó, cậu cảm nhận được điểm cuốn hút cậu, mà ở anh Trung không thể có. Tuy nhiên, mình không muốn tin mối tình của anh Trung và cậu tan vỡ.

– Mình là một con bé hư đốn phải không? Đã bao lần mình bảo với lòng mình hãy quên người ta đi, song lại cứ đề cho những nỗi mong nhớ khát khao dâng trào lên. Phải chỉ mình có được cảm giác này với anh Trung, mình đau đau khổ khổ như thế này. Rồi mình tự hỏi:

mình đã yêu anh Trung bao giờ chưa?

Nhìn Hạnh Nguyên, Tường Vân nhận ra sự xúc động một cách thành thật. Một mối hoang mang hồ nghi dấy lên trong Tường Vân. Chẳng lẽ đây là cũng cảm xúc tình yêu chân thật nhất? Cô ôm vai bạn:

– Hạnh Nguyên! Mình quả thật khó nói, mình không chắc cho những suy nghĩ của mình, nhưng sao cậu không thử nói thật với anh Trung. Yêu cậu, biết đâu anh Trung sẽ giúp cậu vượt qua tình cảm nhất thời này.

Hạnh Nguyên sụp mắt xuống:

– Giả như mình nói được với anh Trung ... nhưng mình không thể. Tình cảm của mình là thứ tình cảm tội lỗi.

– Sẽ không có gì là tội lỗi nếu đây là phút yếu lòng của phụ nữ.

– Cậu không hiểu được đâu. Mình đã nói, giá mà anh Trung luôn ở bên mình, giá mà anh ấy lấp đầy khoảng thời gian trống vắng của mình, mình sẽ không nhớ đến người ta. Thế nhưng bây giờ, dù có anh Trung bên cạnh mình, mình cũng không xóa được liên tưởng về người ấy.

– Nhưng người đó là ai mà khiến cậu thay đổi và khổ sở như thế này?

Hạnh Nguyên lắc đầu nguầy nguậy. Cô thật khó mở lời.

– Mình không thể ... Nếu cậu biết được người đó là ai, cậu sẽ bảo ngay là mình điên mất. Mình không thể nói với cậu hay bất kỳ ai. Cậu còn nhớ bài thơ “Tuổi mười ba” không?

“Tuổi của nàng, tôi nhớ chỉ mười ba.

Mà anh ấy thì ...”.

– Cậu đã yêu ai vậy? Đừng lãng mạn quá nghe Nguyên.

Hạnh Nguyên lảng tránh ánh mắt sang nơi khác trong tiếng thở dài của Tường Vân. Làm sao cô có thể nói ra được điều ấy trong khi ngay cả cô còn chưa xác định được lòng mình như thế nào nữa.

Đôi mắt bắt đầu ráo lệ chợt dừng lại trên một bờ vài quen thuộc, và rồi cô nhận ra luôn cả vóc dáng quen thuộc, gương mặt quen thuộc cô hay nhìn thấy từ phía sau đã trở thành một dấu ấn sâu đậm không thể nào quên:

Kiến An ! Anh đang ngồi ở một góc khuất giống như cô. Có khác là bên cạnh anh là một cô gái, người mà Hạnh Nguyên hiểu sau này là người vợ hạnh phúc của anh.

Tim Hạnh Nguyên thất lại, một nỗi buồn, một sự đau đớn và hờn ghen vô cớ cháy lên trong trái tim Hạnh Nguyên. Cô thấy giận điên lên, tay chân run lẩy bẩy. Người ta có quyền đi chơi với người phụ nữ đó, cô có quyền gì đâu. Là một cô cháu thôi, làm sao bằng vợ sắp cưới của người ta.

Đúng, chỉ có cô là ngốc nghếch, chỉ có cô tự cho mình quan trọng. Bây giờ người ta có thêm dùm ngó gì cô đâu, cũng không buồn nhớ đến một đứa con gái khờ khạo như cô. Người ta từng tìm đến cô, bởi vì lúc đó người ta không có ai bầu bạn khi mới chân ướt chân ráo về nhà. Một hai lần đi tìm, cứ tưởng là ...

Ánh mắt Hạnh Nguyên đau đớn đến đại khờ, và dường như cảm nhận được có đôi mắt hướng về mình, Kiến An quay lại. Một phút giao cảm giữa cả hai trong im lặng. Anh quay mặt đi, còn Hạnh Nguyên, mặt cứ trắng bệch ra, tay cô run run chạm lên mặt bàn làm đồ ly cà phê cũng không hay.

Tường Vân ngạc nhiên nhìn theo hướng mắt Hạnh Nguyên. Cô đã hiểu.

– Ai thế? Chú An phải không?

Không có câu trả lời. Hạnh Nguyên đứng lên, giọng cô nghẹn lại nửa như tiếng khóc:

– Về thôi!

Cô đi như chạy. Tường Vân vội ném tiền lên bàn, cô đuổi theo.

– Đợi với Nguyên!

Hạnh Nguyên đi thật nhanh. Đàng này ha lập cập làm đổ ly cà phê, anh chịu không nổi khi nhìn thấy cô bé đi như chạy và dường như có cả tiếng nấc nghẹn ngào.

– Gì vậy anh An?

Cô gái ngồi cạnh Kiến An ngạc nhiên nhìn anh. Kiến An lắc đầu:

– Không ... không có gì.

Rồi anh nhìn cô gái, tự hỏi mình:

anh có thể nào yêu được người con gái do chính má lớn lựa chọn cho anh.

Thật xa lạ! Cô không hiểu được anh, và anh cũng vậy. Hai con người xa lạ có thể sống chung với nhau mà không cần cảm xúc tình yêu ư?

Đã có một lần anh để cho xúc cảm tình yêu đến, một lần duy nhất để hồ thẹn đời đời. Anh bỏ ra đi biệt từ đây.

Cô gái ngồi cạnh Kiến An vẫn huyền thuyên. Cô nói về tiền, về người này, người nọ Kiến An nghe lơ đãng, rồi vụt đứng lên:

– Về thôi!

– Anh không đưa em về?

– Không. Anh chợt nhớ có một cái hẹn.

Kiến An rời quán vội vã, bỏ mặc cô gái. Thật sự anh có hẹn với ai đâu. Hai tay thọc sâu vào túi quần, Kiến An đi chậm chậm. Anh nghe tim mình nhói lên khi nhớ lại dáng thanh mảnh của Hạnh Nguyên, khi cô chạy đi. Cái dáng ấy từng bước đi nhẹ nhẹ vào trái tim anh mất rồi. Tôi muốn quên em vì chúng mình không thể nào đến với nhau, tại sao lại cứ nhớ, cứ để cho hình ảnh em giày vò hành hạ tôi.

“Em chói sáng trong tình anh cô độc.

Cả cuộc đời mộng ảo lớn bùng lên.

Chờ em đến tuổi trời anh đốt lửa.

Hãy thở gấp cho anh nhiều hơi thở.

Mắt mở to cho biển rộng vô cùng”.

Ru Lại Tình Hồng

Chương 4

Kiến An ngã người lên nệm, anh muốn tìm cho mình một cảm giác dịu em và cũng trấn áp con tim mình. Một buổi chiều vô vị đi qua và đêm đến để lại bóng tối mênh mông trải rộng. Chưa bao giờ anh thấy mình cô đơn như lúc này.

Một nỗi khắc khoải vây kín và rồi chột bùng lên, biến thành khao khát cháy bỏng. Nỗi khát khao có được một vòng tay ân cần, dịu dàng vuốt ve âu yếm, hay giọng nói ngọt ngào nũng nịu, ngây thơ.

“Chú đừng hút thuốc. Chú đang bị viêm họng nặng, đúng không? Vậy thì Nguyên cấm. Còn nếu chú không nỏ được, chính Nguyên sẽ là người mồi thuốc cho chú, lúc đó cháy râu, chú đừng có la nha”.

Có một thời gian anh đã sống phóng đảng bao quanh anh là rượu và đàn bà, cuộc sống buông thả chẳng có ngày mai. Ngày ấy tệ thật, nhưng không ghê sợ bằng lúc này. Cũng là một sự buông trôi, nhưng bây giờ anh cảm nhận được mình hèn yếu quá.

Trước đây, tự thân anh còn vực dậy được chính mình, giờ thì sức sống trẻ không biết đã biến đi đâu mất. Có lúc anh tự nghĩ có một người vợ sẽ giúp anh tìm lại được mình trong cuộc sống. giúp anh trở thành người có trách nhiệm hơn.

Nhưng rồi anh nhận ra những cố gắng của mình hoàn toàn vô ích. Trái tim vô cảm của anh không hòa điệu mà chán ngắt giống như bao cuộc tình đi qua chóng vánh. Anh đã tìm thấy hình ảnh gần và bỗng chốc thoát ra xa, hiện ra.

Tiếc thay anh không có quyền giữ lấy cho mình.

Kiến An đau khổ khép mắt lại. Một cảm giác tội lỗi nếu như anh cứ nghĩ đến cô bé. Anh muốn quên đi hình ảnh ngây thơ tinh khiết ấy, sao chẳng dễ dàng.

Mình sẽ là kẻ dối lòng nếu như bảo có một tình cảm trong sáng với Hạnh Nguyên. Đã mất rồi khái niệm “chú cháu” của anh đối với cô bé. Ngay buổi đầu gặp lại. Anh biết mình sẽ xem Hạnh Nguyên như một cô gái, một cô gái đích thực trong đôi mắt của gã đàn ông như anh.

Và cái gì đến đã đến. Anh cảm nhận được sự thay đổi trong lòng mình, những gì anh dành cho Hạnh Nguyên không còn đơn thuần dầu là tình bạn đi nữa, mà nó là những cảm xúc dạt dào của gã đàn ông khát khao rung động trước cái đẹp của một cô gái đang tuổi xuân thì.

Anh không biết đây có thể gọi là tình yêu hay chưa, có điều anh hiểu gặp cô bé, trái tim anh xôn xao rung cảm, để khi một mình mang mặc cảm, mầm móng tội lỗi vì đã toi tưởng đến vợi sắp cưới của cháu mình.

Giá mà Hạnh Nguyên không phải là của Kiến Trung. Giá mà Hạnh Nguyên cứ ghét anh hay cô cứ hồn nhiên trong sáng đi, ngây thơ đáng yêu đi. Tại sao không thể như thế? Cô vội vã rời quán trong tiếng nấc xé lòng anh.

Sao em không sợ tôi đi, một gã đàn ông tội lỗi? Tôi đâu phải không biết em hướng trái tim về tôi, nhưng không thể ... em ơi không thể ...

Với tay lên bàn tìm điều thuốc, tay Kiến An chạm vào vật lạ trên bàn. Một bì thư giống dạng thiệp mừng. Kiến An cầm xem. Anh nhớ rồi! Lúc anh sắp đi,

người phát thư mang đến, anh vất đại lên bàn, không buồn mở ra xem ai đã gởi cho mình.

Bật lửa đốt điều thuốc, Kiến An xe bì thư ra xem. Anh sững người bật dậy. Tấm thiệp vẽ ký họa hình gương mặt anh. Những đường nét mềm mại như biến anh thành con người đầy hồn truyền cảm.

Kiến An ngậy người ra trong một phút xuất thân. Giấy lát sau, anh mới gỡ tấm thiệp ra.

“Happy birthday chú An! Chúc mừng sinh nhật chú. Chúc chú với những ước mơ tốt lành. Mong mối quan hệ giữa Nguyên và chú bền lâu.

Mong rằng món quà sinh nhật bất ngờ dành cho chú nơi quán cũ, buổi chiều mưa chú đốt nến. Hẹn tối!

Nguyên chờ chú!”.

Kiến An lặng người nhìn dòng chữ. Anh ngẩn ngơ rồi để cho niềm xúc động dâng trào. Hôm nay là sinh nhật của anh, chính anh cũng quên mất. Chưa bao giờ anh có khái niệm về ngày sinh của mình, thế mà hôm nay, duy nhất có một người mang đến cho anh niềm vui và hạnh phúc quá lớn lao, có một người nhớ đến sinh nhật của anh.

Anh điên thật, đáng bị nguyên rửa. Sao anh có thể vô tâm để quên tấm thiệp mừng của mình? Có ai quan tâm đến anh đâu.

Vậy là Hạnh Nguyên đã trông đợi anh mấy tiếng đồng hồ rồi. Nguyên ngồi nơi chiếc bàn cũ ấy, anh khù khờ không nhận ra hàm ý của cô.

Kiến An vụt đứng dậy, anh hấp tấp lấy áo mặc, lao ra cửa. Vừa kéo cánh cửa, anh đứng lại. Đã gần mười một giờ đêm, có lẽ Nguyên đã về. Nhưng dù sao vẫn muốn đến đó.

Kiến An vội vã rời nhà. Trong tâm trí anh bây giờ, điều mong muốn duy nhất là được nhìn thấy Hạnh Nguyên.

Đi qua nhà Nguyên, Kiến An thất vọng, vì căn phòng nhỏ trên cao không còn phát ra ánh sáng. Hạnh Nguyên đã ngủ rồi cũng nên. Mười một giờ đêm rồi còn gì. Kiến An thờ dài tiếc nuối. Anh đứng lặng im nhìn lên vương cửa sổ.

Đêm nay, hẳn cô bé rất giận anh, và đi vào giấc ngủ với hờn giận trăn trở. Nhưng biết đâu, đêm nay nhờ như thế mà anh không tiến xa trên con đường tình yêu tội lỗi.

Ném điều thuốc ra xa, Kiến An cất bước đi. Anh thọc sâu hai tay vào túi quần. Đêm im ắng quá, chỉ có một mình anh trong đêm vắng mà thôi.

Có tiếng bước chân phía sau. Kiến An không buồn quay lại. Có lẽ có một người nào đó cũng thơ thẩn như anh.

Nhưng ...

– Chú không nghĩ ... thế này là vô vị lắm sao?

– Một giọng nói quen thuộc ầm ập, có cái gì đó rộn rã trong trái tim Kiến

An.

Anh quay lại, niềm vui dâng lên khóe mắt. Hạnh Nguyên, cô đang đứng trước mặt anh, cái dáng thanh mảnh kia, sao làm anh khao khát một vòng tay ôm quá đỗi.

Anh kêu lên:

– Nguyên phải không?

– Kiến An bước tới. Đúng là Hạnh Nguyên! Dưới ánh đèn vàng vọt của ngọn đèn đường, anh nhìn thấy mắt Hạnh Nguyên đầy nỗi buồn lắng đọng. Cô nhìn anh với bao cảm xúc nao lòng.

– Sao chú không vào nhà? Đến sao không bấm chuông?

Kiến An thình lặng, Anh nói gì đây? Một cảm xúc dâng trào, cả hai sẽ đến với nhau và chuyện gì xảy ra? Anh đành đáp tránh đi:

– flđkfjs – Tôi vô tình đi qua, không muốn làm phiền Nguyên. Nguyên chưa ngủ sao?

Ánh mắt Hạnh Nguyên long lanh:

– Chú có biết ... chú nói dối tẻ lắm không? Lúc nào với Nguyên, chú cũng muốn tìm lời nói dối.

– Kiến An cúi đầu che giấu cảm xúc trong lòng mình. Giây sau, anh thở nhẹ, khẽ đáp lời thừa nhận:

– Tôi đến ... muốn xin lỗi Nguyên. Tôi nghĩ rằng Nguyên đã ngủ.

– Nguyên có thể ngủ được sao?

Cô cười giọng xa vắng buồn bã:

– Mà không, hẳn là Nguyên đã định đi ngủ khi chờ chú ba tiếng đồng hồ ở quán trở về nhà. Và nếu không Vô tình bắt gặp chú đang đứng tựa ở gốc cây, Nguyên đã không xuống.

Kiến An xúc động quá, anh cứ lặng lẽ nhìn Hạnh Nguyên với bao điều sâu lắng. Anh hiểu Hạnh Nguyên cũng giống như anh, song anh không có quyền nhận bất cứ điều gì, Cố nén, anh khe khẽ:

– Tôi biết Nguyên rất giận tôi. Biết nói thế nào đây ... Thôi thì mong được Nguyên tha thứ lỗi, và cảm ơn vì Nguyên đã nhớ đến ngày sinh nhật của tôi.

– Chú đến vì chuyện này thôi sao? Chú nghĩ rằng Nguyên giận chú? không đâu Nguyên cũng hiểu nhiều điều mà.

Cô cười chua chát:

– Làm sao có thể trách được một người, khi mà người ta phải chuẩn bị nhiều điều riêng tư cho đêm sinh nhật của mình.

Kiến An thở dài:

– Không phải giống như Nguyên nghĩ. Nếu Nguyên biết được một điều rằng

...

– Điều gì chứ? Nguyên thấy chẳng có gì quan trọng. Nguyên nói đâu phải trách chú, chú không phải mất công giải thích.

– Không phải là giải thích mà là tôi muốn Nguyên hiểu được ý nghĩ của việc Nguyên làm đối với tôi. Nếu như Nguyên hiểu được, chưa bao giờ tôi có một ngày sinh nhật cho mình ... Tôi muốn Nguyên hiểu, ngay chính ngày hôm nay, tôi vẫn không biết là ngày sinh nhật của mình.

Hạnh Nguyên có vẻ bất ngờ. Cô nghe lòng mình gợn lên sự xúc động lạ lùng. Kiến An cười buồn:

– Tôi làm Nguyên ngạc nhiên phải không? Cũng giống như Nguyên mang đến cho tôi sự ngạc nhiên vậy. Cảm ơn Nguyên đã nhớ ngày sinh nhật của tôi, cảm ơn Nguyên đã nhắc tôi nhớ ngày sinh nhật của mình.

Giọng Hạnh Nguyên thần thờ:

– Nguyên thật không biết là như thế. Vậy mà Nguyên đã nghĩ ... chú chỉ đi chơi với người mà chú yêu thích.

– Có lẽ người đáng tránh là tôi. Tôi đã không để tâm đến những gì Nguyên gợi đến, đến khi nhận ra thì mọi cái đã lỡ rồi.

– Cũng không có gì, tại Nguyên muốn tạo bất ngờ cho chú được vui, ai ngờ

...

– Nguyên không thể hiểu là tôi xúc động đến thế nào khi cầm tấm thiệp chúc mừng sinh nhật đâu. Tôi lén quynh mặc áo vào, chạy ào đi, vì trên đời này chỉ có Nguyên là nhớ ngày sinh nhật của tôi.

Hạnh Nguyên im lặng nhìn Kiến An. Cô hiểu anh đang vui và cũng đang buồn. Cô thấy tội cho mình và tội cho anh quá đỗi. Một buổi tiệc sinh nhật chẳng có người chia sẻ, một kẻ cô đơn khao khát tình yêu mà lại nén mình trong vẻ cô đơn khô cứng.

Bàn tay Hạnh Nguyên chợt tìm tay Kiến An. Giọng cô dịu dàng ấm áp:

– Chú có muốn mình mừng sinh nhật muộn không? Nguyên có thể đi cùng với chú đến một nơi nào đó trong lúc này.

Kiến An nhẹ cười trong mắt đượm những tình cảm chân thành dành cho Nguyên một cách kín đáo:

– Không cần đâu Nguyên. Thế này là cũng đủ một đêm đầy kỷ niệm vui rồi còn gì. Tôi sẽ nhớ mãi.

– Chú biết không, Nguyên đã rất buồn và tự nhủ sẽ không bao giờ gặp được chú nữa đâu.

– Gặp Nguyên ở quán, tôi cứ ngỡ là vô tình. Giả như lúc đó có gì mách bảo tôi thì hay biết mấy. Hoặc giả Nguyên có thể đến cùng với tôi. Sao Nguyên không làm điều ấy?

– Nguyên có thể làm được sao? Nguyên sẽ là một con ngốc nếu làm theo lời chú.

Hạnh Nguyên lắc đầu mắt cô lấp lánh niềm vui:

– Nguyên không sợ làm một con ngốc vì chú. Nguyên sợ chú cười vì sự ngốc nghếch của Nguyên.

– Tôi có thể cười được sao? Đối với tôi, Nguyên chưa bao giờ là một cô ngốc, chỉ có những gã ngốc mới có thể cười vào những tình cảm chân thành người ta dành cho mình. Nguyên lúc nào cũng là một cô gái để người ta yêu và kính trọng.

Trái tim Hạnh Nguyên rung động lạ kỳ, cô thấy ánh mắt anh sáng lên dịu dàng. Những ngón tay như chọt vuron đến gần kề bên má Hạnh Nguyên, như vuốt ve mơn trớn làn da trắng hồng và quá mềm mại. Ánh mắt Hạnh Nguyên rực sáng ngàn tia lửa đắm say. Cả hai như chìm trong mê muội của phút tình yêu thăng hoa.

Một cơn gió lao xao đến cho lá cây rơi xuống trên vai Kiến An, anh giật mình tỉnh ra ngay cơn mê đắm, bối rối buông thông tay và đứng dạt ra xa. Anh đang làm cái điều quái quỷ gì vậy? Anh điên rồi. Thật đáng nguyên rủa. Không khí gượng gạo bao trùm cả hai người, mà không ai đủ can đảm phá tan đi sự ngột ngạt.

Hạnh Nguyên cuối đầu xấu hổ, vì cô đã cho anh thấy tình cảm của cô. Cô đã chờ đợi giây phút kỳ diệu, chờ đợi bàn tay ấy chạm vào má cô, chờ đợi một sự vuốt ve âu yếm trong nỗi khát khao rung động đến không ngờ.

Có phải mình đáng tội? Tại sao trong phút chốc lại hư hỏng đến thế.

– Tôi có lúc cũng khủng điên như vậy đó, cứ nhăng cuội rồi vòng vo. Thật ra có lẽ việc Nguyên đến mà lại hay ...

Cuối cùng Kiến An cũng tìm được lời để nói, mặc dù lời nói của anh không giấu được vẻ gượng gạo sáo rỗng. Hạnh Nguyên lúc này cũng gượng cười, gật đầu đáp lại như chỉ mong nó có thể làm dịu cái không khí quá gượng ép giữa hai người.

Rồi cô đi tìm lời chuyển ý:

– Chú có thể vì Nguyên làm một điều được không?

– Điều gì? Nếu có thể, không chỉ một điều mà bao điều Nguyên muốn.

– Chú xin nghĩ phép đi.

Kiến An hơi lạ, anh nhìn Hạnh Nguyên mỉm cười:

– Nghĩ phép có lẽ là một điều tệ hại nhất đối với tôi, bởi vì vào những ngày đó tôi không biết mình phải làm gì hết. Tuy nhiên nếu Nguyên muốn, tôi sẽ xin nghĩ phép.

Đôi mắt Hạnh Nguyên trở nên lấp lánh:

– Chú sẽ không phải rảnh rỗi đâu. Chú sẽ có nhiều việc để làm với Nguyên lắm. Nguyên ...- Hạnh Nguyên nói như nũng nịu – Nguyên muốn chú đi Huế với Nguyên.

Kiến An sững người bất ngờ trước lời đề nghị của Hạnh Nguyên. Anh không biết cô đang nghĩ gì và muốn gì. Trong cái đầu nhỏ bé kia đang ẩn chứa điều gì, dự định gì mà muốn có anh trong đó?

Hạnh Nguyên gật đầu trước cái nhìn của Kiến An:

– Nguyên muốn chú đi với Nguyên ra đó. Ở đó sắp mở hội chợ tiêu dùng, công ty của ba Nguyên muốn giới thiệu sản phẩm công ty mình ra đây, vì thế Nguyên muốn chú cùng đi. Chú rành rẽ nơi đó, vì dù sao nơi đó cũng là nơi chôn nhau cắt rốn và một thời chú ở đó. Chú có thể giúp Nguyên, hay ít nhất ... chú có thể cùng vui chơi trong công việc.

Kiến An bồi hồi:

– Không được đâu. Điều ấy ... không thể.

Hạnh Nguyên tròn mắt:

– Sao không được hả chú? Dù sao cũng là dịp để chú về thăm lại quê nhà.

– Vì ...- Kiến An lúng túng đổi giọng – Còn Kiến Trung thì sao? Sao Nguyên không nói chuyện này với Trung? Trung chắc chắn sẽ giúp được Nguyên mà.

– Anh Trung ư? Chắc là không được rồi. Anh ấy chưa bao giờ đi chơi xa với Nguyên, trừ phi việc đi chơi xa liên quan đến công việc của anh quan trọng, đó không phải là bản chất của anh Trung mà là của cả gia đình chú.

Kiến An thở dài, nói như xin lỗi:

– Dù sao tôi cũng xin lỗi ... tôi không thể đi cùng với n.

– Chỉ một từ không thể là chú đã giải thích được sao? Nguyên biết chú có thể cùng Nguyên ra ngoài ấy.

Kiến An thấy hơi khó xử, anh thấy khó khăn khi phải mở lời:

– Bởi vì ... tôi chợt nhớ ra mình còn rất nhiều việc phải làm.

Đôi mắt Hạnh Nguyên trông vào mắt Kiến An nghiêm khắc, giọng cô nhẹ nhàng song không giấu vẻ hờn giận của mình:

– Chú không biết nói dối, vậy mà cứ thích nói dối. Chú nói không thể là giải thích được với Nguyên sao? Còn nhiều việc phải làm, còn lý do nào nữa sao chú không nói ra luôn đi? Chú sợ làm buồn lòng người vợ sắp cưới của mình chứ gì?

– Ừ. Có lẽ là vậy. Dù sao tôi cũng không thể đi.

Hạnh Nguyên giận thật sự, cô xẵng giọng:

– Thế nào là có lẽ? Có hoặc không, tại sao chú không dám nói thật lòng mình? Nguyên rất tiếc là không nhận ra là mình ngốc nghếch. Nguyên tưởng sẽ giúp chú tìm ra niềm vui bây giờ thì Nguyên hiểu rồi. Chú đâu cần những việc làm ngốc nghếch của Nguyên.

– Không phải vậy đâu Nguyên. Tôi làm sao không nhận những gì Nguyên mang đến cho tôi. Đối với tôi, những việc đó có ý nghĩa biết dường nào.

– Thế thì tại sao chú từ chối bằng một lý do mù mờ như thế?

– Bởi vì ... tôi sợ nơi ấy ... Ở đó cho tôi nhớ lại những gì đau khổ của quá khứ, tôi không muốn trở về đó.

Giọng Kiến An bỗng giận dữ và hằn học:

– Nguyên biết gì về tôi? không biết gì hết. Nguyên tưởng tôi tốt đẹp lắm à?

Làm rồi đấy! Làm ơn đừng xen vào đời tư của tôi.

Hạnh Nguyên bất ngờ đến sững sốt. Cô chưa bao giờ thấy anh giận dữ đến thế. Bỗng dưng sao anh hằn học giận dữ với cô. Cô đã sai cái gì? Vì muốn vui vẻ cùng chú ư? Cá tính ương ngạnh tưởng như ngủ yên chợt nổi lên, cô lại thấy anh không có quyền gì giận dữ với cô.

Cô đứng lùi ra xa, lạnh lùng:

– Nguyên xin lỗi. Có lẽ Nguyên nên rút lại lời đề nghị, xem như chưa từng nói gì cả, hay là chưa từng có cuộc gặp gỡ tối nay. Cuộc nói chuyện nên chấm dứt. Cháo chú!

Hạnh Nguyên quay mặt bỏ đi trong vẻ lạnh lùng cố chấp.

Kiến An đứng nhìn theo cái dáng kiêu sa ấy khuất dần vào căn nhà của cô.

Anh không hiểu sao mình không bình tĩnh trước mặt Hạnh Nguyên nữa. Bản chất của anh có bao giờ như thế đâu? Anh hiểu sự giận dữ của mình là do con thú hoang đã bị dồn vào ngõ bí. Anh sợ về chốn cũ thì ít, mà sợ phải gần gũi với Nguyên, mới là nỗi lo canh cánh trong lòng. Anh có thể giữ mình được sao khi mà cơn sóng ngầm của tuy cứ không ngừng cuộn chảy.

Kiến An choàng dậy. Anh biết mình không thể ngủ được, kho bao giờ ngủ được dù đã cố gắng nhắm mắt lại, không nghĩ gì hết và đếm đi đếm lại hàng trăm lần, hàng vạn lần những con số mà bản thân hoàn toàn vô ý nghĩa. Anh đưa tay ôm lấy đầu trong nỗi bức bối, cảm giác khó chịu cứ bức rức làm cho anh trở nên giận dữ. Tại sao không ngủ được?

Tâm trí anh cứ hiển hiện hình ảnh Hạnh Nguyên, cuộc nói chuyện đêm sinh nhật của mình. Không thể nào phủ nhận được, anh đã yêu và nhớ, nhớ da diết dáng hình ấy. Nỗi nhớ cứ dày đặc, dần vật lầy anh, hành hạ anh từ thể xác đến tâm hồn.

Một sự hối hận ư? Kiến An không hiểu mình đúng hay sai khi để Hạnh Nguyên đi Huế một mình. Nhưng có một điều Kiến An hiểu rõ hơn ai hết, anh đang giày vò chính mình, sự giày vò đi cả vào giấc ngủ, để rồi nếu không một mảy may những suy nghĩ thì khi chớp mắt, hình bóng của cô cứ chập chờn, chẳng khác nào một sự trả thù êm dịu của Hạnh Nguyên. Cô hành hạ anh bằng nỗi nhớ nhưng cô da diết.

Bao ngày Hạnh Nguyên đi là bao ngày anh khắc khổ không ngủ được. Anh đã yêu như lần đầu tiên biết yêu. Yêu sự ngây thơ, thanh khiết của cô. Cuối cùng thì anh thua rồi, thua trong cuộc đấu tranh tình cảm với chính mình. Anh không thể dối lòng mình được nữa. Anh đã yêu, một tình yêu tội lỗi, lý trí bảo hãy quên đi, nhưng trái tim cứ đau đớn sục sôi, ý nghĩ tội lỗi không đủ lớn để chìm tình yêu khát khao cháy bỏng như dòng nham thạch đang chảy.

Bây giờ anh đang chờ cô quá đỗi. Nỗi nhớ mà tưởng như có thể giết chết được anh qua những đêm dài không ngủ. Cái cảm giác được gặp Hạnh

Nguyên lúc này là niềm mơ ước cháy bỏng nhất. Anh thèm được trông thấy cô, thèm được siết thân thể ấm áp ấy trong vòng tay và thèm ngấu ngiến hôn lên đôi bờ môi quá quyến rũ để có thể yêu, có thể trừng phạt và để thỏa mãn long ham muốn.

Mình là một thằng đàn ông hư hỏng, trụy lạc. Kiến An tự nguyện rửa mình. Anh đã ôm ấp biết bao nhiêu đàn bà trong tay, để rồi giờ đây, cả cô gái sắp là cháu dâu, anh cũng không kiềm giữ được lòng mình.

Tại sao cuộc đời anh lúc nào cũng có bao điều ngang trái. Có phải mỗi lúc anh càng trở nên khốn nạn hơn không? Có phải mỗi lúc thằng đàn ông trong anh trở nên đồi bại, yêu vợ sắp cưới của cháu mình? Anh đã là thằng đàn ông như thế đấy. Thế mà anh cứ mặc lòng mình với bao đam mê. Hạnh Nguyên ơi! Anh gọi tên cô trong nỗi nhớ nhung ngây ngất.

Hạnh Nguyên cuộn mình trong chăn, để mặc cho những dòng nước mắt tủi hờn chảy dài ướt đầm má. Tiếng khóc trở thành rầm rút nghẹn ngào và uất ức.

Tại sao mình lại khóc giống như một con ngốc vậy? Nhưng không sao kềm được lòng. Có gì đáng khóc đâu. Ra Huế, thời tiết không giống ở Sài Gòn và rồi cô bị bệnh, cảm sốt nhẹ, thế mà khóc như một con ngốc yếu hèn nhất.

Đồ ngốc! Thật xấu hổ! Hạnh Nguyên tự mắng mình. Nhưng thật sự là cô quá cô đơn. Mọi người bỏ rơi cô, tất cả bỏ rơi cô, ba mẹ, Tường Vân và cả ...Kiến An nữa.

Cô ghét Kiến An. Anh đã từ chối cùng đi ra Huế với cô. Giờ này có lẽ anh đang vui vẻ bên cô vợ sắp cưới, đâu còn nhớ đến cô, đâu biết cô đang bị bệnh.

Cơn cảm sốt thời tiết làm cho cô khó chịu, tứ chi bải hoải.

Kiến An! Tôi căm ghét chú! Tại sao chú từ chối đi với tôi? Chú không biết tôi nhớ chú như thế nào sao?

Lại là tiếng khóc rầm rức thôn thức của nỗi lòng. Hạnh Nguyên yêu người ta mất rồi. Cô đang nhớ người ta quá đỗi, nhớ giọng nói ấm áp thường dỗ dành cô, nhớ ánh mắt buồn tràn đầy ấm áp mỗi lúc nhìn cô. Sao cô lại thêm sự có mặt của người ta đến thế? Thèm được trông thấy gương mặt đã in sâu vào trái tim cô.

Ôi! Một tình yêu tội lỗi. Cô biết đó là tình yêu tội lỗi, thế mà vẫn không sao quên được người ta. Mình thật là đứa con gái hư đốn. Tại sao không là ai khác mà lại là chú An? Cô đã phản bội Kiến Trung, phạm vào điều thiêng liêng trong mối dây ràng buộc giữa họ. Giá mà cô sớm nhận ra tình cảm thật sự của mình với Kiến Trung; giá mà cô đừng ngộ nhận tình cảm dài lâu của tháng năm với tình yêu trai gái, thì bây giờ cô không phải hoảng sợ, đau khổ trong cái cảm giác tội lỗi.

Ôi! Bao cái giá mà ... Giá mà chú An đừng xuất hiện trước mặt cô ngày hôm

ấy; giá như chú đừng bao giờ trở về. Có ai muốn chú trở về đâu. Bây giờ thì muộn mất rồi. Cô đã yêu người ta bằng cả trái tim lần đầu tiên biết yêu của người con gái, yêu say đắm một người. Lẽ ra cô không được phép yêu, yêu mà không biết mình đã yêu từ bao giờ để đến khi chợt nhận ra ... con người mình rõ đáng khinh bỉ quá. Chẳng biết có ai đang nghĩ như cô. Không đâu. Hạnh Nguyên cầu mong người ta nghĩ về cô như cô đã nghĩ về người ta. An oi! – Hạnh Nguyên gọi thầm tên anh – Nguyên không tội mà, phải không? Người ta không thể xét tội cho trái tim được. Tình yêu làm sao có thể lý giải được.

Hạnh Nguyên yêu chú và biết mình yêu chú thôi. Chú đừng kết tội Nguyên. Mà chú có phải là chú của Nguyên đâu. Nguyên ghét phải gọi chú bằng cái từ chú đáng ghét. Rõ ràng là nguyên một người đàn ông, cái người đàn ông đang có trong chú. Người mà Nguyên không có bất kỳ một mối quan hệ ruột thịt nào, vậy tại sao Nguyên không được phép yêu.

Nguyên không muốn nghĩ xa hơn về một điều gì nữa cả. Hãy nói với Nguyên, đó không phải là tội lỗi. Yêu thì không bao giờ có tội cả.

Cộc ...cộc ...cộc ...

Tiếng gõ cửa nhẹ vọng vào bên trong. Hạnh Nguyên còn chìm đắm trong nỗi đau hoang tưởng, nỗi nhớ nhung và bao nhiêu là câu hỏi, hỏi để tự trả lời. Lúc này thật không hay, cô không muốn bất kỳ ai trong lúc này, cũng không muốn ai đó biết cô đang khóc.

Cộc ...cộc ...cộc ...

Tiếng gõ cửa lần nữa lại vang lên. Hạnh Nguyên đưa tay lau nước mắt. Cô nghĩ có lẽ là người bồi phòng khách sạn. Cô nén lòng để không phải bật ra những tiếng nấc, cô ghìm giọng lên tiếng:

– Tôi không cần gì đâu. Khi nào có việc, tôi sẽ gọi.

Bầu không khí im lặng, Hạnh Nguyên vùi mặt vào gối, tiếp nỗi nỗi buồn đau của mình. Nhưng không như Nguyên nghĩ, tiếng nức của xoáy nhẹ. Cánh cửa bị đẩy nhẹ và một người bước vào. Hạnh Nguyên quay mặt ra, giọng phật ý:

– Tôi đã bảo tôi không cần gì rồi mà ...

Giọng nói nghẹn nghẹn đầy nước mắt của Hạnh Nguyên chợt im bật, khi cô ý thức ra một điều ...Đôi mắt cô trong phút chốc sững sờ lẫn xúc động. Cô nhìn trân vào cái người đang hiện hữu trước mặt cô mà có cảm giác như trong mơ.

Mình đang mơ hay tỉnh đây?

– Kiến An!

Hạnh Nguyên đưa tay dụi mắt. Cô mơ hay bị hoa mắt? Hay là quá nhớ người ta rồi hoang tưởng?

Đôi môi cô khẽ run như muốn bật ra tiếng khóc vì xúc động. Cô ngồi dậy và

bước xuống giường. Rõ ràng là chú Kiến A. Chú nhìn cô, cái nhìn sâu lắng dịu dàng lẫn nhớ thương. Chưa bao giờ cô có được ánh mắt tuyệt diệu như thế.

Anh đã đến. Cuối cùng anh đã đến trong giây phút thiết tha mong mỏi của cô.

Tiếng Hạnh Nguyên òa vỡ trong nước mắt:

– Chú ...

Kiến An bồi rồi bước đến lúc Hạnh Nguyên cũng bước tới và cách nhau trong gang tấc. Song mắt Hạnh Nguyên long lanh, không muốn giấu những tình cảm, những cảm xúc yêu thương đang đốt cháy cô. Anh đưa tay lên, hai bàn tay áp lên đôi má đầy nước mắt lau nhẹ, giọng run run và thật khẽ:

– Nguyên ...không sao chứ?

Ánh mắt Hạnh Nguyên mở to nhìn Kiến An, xúc động và ngỡ vực tràn ngập. Cô mấp máy đôi môi:

– Là chú phải không? Thật sự là chú?

Kiến An cười nhẹ, nụ cười buồn và hiền, anh gạt khẽ đầu. Tuy nhiên không thể nào che giấu được tình yêu rực cháy. Anh cố ghìm lòng mình xuống bằng sự chăm sóc:

– Nguyên ôm thế nào ... Mọi người bảo Nguyên ôm.

Hạnh Nguyên lắc đầu, từng giọt nước cứ lăn tròn trên má cô:

– Nguyên không sao. Nguyên tưởng là mình sẽ chết ở đây mà không ai hay biết. Bây giờ có chú rồi, Nguyên không sợ nữa.

Kiến An ân hận Hạnh Nguyên ngồi xuống giường:

– Đừng nói gở! Chẳng có ai chết vì một cơn sốt.

Hạnh Nguyên không thôi nhìn Kiến An, giọng cô đầy hờn dỗi:

– Có, Nguyên sẽ chết nếu chú không ra đây, chú bỏ mặc n ... Nguyên chết vì lòng căm ghét chú.

Kiến An buông thõng tay im lặng. Ánh mắt anh đau đớn, muốn ngăn lời nói của Hạnh Nguyên lại. Anh cũng hiểu là Hạnh Nguyên muốn nói gì. Cô có hiểu là anh đã mang cảm giác tội lỗi biết đường nào khi đi theo tiếng gọi của trái tim mình. Lỗi tại anh, đã gieo vào lòng cô ảo tưởng tốt đẹp về anh. Lỗi của anh đã quấy rối một trái tim non đang còn thơ dại.

Anh thấy căm ghét mình quá đỗi. Tại sao anh lại hành động theo cảm tính?

Tại sao anh lại ngốc nghếch nghe theo lời quấy rối của trái tim để quên đi cái phần lý trí? Anh quả là điên khùng mới đi ra đây.

Tiếng của Hạnh Nguyên vang lên:

– Cuối cùng chú cũng ra đây. Nguyên biết là chú đâu nỡ bỏ Nguyên.

Nguyên biết chú sẽ bị trừng phạt của chính con tim nếu mặc kệ Nguyên.

Giọng Hạnh Nguyên đặc thẳng và ương bướng, cái ương bướng vì quen được nuông chiều.

Kiến An cố bình tĩnh, giọng anh lạnh nhạt:

– Không phải như Nguyên nghĩ. Chú đi công việc, nghe nói Nguyên bệnh nên ghé thăm.

Hạnh Nguyên mím môi, gương mặt cô đầy sắc giọng. Cô lắc đầu:

– Nguyên đã bảo rằng chú nói dối tệ lắm, chú nhớ không? Sao chú không thể nói một câu ra đây vì không muốn Nguyên buồn lòng về chú?

Kiến An thấy lúng túng, xong anh cố giấu những cảm xúc của mình và buông giọng lạnh lùng hơn để Hạnh Nguyên không tìm phút dao động của trái tim anh.

– Thực sự không phải như Nguyên nghĩ. Xem phim ảnh và sách báo nhiều quá cho nên Nguyên cứ nghĩ lệch lạc.

– Không phải vậy.

Hạnh Nguyên cãi lại, giọng cô run run.

Kiến An nhìn thẳng vào mắt cô, như thể xác nhận điều anh nói là sự thật.

Cái nhìn của một kẻ bề trên. Gương mặt Hạnh Nguyên bất giác đỏ lên, nhưng toàn thân cô lại chết lặng, đau đớn và tổn thương khiến cô không nói được lời nào.

Môi cô mím lại và rồi ... bật gào lên giận dữ, đau xót:

– Chú hèn lắm! Nguyên ghét chú. Nguyên căm thù chú. Rõ là chú yêu

Nguyên, Nguyên biết như thế, tại sao chú không dám nhìn nhận vậy?

Kiến An bất ngờ đến sững người. Cô bé đã đánh trúng vào trái tim anh, một điều đáng sợ. Anh đã yêu và cố chạy trốn. Anh bắt lực rồi. Kiến An run lên trong khoảnh khắc chạy trốn.

– Nguyên đừng nên nói, điều này quả thật không nên ...

Hạnh Nguyên vẫn gào lên theo cá tính bướng bỉnh của cô:

– Nên Nguyên cứ nói Nguyên căm ghét chú. Chú là kẻ nói dối. Chú độc ác. Chú sẽ giết chết chính chú cho mà xem. Nguyên tin là chú đang cầm dao đâm vào chính trái tim mình.

Mặt Kiến An đỏ lên bối rối. Anh gắt to lên để áp đảo Hạnh Nguyên:

– Không phải như vậy, sẽ không có chuyện đó. Nguyên điên rồi sao? Tại sao lại đi nói vớ chú như vậy hả? Nên nhớ, chú sắp là ...chú chồng của Nguyên.

– Chú đừng xưng chú với Nguyên. Nguyên ghét cái từ ấy. Chú đừng lấy nó ra để trấn áp lòng mình.

Mặt Kiến An đỏ hơn nữa, anh trừng mắt:

– Không có gì phải trấn áp cả, bởi vì tôi ...vẫn là chú của Nguyên, Nguyên nên nhớ như vậy. Và ... tôi hơn Nguyên mười hai tuổi lận.

– Không phải. Chú biết rõ tuổi tác không phải là vấn đề mà. Rõ ràng là ánh mắt của chú nhìn Nguyên là người đàn ông dành cho một người đàn bà. Ánh mắt ẩn chứa tình yêu.

Kiến An cười gằn:

– Bậy quá! Nguyên đừng có ảo tưởng nữa được không? Không có tình yêu nào cả.

Hạnh Nguyên trừng mắt lại, giọng cô buống bình:

– Có. Sự chăm sóc lo lắng của chú cho Nguyên, đó là sự biểu lộ của một tình yêu sâu kín. Cả khi chú lảng tránh Nguyên nữa. Nó càng lộ rõ tình yêu của chú dành cho Nguyên. Chú có nhớ đêm sinh nhật của chú, chú đứng trông lên phòng Nguyên, và bây giờ nữa, điều gì đã khiến chú bay ra Huế, vào căn phòng này?

Đó là vì chú yêu Nguyên.

Như hết còn chịu được nữa, Kiến An giận dữ đứng lên:

– Thôi đủ rồi! Tất cả chỉ là những điều Nguyên nói, do Nguyên tưởng tượng mà thôi.

Hạnh Nguyên lùi lại, cô cay đắng trước phủ nhận của Kiến An:

– Chú hèn nhất lắm. Rõ ràng chú nhớ Nguyên, chú đang dối lòng mình.

Người ta có thể ra đây vì công việc vào lúc này sao? Người chú còn đầy bụi đường, chú vội vã đến đây tìm làm gì, nếu không phải vì Nguyên, vì nỗi nhớ giày xéo chú.

– Nguyên im đi!

– Nguyên không im.

Bốp! Cái tát bất ngờ vào gương mặt Nguyên. Không chỉ Hạnh Nguyên mà cả người hành động đều sững sờ. Kiến An buông thõng đôi bàn tay ăn năn vì sự mất bình tĩnh của mình, trong khi Hạnh Nguyên đứng ngậy người ra nhìn Kiến An.

Ân hận tràn ngập lòng Kiến An. Anh đưa tay lên toan sờ vào má Hạnh Nguyên để nói lời xin lỗi, nhưng bàn tay anh bị gạt mạnh ra trong sự uất ức.

– Nguyên nguyên rửa chú!

Rồi tiếng khóc bật phát ra ngay sau đó. Giọng Hạnh Nguyên nghẹn nghẹn phần uất.

– Nguyên nguyên rửa chú! Chú đi đi ...

– Nguyên ...

Kiến An bối rối nắm lấy bờ vai Hạnh Nguyên cố giải thích. Cô xô mạnh anh ra:

– Chú đi đi! Nguyên căm ghét chú.

Kiến An khỏ sở, sao anh lại có thể đi được trong lúc này khi lòng anh, những cảm xúc yêu đương đang bùng lên. Anh cố giằng lấy đôi tay xô hất anh ra, để tìm lời giải thích, càng làm cho Hạnh Nguyên phản kháng lại anh mạnh hơn. Cô gào lên:

– Đi đi! Nguyên không cần chú.

Đôi bàn tay nhỏ xíu ngày nào bây giờ mạnh bạo vô tâm quá đỗi, cô bắt đầu đánh anh và cào lại anh khi không xô anh ra được.

– Chú đi đi ...

Con giận của Kiến An nổi dậy. Anh giận cho sự ương bướng của cô và giận cho mình nữa. Bất giác anh trở nên hung bạo. Đôi bàn tay dữ dằn kia, đôi môi anh bắt đầu áp lấy môi cô, chà xát lên bằng nụ hôn mạnh bạo, nửa như trút cơn giận, nửa như để trấn áp cái hung hăng con người bé nhỏ, nhưng lại đủ sức quật ngã anh.

Hạnh Nguyên sững sốt, cô thấy như ngạt thở, cảm thấy đau trong cái hành hạ của anh. Bản năng của cô bảo chống lại, nhưng rồi cô để yên ...

Thời gian trải dài, Hạnh Nguyên cảm nhận được sự dịu dàng trong nụ hôn, cảm giác được nâng niu yêu thương đến trên bờ môi và một sự khát khao say đắm từ đôi bờ môi kia hướng về cô đầy ham muốn.

Kiến An rời môi Hạnh Nguyên trong ánh mắt của người bại trận.

– Em còn muốn tôi làm gì hơn nữa đây? Chẳng lẽ tôi phải nói thật lòng mình thì em mới ngừng thôi giằng xé. Em độc ác lắm! Em hành hạ tôi cả thể xác lẫn tâm hồn, em phá vỡ tất cả những gì tôi đã dày công xây đắp. Em quyến rũ tôi, để tôi biến thành một người tội lỗi. Tất cả là lỗi nơi em. Em phá hỏng con người tôi bằng những lời nói dịu dàng, âm áp.

Hạnh Nguyên khẽ lắc đầu, mắt cô dán vào mắt anh, vẫn chưa hết vẻ ngỡ ngàng xúc động:

– Không phải lỗi ở Nguyên, là lỗi ở chú. Chú đã xây thành trong khi biết mình không xây được, còn nếu là người tội lỗi thì Nguyên cũng mang đầy tội lỗi. Chú tưởng Nguyên hạnh phúc hay vui vẻ lắm sao? Chú còn độc ác hơn Nguyên khi chú hành hạ cả Nguyên và chú. Nguyên sợ cái cảm giác phải đau khổ.

– Em nguyên rửa tội bao điều như thế, em không thấy bất công sao? Em đẩy cho tôi phần trách nhiệm mà không lấy một lời thương xót xẻ chia. Ít ra cũng nhẹ lời với tôi một chút.

Hạnh Nguyên chớp mắt, rồi nhìn anh như một lời trừng phạt.

– Bởi vì như thế mới đáng tội của chú. Không phải là chú tham lam giành hết phần trách nhiệm đó sao? Chú xa lánh Nguyên trong khi biết không thể nào xa lánh. Chú hành hạ Nguyên khi nói về người vợ sắp cưới của chú. Chú biết rõ là Nguyên sẽ rất đau khổ mà.

Kiến An cười nhẹ, nụ cười thiếu nảo:

– Tôi như thế này còn đáng để em gọi bằng chú nữa hay sao?

Hạnh Nguyên gạt đầu rồi chột vòng tay ôm lấy cổ anh, cô ngã vào lòng anh tìm sự sẻ chia và hơi ấm:

– Phải, chú không đáng là chú của Nguyên, nhưng cũng có khác gì đâu.

Nguyên không đáng là những con người tội lỗi, nhưng là tội lỗi với những người kia. Bởi vì ...Nguyên biết mình yêu nhau, giữa hai chúng ta không có gì tội lỗi cả.

Kiến An gạt đầu, vòng tay anh siết nhẹ qua người Hạnh Nguyên. Anh cúi xuống hôn lên mái tóc từng cho anh nhiều nụ hôn, rồi môi anh tìm môi cô.

Nụ hôn thứ hai đến nhẹ nhàng mà say đắm, cuốn hai người vào cõi đam mê. Họ đắm đuối trao nhau những ngọt ngào trong khát khao sâu lắng, sự âu yếm của đôi bờ môi cứ mòn trớn đưa cả hai chìm mãi vào đam mê ... Những hơi thở dồn dập phả vào nhau sau phút giây mê đắm, đều nhìn nhau trong im lặng, để cho đôi ánh mắt nói với nhau lời yêu thương.

Đôi mắt Kiến An mỗi lúc như đắm sâu vào đáy mắt người yêu, giọng của anh cũng ấm áp, say đắm khác thường:

– Anh không biết ... có cần thiết để nói với em, anh yêu em tha thiết hay không?

Nụ cười nở trên môi Hạnh Nguyên. Cô gạt khẽ đầu, thì thầm qua lời nói xúc động:

– Cần. Em biết rõ điều này, song em vẫn thích nghe.

Hai bàn tay áp vào má Hạnh Nguyên, Kiến An cười trong yêu thương:

– Em lúc nào cũng muốn là người thắng cuộc. Tại sao em không thể nhường anh dù chỉ một lần?

– Bởi vì em yêu anh, em muốn giành anh ra khỏi những mặc cảm tội lỗi.

Mình không có lỗi khi yêu nhau.

Kiến An lướt nhìn lên gương mặt xinh xắn:

– Anh không biết rồi đây sẽ ra sao? Anh sẽ làm gì, nói gì khi nói yêu người con gái mà cháu mình đã ngỏ lời cưới. Anh hư đốn và không biết phải sửa sai làm sao? Tại sao yêu mà phải mang đau khổ hả em?

– Quên những điều đó đi anh. Em biết là rất khó, nhưng hãy cố quên. Anh có biết là anh đã làm một việc có ý nghĩa biết bao. Anh giúp em tìm ra cái chân dung trong cuộc sống, thoát ra khỏi những ảo tưởng trong những năm tháng dài, để khi gặp anh, em mới biết thế nào là tình yêu.

– Anh không biết mình đã làm đau khổ những ai, nhưng anh biết chắc chắn em sẽ là người đau khổ nhiều nhất.

Đôi bàn tay Hạnh Nguyên mê mê vuốt ve lên gương mặt nhiều nếp nhăn khổ hạnh ấy, cô dịu giọng:

– Em không muốn chỉ riêng anh đau khổ vì em. Nếu có thể, hai đứa mình cùng chung khổ. Em không sợ điều này, bởi vì em có anh, anh yêu em, mình sẽ sống và vượt qua tất cả.

– Mình sẽ vượt qua tất cả.

Kiến An lặng lẽ gạt đầu, rồi anh cúi nâng niu đôi bờ má, bờ môi và đôi mắt huyền bằng sự dịu dàng của vành môi nóng ấm.

Hai người cứ như thế, tựa bên nhau trong lặng yên và tìm nhau trong hơi ấm,

lặng nghe điều kỳ diệu mà đôi tim họ đang thì thầm:
nhịp khúc của tình yêu.

Ru Lại Tình Hồng

Chương 5

Mưa rơi đều nhịp. Những hạt mưa khơi khẽ nép mình, như tránh đánh động đôi bờ môi hôn đang tìm kiếm nhau, những nụ hôn mỗi lúc dài hơn, đắm đuối và say mê hơn.

Đôi tình nhân cứ thế chìm trong đắm say và âu yếm yêu nhau. Nụ hôn này tiếp nối cho nụ hôn khác, hương vị ngọt ngào của tình yêu bùng cháy lên nỗi khát khao dịu dàng và thành mãnh liệt.

Cơn mưa dài vẫn sống mình trong nước, cho hai kẻ yêu nhau gần nhau nhiều hơn. Hai người tìm kiếm sự nồng nàn dịu êm của bờ môi ẩm áp. Đôi mắt khép hờ sau phút đắm mê, Hạnh Nguyên xúc động nép mình trong vòng tay người tình. Kiến An mỉm cười, lần nữa anh hôn lên chóp mũi cô:

- Anh chợt thích những cơn mưa dầm như thế này quá đỗi. Nó cho anh gần em hơn, ở bên em lâu hơn và được ôm mãi em trong vòng tay.
- Em biết. Anh sẽ ôm em mãi như thế này không bao giờ rời em, phải không
- Ừ. Anh cũng muốn thế, nếu có ai bảo anh ngốc.

Kiến An giấu mặt vào tóc người yêu. Anh không nghĩ gì khác hơn ngoài hạnh phúc anh đang có trong tầm tay. Giọng Hạnh Nguyên nồng nàn:

- Với em, anh không phải là chàng ngốc, anh là một gã si tình đáng yêu.
- Kiến An siết mạnh Hạnh Nguyên hơn vào mình như để chứng tỏ với cô tình yêu của anh. Anh thì thầm:

- Anh lại thấy em là nữ thần hộ mệnh của cuộc đời anh. Anh may mắn có được em, anh thấy mình thực sự hạnh phúc. Em là của anh chứ?
- Em sẽ là của anh, cả khi anh không còn yêu em nữa.
- Anh mà không yêu em ư? Sẽ không bao giờ có chuyện đó. Anh đang hạnh phúc và sẽ mãi hạnh phúc dù cho anh biết sẽ bị nguyên rủa.

Ánh mắt đang vui của Hạnh Nguyên thoáng buồn. Kiến An nhận ra ngay. Anh hiểu lời nói của mình đã mang đến sự ray rứt, không phải chỉ có riêng cô mà có cả anh nữa.

Hai bàn tay anh áp vào hai má cô, anh nhìn cô sâu lắng:

- Anh lại quên. Lẽ ra anh không nên nói, nhưng mọi việc sẽ trở lại bình

thường, anh sẽ cùng em dũng cảm vượt qua, đúng không?

Hạnh Nguyên gật đầu:

– Em sẽ tìm cơ hội để nói với Trung chuyện của chúng ta.

– Không, đó là việc của anh. Giữa hai người đàn ông nói chuyện dễ dàng hơn. Anh sẽ nói với Trung không phải trên danh nghĩa người chú ...Có thể hắn sẽ nổi giận và đánh lại anh nữa kìa.

– Em không bao giờ mong điều này xảy ra. Thật là tội tệ nếu như vì em mà hai người trở nên như thế. Anh để em nói hay hơn và tránh những điều đáng tiếc có thể xảy ra.

Về mặt Hạnh Nguyên âu lo căng thẳng. Kiến An vội cười trấn an cô:

– Anh đùa thôi. Anh không bao giờ để xảy ra chuyện đánh nhau, ít nhất là trước mặt em.

Nguyên thở mạnh, cô nhủi đầu vào ngực Kiến An như tìm sự bình yên và che chở.

– Em mong một lúc nào đó, anh và em có thể mãi ở bên nhau, không phải lẩn tránh hay lo sợ.

– Anh cũng vậy. Anh cứ lo cho em khó xử mỗi khi ở bên Kiến Trung, rồi lại những lúc nhớ em, anh không biết làm thế nào để gặp mặt.

Hạnh Nguyên cười, cô đùa:

– Em thấy khổ nhất là trước mặt mọi người nè. Thật khó cho em phải gọi anh bằng chú. Em ghét cay ghét tiếng chú đó, em muốn ném nó vào sọt rác.

Kiến An cắn nhẹ vào chóp mũi Hạnh Nguyên, đùa lại:

– Anh cũng muốn như vậy đó. Mong rằng khi em ném nó vào sọt rác, em đừng quên là không được ném cả anh theo.

– Em sẽ ném đó, nếu anh không phải là anh mà là ông chú đáng ghét xa tránh em.

Sờ tay lên mặt anh, Hạnh Nguyên tinh nghịch vẽ những vòng tròn ; – Anh biết bây giờ em muốn gì không?

– Không. Mà có lẽ ...anh nghĩ không gì bằng những nụ hôn dành cho em.

– Một ý nghĩ hay! Nhưng cho anh chứ không phải dành cho em. Em muốn ...xỏ mũi anh thôi.

– Thì em đang xỏ mũi anh rồi đấy.

– Anh không được chiều em. Em sẽ hư và anh không trị nổi em đâu.

– Anh sẽ trị được, bằng những nụ hôn như thế này đây.

Kiến An cúi xuống sau câu nói. Anh hôn nhẹ lên môi cô như một lời xác nhận cho sức mạnh tiềm ẩn của mình.

– Anh thực sự hạnh phúc, em biết không?

– Em cũng thế.

Những ngón tay êm dịu của Kiến An lồng vào tóc Hạnh Nguyên, yêu thương và say đắm, rồi anh kéo cô vào sát mình hơn. Cả hai cứ như thế và lắng nghe

tiếng mưa rơi, tiếng yên bình, tiếp nhịp đập của trái tim hạnh phúc.

– Mình sẽ mãi như thế này phải không anh?

– Ừ, anh tin như thế.

– Anh sẽ không lấy cô gái bà nội đã chọn cho anh, anh không yêu cô ta, phải không anh?

– Ừ, anh không yêu ai và lấy ai cả. Anh chỉ yêu có mỗi mình em.

Hạnh Nguyên gật đầu hài lòng, song một lát cô lại không yên tâm:

– Nhưng nếu như bác Kiến Tường và chuyện anh với em mà giận anh, rồi bà nội nữa, họ có thể từ anh ...

– Anh sẽ cố gắng vượt qua, hơn nữa xưa nay anh chưa bao giờ xem chuyện tiền bạc hay chuyện chia gia tài quan trọng. Anh chỉ lo phần em, em nói như thế nào với Kiến Trung đây?

– Em sẽ nói em không yêu anh ấy, đơn giản là như thế.

– Anh ước sao mọi việc sẽ đơn giản như em nói. Có lẽ sẽ dễ chịu cho anh hơn nếu như Trung không phải là cháu của anh.

Hạnh Nguyên vội ôm lấy anh, tựa sát vào anh như muốn thêm cho anh sức mạnh:

– Em biết Trung là một người khô cứng, song anh ấy là người tốt, rất tốt, cho nên em tin anh Trung sẽ hiểu lý lẽ và bỏ qua cho anh với em.

Kiến An gật đầu, anh cúi xuống nhìn Hạnh Nguyên thương yêu:

– Em có biết mỗi lúc em càng làm cho anh điên lên vì tình yêu em dành cho anh quá tha thiết. Lúc nào em cũng mang đến cho anh niềm tin, để anh mang cảm giác mình là người hạnh phúc nhất. Anh không hiểu mình có điểm nào để cho em yêu anh nữa.

– Em yêu anh vì những điều rất bình thường. Cái bình thường mà không phải người đàn ông nào cũng có được. Nhưng trên tất cả và rất đơn giản là yêu, yêu là yêu không thể giải thích được vì sao cả.

Hạnh Nguyên nhìn sâu vào đôi mắt nâu to buồn man mác, rồi cô hôn nhẹ lên mắt anh, một nụ hôn ấm áp dịu dàng. Kiến An xúc động, anh ghì sát cô hơn vào mình.

– Ừ, đơn giản vì yêu thôi. Yêu là đủ giải thích mọi điều mà người ta cần nói.

Kiến Trung lặng lẽ nhìn Hạnh Nguyên trong cái nhìn quan sát. Cô ngồi trên ghế xích đu thương người lại, và lặng lẽ, cái lặng lẽ anh chưa từng thấy. Có điều gì đã thay đổi ở Hạnh Nguyên, sao cô có vẻ xa cách anh như thế. Cô trở nên ít nói, gương gao trong khuôn sáo giữ lời.

Hay là việc anh quá bận rộn cho nên cô buồn và giận anh? Anh chợt thấy mình có một phần lỗi, dù ít dù nhiều, anh không quan tâm đến cảm nhận của người mình yêu.

Trong ý nghĩ ấy, Kiến Trung muốn chuộc lại lỗi lầm, anh âu yếm nhìn vào mắt cô:

– Anh luôn muốn được ở bên em. Những lúc mình bên nhau, anh thấy rất hạnh phúc.

Hạnh Nguyên cười khẽ để che giấu sự gượng gạo trong lòng. Cô nhích người ra để cánh tay anh không còn trên bờ vai cô nữa. Cô lảng ra:

– Anh không đi Singapore vài ngày tới được, phải không? Em nghe nói việc ở công ty anh không thuận lợi lắm.

Kiến Trung thở ra, đổi dáng ngồi cho thoải mái:

– Không có gì quan trọng lắm, chỉ có trục trặc bên phía đối tác, nhưng cũng sẽ giải quyết được thôi.

– Anh không nói để em yên tâm chứ? Em thấy kinh doanh bây giờ không dễ như xưa.

Kiến Trung cười trêu Hạnh Nguyên, anh nói bằng giọng tự tin:

– Anh tin vào khả năng của ba, của anh và sự vững chắc của công ty. Em không phải lo toan bất cứ chuyện gì khi về làm vợ anh cả.

Hạnh Nguyên ngượng ngập bảo chữa:

– Em không phải lo chuyện đó. Em muốn nói là anh phải đối mặt với bao khó khăn, nên hẳn là vất vả lắm.

Kiến Trung xúc động cầm lấy bàn tay Hạnh Nguyên đưa lên đôi môi mình, giọng anh nồng nàn:

– Không là gì đối với anh cả. Điều anh thích nhất là sau một ngày làm việc về nhà, anh được gặp em, cùng em quây quần bên mâm cơm và nói chuyện gia đình hạnh phúc.

Hạnh Nguyên lảng tránh cái nhìn của Kiến Trung, cô lại lảng chuyện ra:

– Nội đạo này khỏe quá anh nhỉ! Mỗi lúc em đến chơi, đều thấy nội vui vẻ và hay làm đủ thứ mọi việc ngoài vườn.

– Ủ, nội anh già rồi, không có việc gì làm nên đâm ra khó tính. Anh nghĩ ông chú của anh cũng có cái hay, dù được nội vào nỗi đam mê mới, nên nội vui và ít cần nhần hay thở dài than vãn.

– Chú An ... làm nội vui lắm hả anh?

Trái tim Hạnh Nguyên khẽ xao động, mắt cô chớp nhanh. Cô hỏi Kiến Trung mà không kịp suy nghĩ. Kiến Trung gật đầu:

– Anh nghĩ có, vì cuộc sống bận rộn nên ở nhà ít có ai ngồi nói chuyện lâu với nội ngoài chú An. Chú hay ngồi nghe nội nói chuyện và giúp nội thấy đỡ cô đơn trong tuổi già.

Trung so hai vai lại như muốn kết thúc câu chuyện về người chú của mình:

– Anh cũng không quan tâm đến chú ấy làm gì. Con người gì trầm lặng quá, như người không lời. Anh chẳng có hứng thú gì để trò chuyện.

– Có lẽ do anh không hiểu chú. Chú An thật ra cũng muốn gần gũi với mọi người.

Kiến Trung nhướng mắt nhìn Hạnh Nguyên như ngạc nhiên và ngậm hỏi,

giọng của anh nặng nề:

– Ô, mà anh thấy em dạo này cũng không năng tới gặp chú An. Có phải em cũng như anh, không chịu nổi tính khí bất thường đó? Có chuyện gì vậy?

Hạnh Nguyên thoáng đỏ mặt và bối rối. Cô hiểu rõ đây chỉ là một câu nói vô tình, nhưng sao có một cái gì đó không bình lặng dịu êm. Cô đáp ứng:

– Đâu có gì. Chỉ tại em quá bận rộn vào công việc, không có thời gian đến nhà anh hay để trò chuyện với chú An.

Kiến Trung nhìn Hạnh Nguyên nói với giọng nghiêm trang:

– Anh nghĩ như thế lại tốt. Em sẽ không giận anh. Thật ra, anh không muốn em liên hệ với chú An chút nào, Nguyên này!

– Dạ.

– Anh nghĩ đã đến lúc chúng mình nên cưới nhau, cũng chẳng có gì để em phải do dự. Anh yêu em và sẽ mang lại hạnh phúc cho em. Anh biết mình sẽ làm được điều này.

– Hạnh Nguyên càng bối rối hơn, cô cúi mặt:

– Em chưa chuẩn bị như anh nói. Em nào đã tốt nghiệp đâu. Em nghĩ còn quá sớm ...em còn quá trẻ, anh ... không thấy mình như thế này tốt hơn sao?

– Anh lại muốn mình cưới nhau. Khóa học của em có quan trọng gì đâu, cuộc sống gia đình của chúng ta chủ yếu là gia đình. Anh muốn có một mái ấm sau những thành công của mình và em là người chia sẻ với anh.

– Thì em vẫn là người chia sẻ, em vẫn vui mừng mỗi lúc anh thành công việc kinh doanh.

– Vẫn chưa đủ. Anh cần em nhiều hơn thế nữa. Hai bên gia đình đã đồng ý, bây giờ còn quyết định của em thôi.

Hạnh Nguyên im lặng, cô thấy khó xử, không biết phải làm sao trong hoàn cảnh này. Cô cũng hiểu đã đến lúc mình phải đối diện với sự thật. Cô yêu Kiến An, đó là một sự thử thách lớn, nói ra thật chẳng phải dễ.

Hạnh Nguyên thầm hỏi mình, cô sẽ ra sao khi phải đối diện với ht trong gương ép vụng về. Sự thoải mái không còn nữa từ khi cô yêu Kiến An.

Kiến Trung vô tình ôm qua vai Hạnh Nguyên, nòng nài:

– Anh không muốn làm áp lực với em, để em thấy hôn nhân ràng buộc em. Anh muốn em nhớ, anh rất yêu em và muốn có em.

Hạnh Nguyên gật đầu, giọng nhỏ xíu:

– Em hiểu. Em xin anh cho em một thời gian. Em muốn tự do trong một, hai năm nữa.

– Em chẳng trách anh hay vì công việc mà bỏ bê em, sao bây giờ lại muốn tự do vậy?

Kiến Trung cúi hôn nhẹ lên má Hạnh Nguyên, nhưng cô né người tránh nụ hôn. Cử chỉ ấy lại đẩy lên trong lòng Kiến Trung một câu hỏi:

– Em sao thế? Đường như em không muốn gần gũi anh?

Hạnh Nguyên gương gao:

- Em xin lỗi ... chỉ tại em thấy trong người không khỏe.
- Có phải anh làm cho em không? Anh cảm nhận có một cái gì đó quá xa cách trong em. Anh đã làm gì cho em xa cách anh?
- Anh không làm gì cả. Em chẳng vừa bảo em không khỏe.
- Anh mong là như vậy, không có gì thay đổi trong em.

Hạnh Nguyên cắn nhẹ môi. Những giây phút thế này làm cho cô khó xử. Cô thấy gương làm sao với cảm giác có lỗi với Kiến An, xấu hổ cho sự giả dối của mình trước người đàn ông đã thật lòng yêu cô say đắm.

Hạnh Nguyên đặt bút lên trang vẽ. Mẫu áo cô đang thiết kế không mang đến cho cô sự thoải mái nào. Lại thêm một lần thất bại.

Dạo này cô cứ như thế, tệ hại không làm nên trò trống gì hết. Bao lo nghĩ, bao suy tư chiếm hết cả tâm trí của cô, biến cô thành một con người khác, lúc nào cũng ngẩn ngơ với những dòng suy nghĩ chất chứa trong lòng.

Yêu là như thế sao? Hạnh phúc và đau khổ, cả hai lẫn vào nhau như một thứ hương vị không thể thiếu trong tình yêu.

Một tiếng thở dài nặng trĩu, Hạnh Nguyên vuốt lấy mặt. Lúc nào cũng vậy, cô không thoát ra khỏi đau khổ và nhớ nhung. Nhớ Kiến An và lo ngại về Kiến Trung. Hai người đàn ông ấy đã đến trong đời cô, khuấy động cô.

Hạnh Nguyên không ngờ có lúc cô lại rơi vào hoàn cảnh oái oăm ngang trái. Đầu tiên cô nghĩ sự việc đơn giản, cô sẽ nói với Kiến Trung, cô chưa bao giờ yêu anh cả, những tình cảm từng có là sự ngộ nhận. Nhưng sao khó quá để mở lời.

Nếu như cô nói ra, Kiến Trung sẽ có thái độ nào đây? Giận dữ hay căm thù? Cả hai đều có thể có. Hạnh Nguyên kho sợ thù hằn mà cô sợ anh đau khổ. Và Kiến An nữa. Chắc chắn sẽ là người chịu nhiều búa rìu mà từ gia đình Kiến Trung trút xuống. Cô và anh là hai người phải gánh chịu tất cả hậu quả. Có thể Kiến An cũng đang rất đau khổ, anh sẽ không bao giờ thổ lộ điều gì với cô, một mình mình chịu đựng.

Nhẹ kéo ngăn tủ, Hạnh Nguyên lấy ra bức ảnh của anh. Bức ảnh được cô giấu cẩn thận. Gương mặt anh đầy, gương mặt thân yêu cô hằng nhung nhớ. Anh đang nhìn cô, cái nhìn thương yêu âu yếm. Đôi mắt lúc nào cũng ánh lên nét buồn và mệt mỏi.

Đưa bàn tay lướt nhẹ lên gương mặt anh trong ảnh, rồi lên má lên môi anh, Hạnh Nguyên chợt nhớ đến sự ấm áp của anh, đôi môi đã cho cô biết bao nụ hôn ấm nồng từng trải.

Một cơn gió ào ngang qua cửa sổ, Hạnh Nguyên nghe tiếng cây gãy, song cô cứ cúi xuống áp nhẹ môi mình vào bức ảnh như hôm nào cô đã hôn anh vậy. Từ hôm ở Huế về, cả hai chưa gặp lại nhau. Cô thấy nhớ anh và thêm được những nụ hôn của anh quá đổi.

Nhắm mắt lại để hình dung rõ được anh hơn, Hạnh Nguyên nghe đâu đó tiếng gọi tên cô thật ảm. Tiếng gọi thân quen trỗi dậy. Nhưng không, cô nhận thức ra là giọng của Kiên An, thật khê:

– Nguyên ...

Hạnh Nguyên choàng tỉnh quay phắt lại. Cô sững sờ nhận ra Kiên An vừa đu bám bên thành cửa sổ để leo vào phòng cô. Hạnh Nguyên vừa mừng vừa sợ, cô chạy vụt đến bên cửa sổ trong nỗi lo cuống cuồng. Kiên An đã vào được bên trong, anh đứng nhìn cô, cái nhìn tha thiết khó tả.

Hạnh Nguyên sợ hãi chồm người nhìn ra phía bên dưới:

– Anh điên rồi sao? Sao lại làm như thế?

Nụ cười gượng nở trên môi Kiên An:

– Anh nhớ em!

Sắc giận hiện lên gương mặt Hạnh Nguyên, cô giận vì quá lo lắng:

– Em sẽ không vui vì anh nhớ em như thế. Anh biết là nguy hiểm lắm không?

– Nhưng có sao đâu. Không có chuyện gì xảy ra cho anh cả.

– Anh đợi có việc phải xảy ra sao. Và anh cho là em sẽ vui khi anh bắt chấp nguy hiểm đi gặp em?

Kiên An gật đầu, anh kéo mạnh Hạnh Nguyên vào lòng mình, ôm cô thật chặt trong nỗi nhớ tha thiết:

– Không có gì quan trọng hơn là anh được gặp em.

Hạnh Nguyên vẫn không khỏi lo lắng:

– Lúc này em có nghe tiếng cành cây gãy, có phải là anh không? Anh có sao không?

– Anh không sao mà. Không gặp được em mới là điều anh đau khổ nhất.

Hạnh Nguyên nhủi đầu vào ngực người yêu:

– Anh mạo hiểm và liều lĩnh quá! Anh có biết trèo cao rất nguy hiểm. Nếu như anh có chuyện gì ...

Áp hai tay lên má cô, Kiên An nhìn vào đáy mắt cô:

– Đừng lo cho anh. Một lần duy nhất này thôi, anh hứa sẽ không như thế nữa.

– Sao anh không điện thoại cho em, chúng mình sẽ gặp nhau bên ngoài. Dù có khó em cũng có cách mà.

– Anh biết, nhưng đó không phải là cách tốt nếu như anh gặp em. Buồn cười thật! Anh yêu em, thế mà không bao giờ dám vào nhà em bằng cổng chính. Bàn tay Hạnh Nguyên xúc động luồn vào tóc anh. Cô vuốt ve xoa nhẹ lên tóc anh:

– Sẽ có lúc nào đó anh sẽ hôn em trước mặt mọi người. Sẽ có lúc em nói với mọi người:

anh là người em yêu duy nhất.

Kiến An gật đầu siết mạnh Hạnh Nguyên vào mình, giọng anh đăm đuối:

– Anh biết là em yêu anh, song anh không dễ dàng thoát ra được ý nghĩ lúc này em đang ở bên Trung. Anh ghen với Kiến Trung một cách khổ sở, đơn giản vì nó luôn có thể dễ dàng kề cận em.

Hạnh Nguyên lắc đầu:

– Không có gì để anh ghen với Kiến Trung cả. Anh hãy tin vào tình yêu em dành cho anh.

Môi anh chạm vào môi cô thì thầm:

– Anh tin em, lúc nào anh cũng tin em.

Đôi làn môi nhớ thương cuống quýt tìm nhau, tất cả đắm mê vào nụ hôn.

Thật lâu, hai người mới rời nhau:

– Anh có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?

Kiến An nhìn đồng hồ, anh cười:

– Đã quá vào đêm cho những cuộc hẹn hò yêu nhau, nhưng tình yêu làm sao tính bằng giờ, bằng phút hả em. Em có biết là bao nhiêu ngày rồi, anh không gặp em?

Hạnh Nguyên cười tinh nghịch:

– Em không nhớ, nhưng em đo được sự nồng nàn anh gửi cho em.

Kiến An sung sướng:

– Anh không nghĩ là anh đã trao cho em hết.

Anh định hôn cô nữa, nhưng Hạnh Nguyên bịt môi anh, hừ nhẹ:

– Không được ồn, kéo mọi người thức giấc. Anh có biết như thế này là gan lắm rồi không?

– Anh biết. Anh sẽ đi khi nổi nhớ nhẹ bớt đi.

– Sự vui nhẹ này có thể hơi lâu đó.

Hạnh Nguyên nắm cánh tay anh, cô sững sốt khi chạm vào vết rách đang rướm máu trên bắp tay rắn chắc. Cô kêu lên:

– Vết rách này ...

Kiến An nhìn xuống, anh rút tay mạnh tay về vì máu đang chảy:

– Là vết rách ngoài da thôi.

Gương mặt Hạnh Nguyên căng thẳng, cô nhìn anh đau xót:

– Không đơn giản đâu anh. Nó đang chảy máu kia. Có phải là anh chạm vào mảnh thủy tinh trên tường khi leo rào vào?

Kiến An cười lúng túng:

– Có lẽ như vậy, nhưng không sao đâu Anh nói bằng giọng坦然 nhiên và giấu tay ra sau. Nguyên nhăn nhó:

– Như thế này mà anh còn bảo là không sao. Anh có thể bị nhiễm trùng vì vết thương này đây.

Cô vờ gắt anh, nhưng vẫn không giấu được yêu thương. Cô vội kéo anh đến bên ghế, bắt ngồi xuống và đi tìm bông băng:

– Em sẽ băng cho anh, đừng có xem thường như thế.
 Lấy bông thấm oxy già, Hạnh Nguyên chà nhẹ lên vết thương. Rát quá! Kiến An cắn môi. Bây giờ anh mới gặp Hạnh Nguyên đã làm anh quên tất cả. Anh đã không nhận ra những gì xảy đến cho mình.
 Thớ thịt của Kiến An thoáng chốc run bật lên vì đau, anh rên nhẹ. Hạnh Nguyên thổi nhẹ lên vết thương như dỗ dành:
 – Đau lắm hả? Chút xíu nữa thôi anh ...
 Kiến An cố cười cho Hạnh Nguyên đừng lo. Anh thấy yêu cô quá, bởi sự chăm chút dịu dàng. Rõ ràng là cô yêu anh và anh cũng yêu cô quá đỗi. Hạnh Nguyên băng vết thương lại, xong cô ngẩng lên nhìn anh, bắt gặp anh cũng nhìn cô, cái nhìn cháy bỏng khao khát yêu thương. Một sự ngượng ngùng chạy khắp cả châu thân cô. Mặt Hạnh Nguyên đỏ lên. Cô đáp ứng:
 – Anh ...
 Kiến An giật mình:
 – Anh không sao. Em xong rồi à?
 Hạnh Nguyên cười, dấm nhẹ vào ngực anh:
 – Xong rồi, chàng Roméo.
 – Anh là Romeo à?
 – Ừ, anh làm cho em nhớ đến chuyện tình Romeo và Juliet. Romeo đã treo tường vào thăm Juliet.
 – Anh thích chuyện tình ấy, nhưng không thích kết thúc buồn. Anh và em sẽ không bao giờ như thế.
 – Anh dịu dàng đáp lại qua ánh mắt nhìn suốt vào Hạnh Nguyên. Cô quý xuống trước mặt anh, đôi tay lên vùng ngực rắn chắc của anh, thì thầm:
 – Dĩ nhiên là không thể như vậy, em thích mình sống để yêu nhau.
 Bàn tay Kiến An sờ nhẹ lên má Hạnh Nguyên, rồi kéo cô vào lòng để gương mặt cô sát vào mặt anh:
 – Em biết không, trong lòng anh là nỗi thèm khát em vô bờ, khi em dịu dàng chạm khẽ vào cánh tay anh. Anh thấy thèm làm sao một mái ấm gia đình, trong đó có đôi bàn tay em dịu dàng chăm sóc cho anh, lo lắng cho anh. Anh thèm được làm chồng và em là vợ để cho anh yêu say đắm.
 Hạnh Nguyên rung động hôn nhẹ lên bờ môi đang nói với cô lời yêu thương nồng nàn:
 – Những điều ấy người ta chỉ nghĩ chứ không ai nói ra đâu, chàng ngốc.
 Cô đứng vụt lên vờ thương xếp những vật dụng bừa bãi cô vừa bày ra, nhưng thật ra là để che giấu những cảm giác thẹn thùng lẫn vui sướng vì được anh yêu đến như thế.
 – Em nói đi! Anh không thích em cứ im lặng hay né tránh anh hoài. Thật sự em có còn yêu anh không?
 Kiến Trung đứng tì tay lên cửa sổ, lưng quay về phía Hạnh Nguyên, giọng

anh bực bội xen lẫn tức giận.

Hạnh Nguyên cúi đầu yên lặng. Thật lâu, cô mới ngẩng lên:

– Em đã giải thích rồi, dạo này em rất bận, phải tập trung vào công việc học hành của em.

Kiến Trung quay phắt lại:

– em đang nói dối vậy mà em vẫn nói. Anh muốn em thành thật nói với anh, hơn là để anh phải nói ra những lời nói đau lòng.

– Em biết nói gì cho anh tin đây?

– Lúc nào anh cũng tin tưởng em cả, nhưng em đã làm cho anh thất vọng. Em giải thích sao đây, khi anh đến tìm em, ba mẹ em lại bảo là em có hẹn với anh nên đã đi rồi.

– Em xin lỗi, em ... nói như vậy để ba mẹ em yên lòng. Anh cũng biết là ba mẹ em không bao giờ muốn em phải vất vả vì công việc.

Mặt Kiến Trung đỏ lên vì tức:

– Vậy khi anh đến trường hay đến nhà bạn bè em, không ai nói em đến đó cả.

Hạnh Nguyên lại lặng im, vì cô không biết phải nói như thế nào nữa. Cô không biết cách nói dối. Kiến Trung thừa biết cô nói dối, nhưng không nói dối thì nói như thế nào đây về chuyện cô hẹn hò đi chơi với Kiến An.

Nhưng cảm xúc của cuộc chia tay vẫn còn nguyên trong Hạnh Nguyên thì làm sao cô có thể ngờ đã mười giờ ba mươi đêm, Kiến Trung vẫn còn kiên nhẫn chờ cô ở nhà. Cô nghĩ là anh không đến, cũng có thể anh đến và ngồi một lúc chờ cô không được, anh ra về, chứ không nghĩ là mình phải đối phó với anh trong hoàn cảnh này.

Giọng Kiến Trung mỗi lúc tức giận hơn:

– Sao em không nói gì cả vậy? Có nghĩa là em nhận mình nói dối. Em đi đâu sao không thể nói cho anh biết?

Hạnh Nguyên lúng túng chống chế:

– Em không nói dối, đó là sự thật. Em đã ở trong trường ...

– Lý do của em như vậy mà em bảo anh tin em? Chỉ có kẻ ngốc mới tin lời em giải thích.

Hạnh Nguyên bắt đầu tự ái, tính bướng bỉnh nổi dậy, cô phản kháng lại:

– Anh đã nghi ngờ em thì đừng hỏi em bất cứ điều gì cả.

– Em không có quyền nói với anh như thế. Rõ ràng là em có lỗi.

– Em có lỗi? Hay là chính anh đã châm ngòi cho mọi chuyện phát nổ. Anh có thể không hỏi em về điều này và như vậy sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Kiến Trung giận dữ gắt âm lên:

– Không có thằng đàn ông nào không làm như anh cả. Anh là cái gì khi em đi về khuya khoắt và nói dối cả ba mẹ của em?

Dịu giọng lại một chút, Kiến Trung tiếp:

- Em nghĩ là anh muốn gây chuyện với em? Anh có thể lặng thinh được không khi em lừa dối anh và cả ba mẹ em?
- Em cố gắng trả lời tất cả những câu hỏi của anh, anh không tin thì thôi, đừng có ép em quá. Có những chuyện mà khi chưa phải là vợ của anh, em có quyền không nói với anh.
- Anh là chồng sắp cưới của em, có chuyện gì mà anh không có quyền biết?
- Đủ rồi! Xin anh đừng kiểm soát em có được không? chẳng lẽ em không có quyền đi chơi với bạn bè. Chúng ta chưa ràng buộc nhau, tại sao anh đã xem em như sở hữu của anh vậy?

Kiến Trung định cãi lại, nhưng không hiểu sao, anh lại cố nén giận. Hít sâu một hơi thở, Kiến Trung quay đi cho mình bình tĩnh.

Hạnh Nguyên cũng thấy mệt mỏi. Cô im lặng quay sang hướng khác. Cô biết là mình sai nhưng Kiến Trung cũng không nên ép cô quá đáng.

Hai người cứ thế im lặng, không ai nói với ai lời nào. Thời gian cứ chậm chậm ngọt ngào đi qua, cho đến khi Hạnh Nguyên đứng lên mở lời:

- Em xin lỗi, lẽ ra em không nên để chuyện này xảy ra.

Kiến Trung quay lại:

- Không có gì. Anh chỉ không hiểu tại sao mỗi lần gặp nhau mình lại cứ cãi vã nhau như thế này. Anh và em không thể nhường nhịn để ngọt ngào với nhau được sao?

- Phải, lẽ ra mình không nên cãi nhau. Em cũng đã tự hỏi như thế, vì nó sẽ làm cho chúng ta càng xa nhau.

Kiến Trung nhíu mày:

- Em nói như thế là ý gì?

- Anh có nghĩ là ...chúng ta không hợp với nhau không? Anh và em, hai cá tính cố chấp. Em bướng bỉnh cứng đầu, còn anh thì thích được người khác phục tùng nghe lời. Cả hai chúng ta không thể hòa hợp nhau, nếu cứ nhường nhịn thì cuối cùng cũng chỉ là sự mệt mỏi chán chường.

Kiến Trung ngẩn người ra nhìn Hạnh Nguyên như muốn hiểu rõ những lời cô vừa nói:

- Em không có ý định bảo ...chúng ta nên chia tay chứ? Anh không bao giờ chịu được ý nghĩ này nếu như nó có trong đầu em.

Hạnh Nguyên cúi đầu, giọng cô trầm hẳn lại:

- Em không biết. Em chỉ nghĩ đây là một vấn đề quan trọng. Anh và em rồi sẽ ra sao, khi để thỏa mãn lòng nhau lại phải sống trong sự gượng ép và giả tạo.

Kiến Trung khó chịu lắc đầu:

- Anh không tin là cuộc sống của chúng ta tệ nhạt. Từ lúc yêu nhau hay đến khi thành vợ thành chồng, sao không có những lúc bất đồng quan điểm. Anh chưa bao giờ có ý nghĩ mình sẽ chia tay. Tình cảm bao nhiêu năm của chúng

ta sao dễ dàng phai nhạt được.

Hạnh Nguyên thần thờ. Cô còn biết nói gì hơn, cũng như cô không thể nói cô đã thay lòng đổi dạ. Cô sợ anh sẽ đau lòng và hơn cả nữa là cô đã yêu chú của anh, tội lỗi sẽ càng cao hơn.

Bàn tay Kiến Trung kéo Hạnh Nguyên vào anh:

– Chúng mình đừng có cãi nhau nữa, có được không em?

Cố nén cái rùng mình để không tránh né, Hạnh Nguyên dịu giọng:

– Khuya rồi, anh về nhà ngủ đi, ngày mai còn đi làm.

– Em cũng vào nhà đi.

Chỉ chờ có thế, Hạnh Nguyên vội vã quay đi vào nhà. Kiến Trung buồn bã nhìn theo, anh cảm nhận rõ một điều:

Hạnh Nguyên đã thay đổi, cô không còn yêu anh nữa.

Ru Lại Tình Hồng

Chương 6

Đôi bàn tay đan vào nhau, đôi tình nhân đi sát vào nhau trên con đường đêm vắng lặng.

Như ngọn gió chốc chốc lại thổi qua, làm rung động lao xao cành lá. Một khung cảnh êm đềm cho đôi kẻ yêu nhau, đôi bóng nghiêng ngả dài trên đường đi.

Kiến An đôi phút lại cúi xuống, mặt sát vào mặt Hạnh Nguyên, anh vén nhẹ những sợi tóc phủ trước mắt cô và nhìn cô bằng đôi mắt yêu thương nồng ấm.

Hạnh Nguyên mỉm cười hạnh phúc, cô thấy mình quá đổi hạnh phúc bên người đàn ông cô trót yêu say đắm.

Ngập ngừng một chút, cô nắm bàn tay anh đưa lên cao:

– Anh ạ! Em thấy đã đến lúc cần nói với Trung. Anh cho em nói nhé, để cho em nói, em sẽ thấy thoải mái hơn.

Giọng Hạnh Nguyên mềm mại phá tan không gian tĩnh lặng, cô ngẩng nhìn anh trong chờ đợi. Kiến An cúi đầu lặng lẽ:

– Anh không biết rồi sẽ tốt hay xấu. Anh cũng thấy sợ cái cảm giác chờ đợi một điều không hay xảy đến. Có lẽ em nói đúng, thà rằng chúng ta đối diện hơn là để kéo dài, hành hạ chúng ta.

Hạnh Nguyên cọ nhẹ má lên bàn tay anh:

– Anh biết không, em đã nghĩ chuyện gì đến hãy để cho nó đến. Em và Kiến Trung phải có kết thúc. Em không muốn lừa dối Kiến Trung. Em và anh cần

phải công khai trước mọi người.

Kiến An cắn nhẹ bờ môi, anh ôm qua vai cô với tất cả tình yêu nồng nàn của mình:

– Sự hạnh hạ thật sự không dễ chịu chút nào. Có nhiều lúc anh thấy mình không khác gì một thằng lừa đảo. Anh đã lừa gạt tình cảm của em để rồi trốn chạy đi với cái phần trách nhiệm của mình. Nhưng cuối cùng, anh hiểu mọi chuyện phải có kết thúc, bất hạnh nếu có đến cũng mỗi một lần.

– Trong bất hạnh phải có mầm hương của chúng mình, phải không anh? Hai người nhìn nhau cười, đôi bóng quện vào nhau ngã dài trên đường. bước chân chậm chậm quấn quýt nhau.

– Anh có cảm giác với những bước êm đềm như thế, anh sẽ đợi em đi trọn quãng đường đời.

– Em rất vui khi được nghe những lời của anh, nhưng e rằng “sẽ” là chuyện của tương lai, còn hiện tại ... đoạn đường anh đưa em đi ... đủ rồi đó.

Kiến An giật mình nhìn quanh:

– Đã tới đâu. Sao em lại đuổi anh? Anh muốn đưa em về gần tổ ngõ, anh nghĩ rằng như thế sẽ an toàn hơn.

– Không được đâu anh. Anh đưa em đến đây đủ rồi, đừng để mọi người phải nhìn thấy.

Kiến An vuốt nhẹ má người yêu, anh nói như nài nỉ:

– Lúc này em vừa bảo mình cần phải nói. Anh nghĩ bây giờ để mọi người biết cũng có sao đâu.

– Hạnh Nguyên khề nhả mặt vờ giận dỗi:

– Nói như thế, nhưng đâu phải thực hiện liền hả anh. Bây giờ anh có muốn hôn em để từ già ra về không?

Kiến An miễn cưỡng:

– Anh ghét cái cảm giác vụng trộm, nhưng anh không thể không lời những lời sau cùng em vừa nói ...

Hạnh Nguyên nhón chân lên để hôn nhẹ vào môi Kiến An.

– Hạnh phúc quá nhỉ! Hai người có lẽ không bao giờ thôi say đắm.

– Tiếng nói giận giữ vang to, thức tỉnh hai kẻ đang yêu. Họ rời nhau trong bối rối và bất ngờ khi nhận ra Kiến Trung.

– Kiến An chưa kịp phản ứng thì anh đã nhận ngay một cú đấm vào mặt, anh loạng choạng suýt ngã.

– Đồ khốn nạn!

Kiến Trung gầm lên vừa điên cuồng vừa giận dữ. Anh vung thêm một nắm đấm thứ hai, thứ ba vào người Kiến An. những cú đấm thô bạo thù hận. Kiến An chưa kịp gượng dậy, đã nhận tiếp một cú đấm hiểm hóc vào quai hàm.

Anh nghe hương vị mặn của máu ở bờ môi, anh cố gượng dậy để không ngã trên đường và trước mặt Hạnh Nguyên.

Máu giang hồ bao giờ cũng có trong anh thể mà lúc này anh không có một phản ứng nào khác ngoài tiếng kêu hoảng sợ của Hạnh Nguyên. Cô gào lên trong sợ hãi:

– Anh Trung! không được đánh ...

Kiến Trung vẫn cứ lao tới đánh tới tấp bằng những cú đấm ghen hờn. Kiến An đã đứng thẳng lên, anh đưa tay chùi máu bên khóe miệng, mắt nhìn Kiến Trung không nói lời nào. Sự im lặng càng khiến Kiến Trung thêm điên tiết, anh lại lao vào đánh Kiến An.

– ngừng đi Kiến Trung! anh không thấy là anh An không đánh trả lại sao?

Hạnh Nguyên gào lên giận dữ. Cô lao vào lôi Kiến Trung để ngăn anh lại.

Kiến Trung xô mạnh Hạnh Nguyên ra chẳng chút nương tay.

– Cô tránh ra! Đừng có cản tôi!

Hạnh Nguyên ngã loạng choạng sau cú đẩy mạnh ấy, cũng vừa lúc Kiến An đưa tay ra đỡ cô. Để cô sang một bên, anh vung nắm đấm đánh trả lại Kiến Trung. Giọng anh nhỏ nhưng chắc và đanh:

– Mày nên biết chú không phải là một tay đấm tồi. Chuyện cần giải quyết nên để hai chú cháu mình giải quyết.

– Khốn nạn! Còn xưng chú với tôi nữa à?

Kiến Trung nhảy xô tới giận dữ, và rồi cả hai người đàn ông như chực chờ đánh nhau. Hạnh Nguyên chen vào giữa hai người, không còn sợ nữa mà uất ức:

– Thôi đủ rồi! Hai người muốn giết chết nhau hay sao? Chẳng lẽ hai người không thể nghe nhau nói một lời.

– Nước mắt Hạnh Nguyên chực trào nơi khóe mắt. Cô quay sang Kiến An bật khóc. Kiến Trung như điên lên, anh bức tức vì sự lo lắng và nỗi đau Hạnh Nguyên dành cho Kiến An.

– Cô làm gì thế hả? Như thế này chưa đủ sỉ nhục tôi hay sao? Thật khốn nạn!

Đạo đức liêm sỉ của mấy người để ở đâu rồi?

– Hạnh Nguyên nhìn Kiến Trung đau đớn, nhưng ánh mắt của cô mạnh mẽ chấp nhận đương đầu với sự việc.

– Đủ rồi! Lỗi là của tôi, anh có mắng hãy mắng tôi.

– Kiến Trung lắc đầu, cắn giận dậm ngút ngàn:

– Tại sao vậy? Tại sao cô có thể ... với chú của tôi? Tôi đã làm gì để cho cô đối xử với tôi tồi tệ như vậy hả?

– Đừng kéo cô ấy vào cuộc nữa! Tất cả là do chú của mày, Hạnh Nguyên không có lỗi. Chú mong mày hãy cư xử với tư cách của một người đàn ông. Kiến An đưa tay quệt ngang mũi, nói dòng máu đang chảy xuống, giọng anh bình tĩnh, nhìn vào mắt Kiến Trung:

– Im đi! Chú không đáng để tôi nề tron, đừng nói đến tư cách của một thằng

đàn ông. Tôi rất tiếc đã có một người chú như ông, một người không xứng đáng cho tôi gọi là chú. Có người chú nào lại đi chiếm đoạt vợ sắp cưới của cháu mình.

Kiến An gật đầu, anh nói trong nỗi buồn và đầy dằn vặt:

– Phải, không có người chú nào như chú cả, nhưng cũng không có một người đàn ông nào cưỡng lại trái tim yêu. Chú có lỗi, song đơn giản chú chỉ là một con người, chú không thể rung động trước người con gái cháu đã yêu.

– Chỉ một lời đơn giản mà chú muốn ngụy biện cho tội lỗi của mình ư? Thật ghê tởm cho hành vi của chú. Tôi có thể nói gì ngoài từ khốn nạn đây?

– Cơn giận lại bùng lên trong lòng Kiến Trung, anh chồm tới. Hạnh Nguyên kêu lên trong khỗ sở van nài:

– Ngừng đi Trung! Đừng để mọi chuyện trở thành bi kịch.

– Cứ để cho nó đánh anh, nó có thể phản nào giảm bớt sự thù hận.

Kiến Trung gầm lên hung hăng:

– Hay lắm! Thế thì cứ đứng đó, để tôi đập vỡ cái mặt giả quân tử của chú.

Hạnh Nguyên đứng chặn Kiến Trung lại:

– Dừng lại đi! Đủ rồi. Anh muốn biết là tại sao chúng tôi đến với nhau không? Đơn giản vì ...

Hạnh Nguyên ngừng lại, cô hít sâu một hơi rồi tiếp:

– Tôi yêu chú của anh. Tôi yêu Kiến An.

Kiến Trung như lặng đi sau câu nói của Hạnh Nguyên. Một sự thật phũ phàng, danh dự và tình yêu của anh bị Hạnh Nguyên chà đạp.

Anh nghiến răng:

– Tôi không tin. Cô không thể phản bội tôi. Gã đàn ông này không có gì để cô yêu và gọi là hơn tôi cả.

Hạnh Nguyên nói trong tiếng nấc:

– Tôi biết. Đơn giản vì tôi yêu cái bình thường, khiêm khuyết của anh ấy.

Kiến Trung nhìn Hạnh Nguyên đăm đăm. Anh dẫn giọng:

– Cô yêu ông ta, một con người hư hỏng? Vậy trước đây cô cũng nói yêu tôi thì sao? Tôi không tin tình cảm bấy lâu nay của chúng ta bị cô quên đi nhanh chóng.

– Anh Trung! Tôi xin lỗi. Thật ra tình cảm của tôi dành cho anh không phải tình yêu. Chưa bao giờ tôi cảm thấy yêu anh cả, đó chỉ là sự bông bột của tuổi trẻ.

Kiến Trung quắc mắt:

– Em nói rằng đó là sự bông bột của tuổi trẻ? Vậy tình cảm em dành cho người đàn ông hư hỏng này, liệu có phải là sự bông bột? Không đâu, anh tin rằng đây chỉ là sự yếu lòng nhẹ dạ của em trước một người đàn ông từng trải mà thôi.

– Có thể có, nhưng bây giờ là tình yêu thực sự. Tôi nhận ra, chưa bao giờ tôi

có được cái cảm giác hạnh phúc khi ở bên anh cả.

– Vậy đây là những gì em muốn nói với tôi, đây là sự thật mà em khẳng định nói em và tôi không hòa hợp? Tôi không nghĩ như vậy. Đơn giản là do người đàn ông hư hỏng này quyến rũ em.

Quay sang Kiến An, Kiến Trung giận dữ:

– Ông ta quyến rũ và muốn chiếm đoạt em mà thôi. Các cô gái như em luôn nhẹ dạ và yếu lòng.

Hạnh Nguyên lắc đầu:

– Không. Nói thẳng ra là tôi quyến rũ anh ấy. Chú anh chưa bao giờ là một người tồi tệ cả. Tôi yêu anh ấy.

Mặt Kiến Trung đỏ lên:

– Các người không thấy như thế là tội lỗi hay sao? Như vậy mà cũng gọi là yêu. Tôi nhục nhã cho tôi và cho mấy người.

Kiến An xen vào:

– Thôi cái trò gào thét và mắng chửi của cháu đi, sẽ không giải quyết được gì hết nếu cứ điên khùng hét to. Hãy để gặp mặt ở nhà, chúng ta nói chuyện.

– Tôi không có gì để nói với chú ngoài những cú đấm dành cho con người khốn nạn như chú.

Kiến Trung lại sấn tới, Hạnh Nguyên cố xô anh ra:

– Anh muốn tôi làm gì cho anh thôi không cầu xé chúng tôi?

– Em nghĩ tôi phải làm gì trong cái hoàn cảnh này?

Kiến Trung gay gắt:

– Tôi đã chờ em bao nhiêu lần như thế, để cuối cùng tôi nhận ra sự phản bội của em, nhận ra hành vi đồi bại của một ông chú.

Hạnh Nguyên lắc đầu:

– Chúng tôi không làm gì cả. Chúng tôi yêu nhau và đây không phải là tội lỗi. Giữa tôi và anh chưa có một sự ràng buộc nào, vậy không ai có thể bảo tình yêu của tôi yêu chú anh là xấu cả.

– Em là vợ hứa hôn của tôi, thế mà em dám nói ra điều này. Người đàn ông này là chú tôi, em biết rõ mà.

– Điều này chẳng có nghĩa lý gì khi người ta đã yêu. Tôi yêu người đàn ông có trong anh ấy và bởi Kiến An không bao giờ là chú của tôi.

Kiến Trung nhìn Hạnh Nguyên thất vọng. Anh thấy như chính mình bị sỉ nhục và danh dự bị xúc phạm nặng nề. Chưa bao giờ anh ném mùi thất bại như thế này cả, chưa bao giờ anh thấy mình bị coi khinh như thế này cả.

Anh nhìn cô, cái nhìn oán hận:

– Sẽ chẳng bao giờ tôi tha thứ cho hai người. Hãy nhớ lấy! Tôi không bao giờ tha thứ cả!

Kiến Trung đi như chạy, để lại hai người đứng nhìn nhau. Hạnh Nguyên sà vào lòng Kiến An. Anh ôm chặt lấy cô, cả hai cùng hiểu:

con bão dữ đang đến.

Trận chiến chưa chấm dứt.

Kiến An cúi đầu lặng im trong cái không khí bao trùm đầy ngột ngạt.

Cuộc họp mặt gia đình đông đủ và Kiến An là một phạm nhân, đang chờ sự phán xét của phiên tòa gia tộc.

Kiến An biết trước là sẽ có một lúc anh phải đối mặt với mọi người, và sẽ có một mình anh bảo vệ cho chính mình. Không có gì phải sợ hãi cả. Kiến An tự bảo mình như thế, anh đã chấp nhận dám yêu Hạnh Nguyên thì anh phải biết đối mặt với tất cả, song Kiến An cũng hiểu nỗi buồn và cảm giác tội lỗi khó xóa nhòa trong một sớm một chiều.

Ông Kiến Tường mở lời đầu tiên, giọng ông lạnh lùng nghiêm khắc:

– Bây giờ chú hãy nói gì về tất cả những hành động của chú. Đây là cơ hội cho chú giải thích.

Kiến An giữ im lặng như để suy nghĩ rồi ngẩng lên, giọng chắc chắn:

– Em không có gì để nói cả. Chuyện của em, như mọi người đã biết. Em chỉ có thể nói lời xin lỗi tất cả mọi người.

Ông Kiến Tường gắt:

– Chỉ một lời xin lỗi là đủ tất cả cho những việc làm tội tệ của chú sao? Chú có biết là chú đã gây nên điều nhục nhã cho gia đình này, một điều chưa bao giờ xảy ra trong gia tộc.

Kiến An gật đầu:

– Em biết, em đã sa ngã, một điều mà trên danh nghĩa người chú, em không được phép làm. Nhưng nói thì dễ, còn để củng lại lòng mình không phải dễ.

– Chú nói như vậy mà nghe được ư? Khốn nạn! Mọi người có nghe chú An nói gì không? Chú ấy biết Hạnh Nguyên là cháu dâu của chú ấy mà.

Kiến Trung đứng bật lên, hai bàn tay anh nắm lại giận dữ. Anh khó kiềm chế được cơn giận của mình, nhưng ông Kiến Tường quát mắt:

– Kiến Trung! Ngồi xuống! Con không thấy mọi người đang giải quyết việc của con sao?

Kiến Trung uất ức:

– Ba bảo làm sao con có thể ngồi yên, con phải nghe kẻ cướp vợ sắp cưới của con ca tụng chuyện tình yêu tội lỗi của ông ta à?

– Con câm miệng lại ngay! Nên nhớ! Chú An vẫn là chú của con.

Ông Trình - trưởng gia tộc – lúc này đang ngồi trên chiếc chiếu lớn giữa nhà, giận giữ lên tiếng:

– Chú cháu chúng mày thật nhục nhã. Chỉ vì một đứa con gái không ra gì mà tranh giành xấu xí nhau như kẻ thù, không xấu hổ với thiên hạ hay sao?

Mắt ông sáng rực lên trong cơn giận:

– Tao già yếu từng tuổi này, lẽ ra phải hưởng lộc an nhàn của con cháu, thế

mà chúng bây lại tìm cách gây chuyện. Một đứa con gái phẩm hạnh xấu xa như vậy đáng để chúng bây bôi lọ dòng họ hay sao?

Kiến Trung lắc đầu:

– Con không có lỗi trong chuyện này, chỉ có một mình chú ấy gây tội lỗi.

Kiến An vuốt mặt:

– Đúng là do con, Trung không có lỗi. Con biết Hạnh Nguyên sẽ là vợ Trung thế mà con vẫn yêu và để mình bị mê hoặc, con đã không giữ được lòng mình.

Ông Tường bực dọc cắt lời:

– Chú biết rõ mà chú vẫn làm? Chỉ có những kẻ đạo đức suy đồi mới buông thả quên đạo lý ấy. Biết Hạnh Nguyên là cháu dâu của mình phải biết giữ đúng mực chứ.

Kiến An nhìn ông Tường nửa như phản kháng, nửa như phân trần:

– Anh tưởng là em không làm điều ấy sao? Em đã cố gắng tránh xa cô ấy, nhưng anh có nghĩ chính mọi người đã đẩy em đến gần cô ấy. Tất cả mọi người trong gia đình này đều xa lánh em, còn Hạnh Nguyên, cô ấy luôn thân thiện, gần gũi chia sẻ với em. Cô ấy mang đến cho em nhiều niềm vui và hạnh phúc, cuối cùng là cho em cả tình yêu.

Ông Tường tức giận:

– Chú nói như thế để đổ trách nhiệm cho mọi người, mong xóa sạch tội lỗi của mình. Đó là lý do để chú có thể đường đường quan hệ với vợ sắp cưới của cháu mình.

Kiến An cũng bắt đầu nóng giận, anh cãi lại:

– Hãy nhìn cô ấy với khía cạnh là một người đàn bà và tôi là một người đàn ông. Các người có thể xem đó là tội lỗi, nhưng giữa tôi và cô ấy, không có mối quan hệ thân thiết nào. Cô ấy chưa bao giờ là cháu của tôi và cũng chưa bao giờ là vợ của Kiến Trung.

– Vậy theo chú, thế nào mới gọi là vợ? Bọn chúng đã đính hôn với nhau.

Chú định khi nào chúng nó cưới nhau, khi đó chú cướp vợ người ta mới là tội lỗi hả – Anh muốn kết tội tôi như thế nào cũng được. Tôi chỉ muốn nói Hạnh Nguyên chưa là gì của dòng họ ta, tôi yêu cô ấy và được quyền yêu cô ấy.

Chúng tôi yêu nhau không ai có thể ghép tội tôi là kẻ cướp người yêu của người khác.

Kiến Trung nóng mặt gầm lên:

– Như vậy mà không gọi là cướp hả? Hạnh Nguyên đã bao giờ yêu chú? Cô ấy chỉ bị choáng ngợp với vẻ bề ngoài giả tạo của chú. Chỉ có chú là đồn mạt, sẵn sàng đi quyến rũ, mê hoặc sự nhẹ dạ của cô gái ngây thơ để cô ấy lầm tưởng mình đã được yêu tha thiết.

Kiến An quay nhìn Kiến Trung nghiêm nghị và một chút kiêu hãnh:

– Chú xin lỗi, song chú phải nói một điều là, cháu thua chú trên con đường tạo tình yêu với Hạnh Nguyên.

Giận quá, ông Tường vỗ bàn:

– Đó là cách nói chuyện của mày, khi mày cướp được người yêu của cháu, phải không? Mày tự hào với điều này lắm hả? Mày có nhớ là mày lớn hơn con bé bao nhiêu tuổi không?

Mặt Kiến An đỏ bừng lên, anh run giọng cắt lời:

– Đừng nói với tôi những lời khó nghe như thế. Tất cả những người đàn ông ngồi đây, có ai dám bảo mình chưa một lần rung động trước một bóng hình khác hay không? Cả anh nữa, anh có dám nói là mình chưa bao giờ phản bội vợ?

Kiến An quay sang má lớn của mình:

– Con xin lỗi đã phải nói đến ba. Ba đã có má lớn, vậy mà ba vẫn rung động khi đến với mẹ con. Bản chất của người đàn ông dễ sa ngã. Xin đừng quá trách con tại sao gây ra nông nỗi này.

Ông Tường quát:

– Hay thật! Đó là cách để cho mày biện hộ hành động xấu xa của mày. Cái dòng máu của đàn bà ti tiện chảy trong người mày, để mày đi cướp người yêu của kẻ khác.

Kiến An đứng phắt dậy, ánh mắt rực lên trong đáng sợ. Ánh mắt tưởng chừng như có thể giết chết người đối diện. Một câu nói gây đau đớn và đáng bị nguyên rủa suốt đời. Toàn thân anh run lên vì cái cảm giác bị tổn thương, tim anh nghẹn lại đau đớn và căm phẫn vì điều thiêng liêng duy nhất trong anh bị xúc phạm. Anh không biết làm gì hơn là giương đôi mắt căm thù nhìn thẳng vào kẻ vừa thóa mạ mẹ mình. Thật lâu, anh mới lạnh lùng:

– Anh đã nói ra lời ấy, một lời mà suốt đời tôi không bao giờ quên hay tha thứ cho anh. Được, xem như giữa cha con anh và tôi không còn gì với nhau nữa.

Món nợ ân tình bây giờ tôi đã trả, sẽ không còn gì để gọi là sự hối hận ray rứt trong tôi.

Kiến An bước đi ra cửa. Ông Trình quát:

– Đủ rồi! Chúng bây không thể ngồi nói chuyện nghiêm chỉnh được hay sao?

Có gia đình nào mà anh em lại mắng chửi nhau không khác kẻ thù như anh em mày không?

Bà Hằng cũng quát mắt nhìn con trai mình:

– Kiến Tường! Con hãy suy nghĩ con nói như vậy có nên không? Còn Kiến An, con hãy ngồi xuống. Con hãy quên ngay con bé ấy đi. Con có thể lấy bất cứ đứa con gái nào con muốn ngoài Hạnh Nguyên. Hãy nghĩ đến vai trò người chú.

Kiến An lắc đầu:

– Con xin lỗi má lớn, con không làm được. Con yêu Hạnh Nguyên, con sẽ lấy Hạnh Nguyên làm vợ.

Ông Trình gầm lên:

– Mà cô tình muốn con bé đó phải không? Nếu mà còn tiếp tục với nó thì phải xéo ra khỏi dòng họ này ngay.

Kiến An cúi sâu đầu, tuy nhiên giọng anh cương quyết:

– Con sẽ đi vì mọi người buộc con. Chỉ có một điều con rất đau lòng khi con biết con sẽ làm buồn lòng má lớn.

Ông Trình giận dữ, đầu phải ghét Kiến An, nhưng sự việc này ông khó tha thứ được. Ông xẵng giọng:

– Được, mà đã quyết như thế thì hãy đi đi. Hãy nhớ một điều, mà sẽ không còn là người của dòng họ này nữa. Mà sẽ không có gì cả.

Kiến An thở dài:

– Vâng.

Anh bước đi chậm chậm và không hề nhìn lại. Tâm hồn anh trống rỗng.

Hạnh Nguyên đẩy cửa bước vào phòng trong tâm trạng mệt mỏi rã rời.

Cái cảm giác bị cầm tù khiến cô thấy mình chẳng khác nào con chim nhỏ bị nhốt trong lồng son, không còn sự tự do như mình muốn.

Thở dài, Hạnh Nguyên khép cửa phòng lại, cô bước đến giường định nằm xuống thì một cánh tay mạnh mẽ ôm choàng qua người cô từ phía sau. Hạnh Nguyên hốt hoảng toan hét lên, nhưng bàn tay ấy đã vội bịt miệng cô, và giọng nói quen thuộc ầm ập:

– Đừng ... anh đây mà.

Hạnh Nguyên định thần nhìn lại. Cô nhẹ nhàng thở ra, rồi tựa hẳn người vào kẻ đang ôm mình. Anh trở thành thân thiết với cô vô cùng.

– Anh lại đi vào phòng em bằng con đường ấy à?

Kiến An hôn nhẹ vào má Hạnh Nguyên, âu yếm:

– Ừ. Em lại mắng anh nữa phải không?

– Đâu có. Em đang mừng vì em rất nhớ anh, An ạ.

– Anh cũng rất nhớ em.

Đôi cánh tay chắc khỏe và ầm ập ghì chặt hơn Hạnh Nguyên vào anh. Hạnh Nguyên quay người cho mặt cô đối diện mặt anh và thân thể cô trọn vẹn trong lòng anh. Rồi không kiềm chế được, cả hai cùng hôn nhau, nụ hôn khao khát cháy bỏng cuốn theo cả nhung nhớ và thèm muốn có nhau.

– Anh đã điên lên vì nỗi nhớ em. Anh không thể biết được làm thế nào để được gặp em, khi mà sáng rồi chiều, em luôn có mẹ đi kèm bên. Tại sao chúng mình không có quyền yêu nhau hả em?

Hạnh Nguyên đau xót:

– Đó là ý muốn của ba mẹ em. Họ không cho em và anh gặp nhau.

– Vậy em có muốn điều đó không?

– Muốn, vì anh đã hỏi em câu ấy.

Hạnh Nguyên đáp, giọng kém vui. Cô không muốn anh hỏi cô bằng cách ấy, dù là câu hỏi dò lòng hay bông đùa.

– Anh xin lỗi. Anh chỉ muốn biết, có lúc nào em cảm thấy hối hận vì đã yêu anh không?

– Thế còn anh?

Kiến An lắc đầu:

– Không bao giờ, dù đó là một phút thoáng qua trong tâm tưởng.

Đôi tay thon nhỏ choàng qua cổ Kiến An:

– Thế thì em cũng vậy. Đừng bao giờ hỏi em như thế.

Kiến An hôn nhẹ lên môi cô, giọng anh trở nên cương quyết:

– Anh sẽ gặp ba mẹ em, anh sẽ xin với ba mẹ em cho phép chúng ta cưới nhau.

Hai người im lặng bên nhau để lắng nghe nỗi nhớ nhung đang dịu dàng vuốt ve âu yếm để thỏa mãn lòng yêu thương. Họ cứ thế ru nhau vào cõi tình lặng lẽ chỉ có riêng hai người, không còn những lo toan hay giày vò bất hạnh.

– Hạnh Nguyên! Em lấy anh không?

– Một sự im lặng trả lời. Có thể đây là phút suy nghĩ, cũng có thể là sự bất ngờ, bối rối của Hạnh Nguyên, Kiến An thở dài:

– Em không thích phải không? Lẽ ra anh không nên hỏi em ...

Hạnh Nguyên vội bịt miệng Kiến An:

– Không, em thích được anh hỏi em như thế. Nếu anh muốn ngay bây giờ, ngày mai hay bất cứ lúc nào.

– Em đừng quá đại dốt chứ. Em phải suy nghĩ trước khi trả lời anh. Em có biết rồi đây em sẽ khổ khi làm vợ anh. Anh không biết gì cả, công danh sự nghiệp và ...

– Em biết. Em không sợ khổ, em cần có anh và được ở bên anh.

– Có một ngày nào đó, em sẽ nhận ra anh không tốt như em nghĩ. Anh có nhiều tật xấu để cho em chán anh và còn nữa, ngoài thân xác to đùng này ra, anh không phải là gã đàn ông đẹp trai, có quá nhiều nếp nhăn trên trán.

Hạnh Nguyên lắc đầu, cô đưa tay vuốt nhẹ những vết nhăn trên trán anh, âu yếm:

– Anh không được phép chê bai anh vì sau này anh là của em. Em sẽ lấy anh làm chồng chứ không phải lấy một cái máy để mong có sự hoàn hảo.

Kiến An ngẩn người ra nhìn Hạnh Nguyên:

– Em sẽ sống với anh trong một căn nhà thuê rẻ mạt, không có tiện nghi nào dành cho em cả, mọi cái sẽ không quen thuộc với em. Em có sống như vậy được không?

Hạnh Nguyên áp má vào ngực anh thì thầm:

– Em sẽ sống được. Không có gì là khổ cả khi em sẽ đi làm và anh cũng đi làm. Chúng ta sẽ lo được cho nhau.

Kiến An xúc động ghì chặt Hạnh Nguyên hơn vào mình. Anh tựa má vào tóc cô:

– Em không nên yêu anh nhiều như thế. Rồi em sẽ khổ. Anh là người không tốt. Quá khứ của anh, nếu em biết được, em sẽ đau lòng. Em cần phải hiểu, có một thời anh rất hư hỏng, anh ...

Hạnh Nguyên bịt miệng Kiến An:

– Anh kể tội với em làm gì. Ai mà không có phút giây lỡ lầm đã gây ra trong quá khứ. Em yêu anh và phải yêu cả quá khứ của anh dù là như thế nào. Quá khứ là gì, nếu nó không tạo ra anh ở hiện tại dành cho em?

Xúc cảm dâng trào trong tim Kiến An. Anh hiểu tại sao mình sợ hãi với ý nghĩ thiếu vắng cô:

– Anh hiểu vì sao anh yêu em. Em là một cô gái cho anh biết thế nào là tình yêu. Anh là người may mắn mới có em. Bây giờ anh mới hiểu, em cần cho cuộc sống của anh biết bao.

Hạnh Nguyên cười nhẹ, mắt cô lấp lánh hạnh phúc. Cô đùa với anh như để anh không còn thấy nỗi buồn vây quanh:

– Đừng đưa em lên mây xanh như thế. Nếu em không trở về được thì anh sẽ mất em.

Kiến An bật cười:

– Anh không để em vượt khỏi tay anh đâu. Nếu mất em, anh sẽ đi tìm ông trời để hỏi tội ông.

Hạnh Nguyên chồm lên để hôn lên mắt người yêu:

– Tốt hơn là đừng bao giờ chờ cho đến lúc đó. Anh có thể giữ chặt em để em không vượt khỏi tầm tay anh.

– Ừ.

Anh ôm cô thật chặt:

– Thế này thì an toàn chưa hả em?

– Ừ, nhưng e rằng anh sẽ mất em.

– Tại sao? Em muốn bỏ anh?

Hạnh Nguyên cười khúc khích:

– Đâu có. Nhưng anh cứ siết chặt em, em đâu còn hơi để thở.

– Hiểu ra, Kiến An phì cười. Anh không ngờ cô tinh nghịch đến thế.

– Anh nghĩ em sẽ là người vợ đáng để anh đau đầu.

Anh nói vòng tay ra, ánh mắt nhìn cô vẫn cháy bỏng yêu thương. Hạnh Nguyên vuốt ve mái tóc anh:

– Anh này! Vậy anh đang ở đâu?

– Ở vỉa hè, ngoài lề đường.

– Hạnh Nguyên phụng phịu:

- Anh đang đùa với em đấy à?
 - Đùa thôi. Anh đang ở nhà một người bạn. Em khỏi lo lắng cho anh rồi, phải không?
 - Anh có nghĩ anh sẽ trở về Huế hay trở về bên Nam Vang không? Nếu anh muốn, em sẽ đi cùng với anh.
 - Anh không muốn em vì anh mà phải đi đâu cả. Nơi này là cuộc sống của em, em còn ba mẹ người thân; còn anh không có gì cả. Anh cũng không muốn bất cứ lý do gì bắt em phải hy sinh cả.
 - Em phải làm gì để bù đắp những mất mát của anh đây? Anh đã vì em mà mất những gì anh yêu quý nhất.
 - Anh không cần em làm điều gì cho anh cả, chỉ có một điều là em hãy yêu anh, yêu anh nhiều như em đã yêu.
- Hạnh Nguyên say đắm tìm môi người yêu, dâng hiến và buông thả ...

Ru Lại Tình Hồng

Chương 7

- Con đang nói đến một điều mà ba không thể nào đồng ý. Ba không bao giờ chấp nhận cho phép con ưng con người ấy.
- Giọng ông Nguyễn cương quyết, ông nhìn con gái mình rồi nhìn Kiến An bức tức. Ông không sao hiểu nổi gã đàn ông kia có được điểm thu hút gì để con gái ông say mê đến có thể bỏ đi tất cả, luôn cả liêm sỉ của mình.
- Hạnh Nguyên cố van nài:
- Con xin ba. Con hiểu ba mẹ nào cũng muốn cho con hạnh phúc. Con biết anh An sẽ cho con hạnh phúc. Xin ba mẹ cho phép chúng con được cưới nhau.
- Kiến An cũng cố thỉnh cầu:
- Vâng, cháu cũng xin hai bác, chúng cháu thật sự yêu nhau. Sự chấp nhận của hai bác sẽ cho chúng cháu hạnh phúc.
- Ông Nguyễn nghiêm khắc:
- Tôi không dám nhận, xin chú hiểu cho. Tôi không thể đặt mình quá cao. Cha cậu thuộc hàng trường thượng, chưa bao giờ tôi dám đặt mình ngang hàng với ông ấy.
- Hạnh Nguyên ứa nước mắt khổ sở:
- Ba! Anh An yêu con nào có tội gì đâu, sao ba lại trách anh ấy. Con không yêu Kiến Trung cũng là lỗi của anh An sao?
 - Ba không trách ai cả. Con cũng đừng đưa ba lên quá cao. Ba mặt mũi nào

gả con gái cho chú ấy, khi trước đây ba đã hứa với anh Tường, rồi bây giờ lại nuốt lời hứa.

– Nhưng đây là hạnh phúc của con, con biết ai sẽ là người mang lại hạnh phúc cho con. Xin ba thương con.

Ông Nguyễn gắt giọng:

– Ba thương con, không phải là cách thương dung dưỡng cho con hư đốn. Con đã làm mất mặt ba. Con nghĩ như thế nào khi thiên hạ bảo rằng ba đã dạy con cách vừa yêu cháu trai vừa yêu ông chú?

– Con đâu có yêu Kiến Trung, đó là do họ không hiểu. Ai cũng có những lầm lẫn trong đời. Nếu như con yêu anh Trung, đó mới chính là lầm lẫn nhất trong đời con.

– Rõ là con không quyết định được trái tim mình. Ba sẽ giúp con xác định lại, đâu là con đường đúng để đi. Con không biết mình có yêu Kiến Trung hay không, thì làm sao biết được cuộc hôn nhân này là hạnh phúc? Hạnh Nguyên lắc đầu:

– Không phải vậy. Con biết đích xác những gì con nói, cũng như tình yêu của con và anh An sẽ cho con hạnh phúc. Tình cảm trước kia của con và anh Trung chỉ là sự ngộ nhận. Kiến An mới chính là chỗ dựa cho con nương tựa suốt đời.

Hai bàn tay Kiến An đan vào nhau để lấy thêm can đảm cho mình. Anh tha thiết:

– Cháu mong bác hiểu và đừng ép buộc Hạnh Nguyên. Tình yêu là gì? Thực ra chỉ có hai kẻ yêu nhau mới là người hiểu nhất. Chúng cháu thấy cần cho nhau, xin hãy cho phép chúng cháu được đến với nhau.

Ông Nguyễn ngắt lời:

– Tôi xin lỗi, có một điều tôi cần phải nói. Bỏ qua tất cả chuyện kia, với tư cách một người đàn ông, chú hãy nói cho tôi nghe, chú bảo mang hạnh phúc đến cho con tôi, nhưng công việc chú cũng không có, nhà cửa càng không ... Chú không có gì cả thì đừng nói với tôi về cái tình yêu của chú.

Kiến An thở dài:

– Cháu biết là cháu không có gì cả để bảo đảm một cuộc sống sung sướng cho Hạnh Nguyên. Nhưng bằng sức mình, cháu sẽ cố gắng để bảo bọc Hạnh Nguyên, khi Nguyên làm vợ cháu, dù có thể mái ấm không đủ tiện nghi, nhưng nhất định sẽ có hạnh phúc.

– Chú đừng nói với tôi theo cái kiểu một túp lều tranh hai quả tim vàng. Nói tóm lại, tôi không đồng ý gả con gái tôi cho chú.

Kiến An cúi đầu vừa đau khổ vừa thất vọng, còn Hạnh Nguyên ghen ngào:

– Ba không thể nói như thế được. Ba cấm con yêu anh An là ba đánh mất hạnh phúc của con. Lời nói của ba rất là quan trọng, xin ba hãy suy nghĩ cho chúng con.

– Đó là tất cả những gì ba quyết định, cũng như ba lấy quyền làm cha buộc con phải cắt đứt quan hệ với người này.

Hạnh Nguyên buống bình cãi lại:

- Con đã lớn, xin ba hãy cho con toàn quyền quyết định cuộc đời con.
- Con đã có quyết định sai lầm, liên lụy đến danh dự gia đình. Chính con quyết định đính hôn với Kiến Trung, ba đã cho phép con, còn bây giờ ba không chấp nhận người đàn ông này.
- Con yêu Kiến An, con không thể xa anh ấy được đâu ba.
- Cái mà con tưởng là tình yêu, thật ra không phải là tình yêu. Con đừng quá lãng mạn, hãy sống thực tế. Từ nay, ba cấm con ra khỏi nhà nếu như không có mẹ con đi cùng.

Nước mắt tuôn trào, Hạnh Nguyên gào lên phản đối:

- Con đã lớn, ba đừng xem con như con nít. Con có thể tự quyết định cuộc đời của con. Con sẽ lấy anh An.

Ông Nguyễn vỗ bàn giận dữ:

- Con cãi lời ba hả? Tại sao ba lại có đứa con hư hỏng như con vậy?

Kiến An vội nắm tay Hạnh Nguyên ra hiệu cho cô đừng có cãi lời ông.

- Đừng Hạnh Nguyên! Đừng vì anh mà cãi lời ba. Mọi chuyện rồi sẽ có anh giải quyết. Em làm ầm lên chống lại ba, mọi chuyện sẽ xấu hơn.

Hạnh Nguyên khóc òa lên uất ức:

- Ba có hiểu cho chúng ta đâu. Ba không thương em, ba chỉ vì danh dự gia đình thôi.

Ông Nguyễn gầm lên:

- Nuôi con khôn lớn để ngày nay con đáp trả lại cha mình như vậy đó hả?

Mày là một đứa con hư hỏng, hỗn xược.

- Con không bao giờ hỗn xược, con chỉ xin ba hiểu cho con và thương con. Con yêu anh An, mong ba cho phép chúng con lấy nhau.

- Không được. Nếu mày muốn lấy gã đàn ông vô liêm sỉ này thì mau rút ra khỏi nhà tao, xem như tao không có đứa con ngỗ nghịch bôi nhọ danh dự cha mẹ như mày.

Nguyên đau lòng nói trong nước mắt:

- Con đã xin ba, thế mà ba vẫn sắt đá. Vậy thì con chọn theo quyết định của con. Xin phép ba cho con rời nhà.

Ông Nguyễn giận đến run rẩy tay chân:

- Được, mau ra khỏi nhà tao ngay. Đồ bất hiếu!

Ông hét ầm lên, bảo người làm mang tất cả đồ đạc của Hạnh Nguyên ném ra đường. Hạnh Nguyên vừa khóc vừa nhặt lên, cô hiểu mình không có con đường nào khác hơn là ra đi.

Kiến An quỳ xuống, anh cố van xin lần cuối cùng:

- Bác không thể đuổi Hạnh Nguyên đi. Cô ấy là con gái bác mà.

– Nó làm cho tôi nhục nhã quá rồi. Tôi không nhìn nó là con. Cả đến anh nữa, hãy làm ơn rút đi khỏi nơi này.

Ông Nguyễn xô đưa Kiến An ra, đóng cánh cửa lại. Cánh cửa đóng sập vào, mặc cho Kiến An và Hạnh Nguyên quỳ trước cửa. Bên trong yên ắng. Người hai bên phố và kẻ qua đường tò mò nhìn họ. Hạnh Nguyên đã nhặt nhanh hết bỏ vào va ly, cô gạt nước mắt nhìn Kiến An:

– Đi thôi anh ạ. Ba đã không thương và không nhìn chúng ta thì thôi vậy. Từ nay, sống chết nên hay hư, em cũng thuộc về anh, An ạ.

Kiến An đau lòng, một tay anh phụ nhắc va ly với cô, một tay ôm qua vai cô dìu đi:

– Nếu như anh quyết định chúng ta làm đám cưới, mời bạn bè và cha mẹ em đến dự. Họ dự hay không, chúng ta vẫn cứ cưới nhau. Em nghĩ sao?

– Em tùy anh quyết định.

Hạnh Nguyên nép vào Kiến An. Cô chỉ còn biết nương tựa vào anh khi quyết định đi theo tiếng gọi của tình yêu. Kiến An cảm kích siết nhẹ vai người yêu:

– Em tin không, mình sẽ là đôi vợ chồng hạnh phúc nhất.

Tám giờ tối, bàn tiệc cưới được chuẩn bị với chiếc bánh cưới xinh xắn. Tên Kiến An và Hạnh Nguyên lồng vào nhau, quấn quýt nhau.

Nhưng không có một bóng người khách nào xuất hiện hết. Họ không đến dự vì khinh rẻ đôi tình nhân yêu nhau trái khoáy, dám vượt qua tất cả rào cản để bảo vệ cho tình yêu của họ. Quá nửa đêm, hai người lặng lẽ ngồi bên nhau, họ ngồi đối mặt hàng giờ bên chiếc bàn đặt giữa gian phòng trong im lặng. Một ngày thật buồn bã qua đi, một ngày vui của cả một đời người, thế mà cả hai không có nụ cười trọn vẹn. Cả hai cưới nhau, không có một người thân chúc mừng, không có người nào khác chia sẻ.

Kiến An ngược nhìn Hạnh Nguyên. Cô đã là vợ anh, cùng đi đăng ký kết hôn và một buổi tiệc chỉ có hai người. Liệu anh có sai lầm khi quyết định hai người cùng chung sống? Liệu anh có mang hạnh phúc đến cho cô?

Anh yêu Hạnh Nguyên nhưng chỉ cho cô đau khổ. Anh đưa tay sờ nhẹ lên má cô, không có nước mắt mà chỉ có đôi mắt long lanh nhìn anh.

– Em không khóc đâu, nhưng buồn thì chắc chắn phải buồn. Đúng không anh?

– Nhưng một giọt nước trong veo tràn ra ướt tay Kiến An. Tiếng khóc bật thành tiếng nấc, anh vội ôm cô vào lòng.

– Đừng khóc em ạ. Ngày mai trời sẽ sáng, rồi mọi người sẽ hiểu cho chúng ta.

– Em không nghĩ là hôn lễ của chúng mình mà mẹ em không đến. Ba mẹ em đã thật sự bỏ em.

Kiến An luồn tay vào mái tóc dày của cô:

– Họ đang giận chúng ta.

– Cả đến mặt em, ba mẹ cũng không muốn nhìn, anh ạ.

– Rồi thời gian sẽ làm ba mẹ hiểu chúng ta khi trông thấy chúng ta sống hạnh phúc với nhau. Người lớn, họ có quy tắc riêng của họ, hơn nữa ba mẹ em là người tự trọng, họ không thể đến dự hôn lễ của chúng ta được.

Hạnh Nguyên áp mặt vào ngực chồng, cô vẫn chưa hết tủi lòng:

– Có đám cưới nào như đám cưới của chúng mình không, hả anh?

– Cũng có. Điều quan trọng là chúng mình thấy hạnh phúc khi có nhau. Có những đám cưới rình rang, nhưng chưa chắc đã có hạnh phúc. Sau này nếu như ba mẹ tha thứ, chúng mình làm đám cưới lại, em chịu không?

Hạnh Nguyên phụng phịu:

– Anh điên à? Ai lại đi tổ chức đám cưới đến hai lần.

– Không có ai điên hết khi tạo niềm vui cho vợ mình.

Hạnh Nguyên e thẹn vì tiếng “vợ” của Kiến An. Cô đùa:

– Em sẽ không đồng ý lấy anh vào cái ngày kết hôn kỳ dị đó.

Kiến An trêu:

– Lúc đó, anh sẽ năn nỉ cho đến khi nào em gật đầu anh mới thôi.

Hạnh Nguyên vờ đưa nắm tay lên cao nhưng lại chỉ dấm nhẹ vào mũi Kiến An, anh hôn nhẹ vào nắm tay nồng nàn:

– Anh luôn muốn nụ cười nở trên môi em. Khi em cười, trông em rất xinh và rất hồn nhiên.

Hạnh Nguyên nhủi đầu vào ngực chồng, cô ôm choàng qua người anh để giấu giọt nước mắt tủi buồn của ngày vu quy. Kiến An nhẹ ôm lấy cô:

– Em có nghĩ là mình nên phóng to giấy kết hôn, treo trước cửa ra vào để ai cũng biết mình là đôi vợ chồng mới cưới?

Hạnh Nguyên bật cười:

– Người ta sẽ bảo chúng mình là cặp vợ chồng điên đó.

– Không hề gì. Mình điên vì quá hạnh phúc đó thôi. Anh cũng muốn cho mọi người biết cô Hạnh Nguyên là vợ của anh, cầm tên nào bén mảng lại gần.

– Anh nghĩ vợ anh quý lắm hay sao mà phải thông báo quyền sở hữu?

– Ừ. Không có gì sánh được với vợ của anh, một vật gia bảo không có gì thay thế được.

– Ồ! Chỉ là lời nói của anh, có gì để người ta tin.

– Có đấy. Chỉ riêng mình anh biết mà thôi.

Bàn tay anh vuốt lên má cô, những ngón tay mân mê đầy yêu thích, rồi anh cúi xuống áp môi mình lên môi cô, thật dịu dàng.

– Nguyên ạ! Anh không nghĩ như thế này đủ cho em hạnh phúc, mà anh muốn nói anh sẽ làm cho em luôn hạnh phúc.

Đôi mắt khép hờ khẽ lay động nhìn Kiến An như biểu hiện cô đang thật

hạnh phúc. Kiến An không đành lòng được trước sự quyến rũ kia. Anh hôn cô với bao khao khát ham muốn. Hạnh Nguyên là người đi trong cảm xúc hiến dâng khi bàn tay anh lần mở những cúc áo của cô ...

Kiến An cựa mình trong cảm giác êm ái vây quanh. Một sự thỏa mãn còn lại sau giấc ngủ ngon và êm ái. Anh đưa tay lên dụi mắt để rỉnh người sau một giấc say nồng. Đầu Hạnh Nguyên gối lên vai anh, cô vẫn còn vui sâu trong giấc ngủ.

Một người mặt mũi nguyên vẹn tuyệt vời sau những gì anh mang đến cho cô. Bờ môi kia còn vương vẩn nụ cười. Kiến An hiểu rằng, đó là những gì tuyệt diệu hai người đã có với nhau. Anh sẽ nhớ mãi điều này.

Kéo tấm chăn đắp cho cô và cho cả mình, anh nghe mỗi vai bên cánh vai Hạnh Nguyên gối đầu, nhưng vẫn nằm yên vì sợ cô thức giấc. Đôi mắt anh chậm chậm lướt trên thân thể đã thuộc về mình với tất cả thương yêu và ham muốn.

Một sự say mê và rung động đến ngất ngất. Hạnh Nguyên hoàn toàn thuộc về anh. Anh đưa tay vuốt nhẹ lưng, rồi xoa nhẹ lên bờ vai trần của cô. Bờ vai Hạnh Nguyên khẽ động đậy sau những cái vuốt ve âu yếm nồng nàn. Cô cựa mình tỉnh giấc trong vòng tay ấm nồng của anh. Giấc ngủ say chưa cho Hạnh Nguyên xác định mọi điều, chỉ đến khi mở mắt ra và bắt gặp ánh mắt âu yếm của anh đang nhìn cô, Hạnh Nguyên mới nhớ những gì đã trải qua với mình.

Một sự ngượng ngùng lan tỏa khắp người Hạnh Nguyên. Cô bẽn lễn cụp mắt xuống tránh cái nhìn của anh và cả nụ cười đang làm cô bối rối. Cô giấu mặt vào ngực anh.

Kiến An dịu dàng:

– Em thức rồi à? Anh làm em thức giấc, phải không?

Rồi anh cúi vào sát cô:

– Chẳng có gì phải thẹn cả em yêu. Thượng đế sinh ra đàn ông và đàn bà là phải như thế.

Hạnh Nguyên rúc sâu đầu vào giữa ngực anh, cô xấu hổ lơ đi bằng câu nói:

– Anh thức bao giờ, sao không gọi em dậy?

– Anh thấy em ngủ ngon, với lại có gì cần đâu.

Anh nâng gương mặt cô lên để ngắm và vuốt ve. Hạnh Nguyên vờ nhắm mắt ra vẻ giận dỗi. Cô nắm mũi anh vặn vẹo, giọng phụng phịu:

– Sao không có. Người ta bảo ngày đầu tiên người chồng phải biết gọi vợ mình dậy sớm, nếu không anh ta sẽ phải làm nô lệ cho vợ và sợ vợ suốt đời luôn.

Kiến An bật cười, điểm điểm tay lên cánh mũi dễ thương của cô:

– Điều này, anh mới nghe lần đầu tiên. Nhưng không sao, có làm nô lệ hay sợ vợ suốt đời cũng là vợ của mình thôi.

– Anh là gã ... nói ngang không chịu nổi.

– Phải nói rằng anh thương vợ của anh đúng hơn, cưng ả.

Kiến An phẩy phẩy ngón tay lên mũi cô như trêu ghẹo rồi cúi xuống thấp hôn vào đôi môi đang cong lại nũng nịu. Lần thứ hai, hai người lại cuống quýt vào nhau. Hạnh Nguyên cắn nhẹ vào phần môi của anh:

– Em quên nói với anh, anh sẽ bị trùng phả nếu hôn vợ mà không xin phép.

Kiến An cười khê:

– Anh cũng có một điều cần dạy vợ, là cô ấy không được phản kháng mỗi khi anh hôn, nếu không ... sẽ nhận hình phạt gấp đôi.

Tiếng cười bật thành tiếng, Hạnh Nguyên lẩn người qua tránh. Kiến An lẩn người theo, anh ôm lấy cô và bờ môi gấp gấp tìm môi cô. Hạnh Nguyên cố xô anh ra mà không được.

– Anh không biết là anh nặng lắm à?

– Anh đang tìm sự công bằng đây. Em đã ngủ trên người anh suốt đêm dài còn gì nữa cưng.

Hạnh Nguyên then thùng đâm nhẹ lên ngực Kiến An:

– Tại anh ... muốn làm giường chứ bộ.

– Một cái giường êm ái suốt đời cho em, phải không?

Môi anh lướt lên mắt trên má và sau cùng dừng lại trên môi cô. Nụ hôn nhẹ nhàng rồi khao khát đến với nhau. Anh không cho cô rời anh và cô cũng không muốn điều đó ...

Chợt cô cắn mạnh vào ngực anh, một sự thức tỉnh cho cả hai người cũng như xua đi trong cô những rung động.

– Em không nghĩ rằng mình có thể sống mà chỉ ôm nhau hoài thế này.

– Anh lại cho rằng, anh có thể sống một năm dài nếu được ôm em mãi trong lòng.

– Anh không đói, nhưng mà em đang đói đây. Anh sẽ là anh chồng tồi tệ nếu để vợ mình đói.

Kiến An cười phá lên, anh cắn nhẹ vào ngón tay đang nghịch phá của cô, rồi mới nói lỏng vòng tay. Nhưng Hạnh Nguyên vừa định rời giường, anh lại nắm lấy tay cô, kéo cô ngã xuống nệm, một nụ hôn dài nữa rơi trên môi cô. Hạnh Nguyên đáp lại rồi mới đẩy anh ra.

– Anh xấu lắm, như thế này bao giờ thì em mới được làm buổi điếm tâm đây?

– Em có thấy chúng mình thật hạnh phúc không? Mình sẽ hạnh phúc và yêu nhau mãi mãi nghe em.

– Cậu đợi mình lâu chưa vậy?

Hạnh Nguyên lau mồ hôi trên mặt, cô ngồi xuống ghế và cười với Tường Vân. Tường Vân nhìn bạn.

– Uống nước cam nhé?

- Ủ. Gì cũng được.
 - Trông cậu vất vả và có vẻ ốm đi đó.
 - Vậy à?
- Tường Vân đặt gói tiền lên bàn. Hạnh Nguyên ngạc nhiên:
- Gì vậy?
 - Của mẹ cậu nhờ đưa cho cậu đó.
- Bàn tay Hạnh Nguyên rơi thông xuống. nước mắt cô chợt ứa ra:
- Mẹ mình tìm cậu à?
 - Ủ. Bà nói biết cậu vừa học vừa vẽ mẫu thiết kế để bán, bà chịu không nổi.
 - Thật ra, mẹ và anh mình giúp mình nhiều rồi. Anh Hoàng vẫn đặt mua mẫu thiết kế mình vẽ, đã là một ân huệ lớn rồi, mẹ còn gởi tiền chi vậy? Anh An lo được cho mình mà.
 - Mẹ cậu nói sống riêng, mỗi thứ gì cũng phải mua, mà hai người làm gì có nhiều tiền. Cậu cất đi.
- Hạnh Nguyên nghẹn ngào:
- Cậu nói mẹ đừng cho mình nữa, chỉ làm cho mình đau lòng thôi. Mình đã vì tình yêu mà rời mái ấm gia đình.
- Tường Vân mở ví của Hạnh Nguyên, bỏ xấp tiền vào. Đôi bạn nhìn nhau trong niềm thông cảm sâu xa.
- Cậu ráng học cho xong khóa học, Nguyên nhé! Mẹ cậu muốn như vậy đó.
- Hạnh Nguyên cúi đầu, cô muốn khóc vì thương mẹ. Lòng mẹ bao giờ cũng bao la vô bờ bến. Còn cô chỉ mang đến sự phiền muộn âu lo cho cô.
- Cậu uống nước đi!
 - Ờ.
- Hạnh Nguyên bung ly nước lên uống. Cô băng khuâng nhìn giọt nắng yếu ớt cuối ngày. Con gió thổi qua làm xôn xao cành lá. Vài chiếc lá vàng rơi xuống trên mặt đất và cả trên chiếc bàn con của Hạnh Nguyên với Tường Vân đang ngồi.
- Trời đã nhạt nắng. Hạnh Nguyên nhìn ra ngoài:
- Mình phải về, chiều rồi.
 - Ngồi chơi một chút nữa đi. Chúng mình còn nhiều chuyện để nói với nhau mà.
- Hạnh Nguyên lắc đầu:
- Có chồng rồi phải khác chứ. Mình đi vắng lâu quá, anh ấy lại mong đứng ngồi không yên. Cảm ơn cậu đã mang tin của mẹ. Cậu nói giùm với mẹ mình, mình nhớ và thương mẹ lắm.
 - Mẹ cậu thật khổ, thương cậu mà không làm gì được. Bác trai vẫn còn giận cậu lắm, nên cả nhà không ai dám nhắc đến tên cậu. Mình cũng xin lỗi là không đến dự tiệc cưới của hai người. Xin cậu hiểu cho.
 - Mình hiểu cậu khó xử. Thôi, mình về. Nói chuyện như hai đứa mình, có

khi nào hết chuyện đâu.

Hạnh Nguyên đứng lên, Tường Vân cũng đứng lên. Cô ôm vai bạn:

– Cậu hạnh phúc không Nguyên?

Hạnh Nguyên mỉm cười gật đầu. Xong cô đi lại lấy xe, khởi động máy:

– Về nhen!

Tường Vân vẫy tay chào, cô đứng nhìn theo xe Hạnh Nguyên cho đến khi khuất dạng.

Hạnh Nguyên cho xe chạy nhanh hơn. Về đến nhà, cửa nhà mở, chứng tỏ Kiến An đã về. Ngôi nhà của hai người tuy không đẹp lại cũ kỹ, nhưng Hạnh Nguyên vẫn thích, vì đó là của cô và anh.

Hạnh Nguyên mang giỏ thức ăn đi vào nhà, cũng vừa lúc Kiến An đi lên với đĩa thức ăn. Anh cười, đặt đĩa thức ăn lên bàn và quay sang hôn nhẹ vào má cô âu yếm:

– Anh đang chuẩn bị thức ăn. Em tắm đi là có cơm ăn ngay.

Hạnh Nguyên bất ngờ nhìn bàn thức ăn đã dọn sẵn:

– Những thứ này là do anh nấu à?

Kiến An cười trước vẻ ngạc nhiên của cô:

– Ừ. Tất cả do chồng em làm ra đấy. Ăn thử xem có ngon không?

Hạnh Nguyên cười vui vẻ:

– Trông có vẻ ngon, nhưng nhiều thức ăn quá. Chồng của em không ngờ lại giỏi nội trợ như vậy. Em sẽ ăn hết.

Hạnh Nguyên vuốt ve một bên vành tai anh và khẽ hôn vào môi anh. Xong, cô bước vào trong thay quần áo và trở ra ngồi vào bàn. Một thoáng bất ngờ khi cô bắt gặp gương mặt trầm lặng của anh. Cô ngồi xuống bên cạnh:

– Bộ có chuyện gì hả anh?

Kiến An giật mình, lắc đầu:

– Đâu có gì.

Anh xới cơm ra chén:

– Ăn đi em!

Cả hai im lặng ăn, khác với mọi khi anh vừa ăn vừa đùa với cô. Anh đang có điều gì lo nghĩ. Rót cho anh ly nước, cô ôm qua cổ anh từ phía sau:

– Anh không công bằng với em nếu anh có chuyện không vui mà không muốn chia sẻ với em, em là vợ của anh mà.

Kiến An quay lại, giọng anh thật buồn:

– Em có biết tại sao hôm nay anh về sớm không? Chỗ làm này, người ta cho anh nghỉ việc rồi.

Hạnh Nguyên cắn nhẹ môi, cô thấy buồn như anh. Hình như người ta đang cố dồn anh và cô vào con đường cùng mới bằng lòng hay sao? Anh kéo cô ngồi lên đùi anh, cầm tựa lên đầu cô:

– Anh sẽ đi tìm việc khác. Không sao đâu em.

– Nhưng họ lấy lý do nào để cho anh thôi việc?
– Anh không rõ. Họ đưa ra một lý do, anh cũng không nhớ, chỉ duy nhất một điều:

anh phải trả lại công việc không phải của anh.

– Tại sao không phải của anh? Nó đúng với chuyên môn, ngành nghề của anh mà.

Kiến An cười chua chát:

– Anh cũng bảo như em khi họ nói đuổi việc anh. Phải lâu sau, anh mới hiểu được những gì người ta nói. Chỉ một điều đơn giản mà anh không nhận ra: Công việc này không phải bằng công sức của anh.

Hạnh Nguyên nhìn Kiến An, cô không hiểu anh nói gì nữa. Kiến An buồn bã:

– Anh đã không hiểu là nó như thế. Anh nghĩ anh có nó là kết quả của bao ngày lặn lội tìm việc. Bây giờ anh mới rõ, đó là những gì gia đình mang đến cho anh.

Hạnh Nguyên ôm chặt lấy anh. Cô cố ghìm tiếng khóc. Bây giờ, anh có mỗi mình cô mà thôi, nếu cô không vượt qua thì làm sao còn có ai giúp anh vượt qua được cơn khủng hoảng này. Hạnh Nguyên thấy giận mình và buồn cho anh. Cái giá mà anh có cô là đánh mất tất cả. Anh và cô nào có đòi hỏi gì ngoài sự bình yên trong cuộc sống, thế mà họ không tha thứ, đành lòng phá bỏ đi sự tốt đẹp.

– Em hãy ăn đi Nguyên. Đó là tất cả những gì anh mang đến cho em. Anh không biết rồi mình sẽ làm gì để lo được cho em đủ đầy no ấm, hay lại thất hứa để khổ cho em.

Nước mắt Hạnh Nguyên muốn trào ra vì quá yêu anh. Cô vuốt ve lên mặt anh:

– Tất cả chỉ là sự tạm thời thôi, anh ạ. Rồi chúng mình sẽ vượt qua khó khăn này, dù có vất vả, nhưng anh sẽ lại tìm được công việc khác thôi, phải không anh?

Kiến An không đáp, anh chỉ ôm lấy Hạnh Nguyên lặng lẽ tựa má vào đầu cô như tìm kiếm sự yêu thương, sẽ chia an ủi. Hạnh Nguyên ngồi yên. Cô hiểu như thế này sẽ tốt cho anh và cả cho cô.

Ru Lại Tình Hồng

Chương 8

Chóc chóc, Hạnh Nguyên lại nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên vách. Đã hơn

bảy giờ mà vẫn chưa thấy bóng dáng Kiến An trở về nhà. Không biết bao nhiêu ngày rồi, cô cứ trông ngóng anh mỗi chiều, để nhìn thấy anh trở về nhà trong mệt mỏi, suy sụp và chán chường, không khỏi khiến cô đau lòng. Trên gương mặt anh bây giờ hằn sâu nếp gấp buồn bã, đi không rồi lại về không.

Hạnh Nguyên hiểu, không dễ chút nào để một người đàn ông chấp nhận sự thất bại. Anh đang đau khổ vì sự thiếu thốn của hai người.

Anh dễ dàng nóng giận và cáu gắt. Cuộc sống của hai người không nặng nề, nhưng nụ cười không còn tươi để thấy tình yêu lãng mạn ngọt ngào.

Một người chồng không lo được cho vợ, Hạnh Nguyên hiểu anh đau lòng.

Nhưng lo lắng rồi dần vật như anh, Hạnh Nguyên càng thấy mình đau lòng. Cô hiểu anh yêu cô, không chịu được khi thấy cô thiếu thốn. Còn cô chỉ còn biết lấy tình yêu của mình bù đắp cho anh.

Có tiếng xe dừng lại trước cửa. Hạnh Nguyên vui mừng vì anh đã về. Cô bước vội ra đón anh. Dáng anh mệt mỏi dắt xe vào nhà. Hạnh Nguyên giúp anh cởi áo khoác:

– Có được không anh? Em đi pha nước chanh cho anh uống nghe?

– Ờ.

Anh đáp bằng vẻ mệt mỏi, rồi đưa cho cô chiếc nón, xong đi lại ngồi lên ghế, ngả đầu ra sau, mắt nhắm lại.

Hạnh Nguyên bước ra sau pha cho anh ly nước chanh, rồi trở nên với chiếc khăn ướt trên tay.

– Anh lau cho khỏe, rồi uống nước.

Kiến An cầm khăn lấy:

– Em để anh tự lo cũng được mà.

– Em đi hâm thức ăn lại cho anh ăn nhé!

Kiến An lắc đầu xua tay:

– Anh chưa đói đâu.

– Sáng giờ, em chắc là anh không ăn gì đâu, nên ăn một chút đi anh.

– Anh đã bảo là anh không ăn mà.

Giọng anh có vẻ xẵng. Nhìn lên bàn ăn, anh thấy hai cái chén cho hai người bỗng muốn nổi giận:

– Em cũng chưa ăn à? Anh đã bảo ở nhà em cứ ăn, không cần chờ anh rồi đói.

Hạnh Nguyên nhìn anh nhẫn nhịn:

– Em làm sao ăn khi anh chưa về. Anh đi suốt ngày, em cũng vậy, chúng mình chỉ có buổi tối thôi mà.

Kiến An thở ra, anh thấy khó chịu mà không biết nói sao. Anh khó chịu không phải vì cô, mà khó chịu với sự bất lực của mình.

– Em vẫn cứ như vậy, lúc nào cũng muốn làm theo ý mình, bao giờ thì em

mới chịu nghe lời anh?

Hạnh Nguyên cúi đầu như người có lỗi:

– Em sẽ nghe lời anh mà. Nhưng em là vợ, phải đợi cơm chồng chín. Anh cũng hay nói ăn cơm hai người mới ngon.

– Đó là những ngày cuộc sống vợ chồng mình bình thường kia. Còn bây giờ, anh đi không có giờ giấc gì hết. Anh đã không lo được cho em, còn bắt em lo cho anh.

Kiến An bực bội đứng lên, anh hít một hơi thở sâu để dần nén cơn bực tức vô cớ của mình:

– Anh thật là người không ra gì. Lẽ ra anh không nên để khổ cho em. Em nên bỏ mặc anh đi.

– Anh đừng tự dằn vặt mình, đừng nghĩ nhiều về điều làm anh đau khổ. Em là vợ anh, làm sao em có thể bỏ mặc anh. Em lo cho anh không đúng sao?

– Em luôn đúng, chỉ có anh là không đúng. Lẽ ra anh phải làm điều này, anh lại làm điều khác. Anh phải chứng minh là anh mang lại hạnh phúc cho em, anh lại không làm được gì hết. Anh xấu hổ với mọi người và nhất là ba mẹ em.

– Cũng đâu phải lỗi do anh. Vợ chồng trẻ, nghèo là chuyện dĩ nhiên. Sau này anh tìm được việc làm và em nữa, cuộc sống của chúng ta đâu có mãi như thế này.

– Đủ rồi. Em đừng an ủi anh nữa. Anh tự hỏi mình đến bao giờ anh mới thôi lang thang từ nơi này tới nơi khác? Anh thấy chán nản. Cả những lời em nói, cũng cho anh thấy là anh vô dụng.

– Em an ủi anh cũng chính là em an ủi em. Em an ủi mình để mình có niềm tin hy vọng. Em muốn chồng em cũng có niềm tin hy vọng như em.

Kiến An xúc động. Anh muốn nói với cô điều ẩn uất trong lòng, nhưng sao không mở lời được. Anh quay đi với sự bất lực lẫn giận dữ:

– Em có biết lúc này chồng em muốn gì không? Anh muốn hét to, gào lên hay đập phá cái gì đó để hạ cơn bực tức trong lòng. Còn em, lúc nào em cũng buộc anh kèm nén, em muốn anh có niềm tin, trong khi anh sắp điên lên vì thất vọng tràn trề.

Anh ngừng một lúc nhìn Hạnh Nguyên như muốn trút cơn giận. Anh không mệt vì câu nói mà vì cơn bực tức đang dâng lên. Bất chợt, anh để cho mình nổi giận, tung chân đá mạnh vào cái ghế trước mặt.

– Cứ để mặc anh đi. Anh cần em im lặng. Em đừng tỏ ra em có lỗi với anh trong khi em không hề có lỗi. Em đừng làm cho anh cảm thấy anh quá tội tệ. Hãy để cho anh yên, khi nào thoải mái, anh sẽ tự đi tìm em để nói chuyện.

Nước mắt Hạnh Nguyên trào ra, giọng cô nghẹn lại:

– Em xin lỗi, em đã không hiểu anh. Thực sự là em quan tâm đến anh, nhưng không ngờ làm vướng bận, gây bực tức cho anh. Song nếu anh trút

con giận mà anh thấy dễ chịu thì anh cứ làm đi.

Không kiềm nén được, Hạnh Nguyên khóc òa lên:

– Làm sao em có thể bỏ mặc anh khi mà em là vợ anh. Có người vợ nào lại bỏ mặc chồng mình trong nỗi đau dằn vặt.

Con giận càng làm gương mặt Kiến An trở nên đau khổ. Anh gất gồng:

– Em vẫn luôn như vậy. Cách cư xử của em càng khiến anh thấy mình không ra gì cả. Thà em đừng quá tốt với anh, em cứ mắng hay gây gổ với anh, anh còn thấy dễ chịu.

– Anh biết em không thể làm điều này được mà. Làm sao em có thể gây gổ khi anh cần sự động viên chia sẻ. Em biết anh không phải là người vô dụng, chỉ tại anh quá khắt khe với bản thân mình.

– Như thế thì sao nào? Em thấy rồi đó, anh xấu xa, chỉ có em là đồ ngọc mới lấy anh. Em phải lấy một người danh vọng giàu có. Lẽ ra em phải lấy Kiến Trung, em đâu có phải khổ.

– Đừng có nói với em những lời đó. Chỉ khi nào anh muốn bỏ em thì hãy nói ra. Anh đã hối hận vì yêu em và cưới em rồi, phải không? Còn em, em chưa bao giờ hối hận. Nếu anh muốn trút giận đi nữa, cũng đừng nói lời lẽ giết chết em như vậy.

Hạnh Nguyên đau khổ bùng mặt khóc. Cô đau khổ vì anh đã xúc phạm đến tình cảm thiêng liêng cô dành cho anh. Cô yêu anh và không nghĩ là cô lấy anh vì bất cứ cái gì khác. Cô không nghĩ đến cuộc sống giàu sang vật chất, thế mà anh đã làm cô đau lòng, làm khổ anh và dằn vặt cả hai.

Kiến An buông thông tay. Anh lại thấy mình càng thêm có lỗi. Những giọt nước mắt của cô cùng những lời nói đau khổ làm anh thấy mình quá tệ. Anh bước lại gần và vươn tay ôm lấy cô vào lòng:

– Anh xin lỗi. Đúng là anh lại nổi điên nữa rồi. Anh không hiểu chính mình nữa. Anh đã hứa là mang lại hạnh phúc cho em, nhưng mỗi hành động của anh đều gây cho em đau khổ. Anh không tốt chút nào. Hãy vì tình yêu mà tha thứ cho anh.

Nước mắt Hạnh Nguyên vẫn đọng đầy. Cô nhìn anh thương yêu:

– Em lúc nào cũng tha thứ cho anh, chỉ xin anh đừng quá ép mình, đau khổ cho em, mà anh lại có vui vẻ gì đâu. Hai chúng ta đều có trách nhiệm với nhau, phải không anh?

Anh vùi mặt mình vào tóc cô:

– Anh xin lỗi. Anh không hề mặc cảm về mình, nhưng anh buồn vì không lo được cho em. Làm chồng mà để cho vợ mình phải khổ, anh xấu hổ lắm.

– Anh không phải lo gì cho em cả. Em còn tiền mà. Chúng ta cứ vui sống. Muốn lo, anh hãy để cái lo cho con mình sau này kìa.

Nụ hôn như xóa đi tất cả buồn lo bực dọc, cho hạnh phúc về như thuở nào.

Kiến An trở mình tỉnh giấc. Anh nghe miệng mình khát đắng. Cổ mở mắt ra,

Kiến An nghe sự mệt mỏi đến rõ ràng. Anh đưa mắt nhìn quanh. Hạnh Nguyên đâu rồi, sao cô không ngủ?

Anh thò tay lấy đồng hồ trên bàn xem giờ. Đã hơn một giờ đêm. Kiến An ngồi dậy đi ra ngoài. Anh rót ly nước rồi uống hết. Ly nước lạnh cho anh tỉnh táo lại. Anh cố nhớ mọi chuyện:

Anh đã uống rất say khi trở về nhà, rồi gây gỗ, chỉ có tiếng quát tháo giận dữ của anh, tiếng vỡ của bát đĩa; còn Hạnh Nguyên, cô chỉ khóc.

Mình trở nên tồi tệ như thế đó sao? Anh gây gỗ, uống rượu và đập phá đồ đạc trong nhà. Có người chồng nào như mình không? Thất vọng bên ngoài, anh về nhà day nghiêng làm khổ vợ mình. Anh đã lặp lại cái điệp khúc uống rượu say về nhà làm khổ vợ, trút cơn giận dữ lên vợ mình. Anh yêu vợ mình mà, tại sao lại như thế?

Chiều hôm qua, anh đã làm gì rồi? Kiến An sững người trong cơn hoảng sợ, anh vội lao ra phòng khách. Có khi nào Hạnh Nguyên bỏ anh mà đi?

Nhưng một vùng ánh sáng phủ chụp trên bàn quanh Hạnh Nguyên. Cô đang ngồi bên bàn giấy, dáng mệt mỏi và ngủ quên, đầu gục lên bàn.

Một nỗi vui mừng, một niềm thương lẫn nỗi đau ... Kiến An xúc động đến lặng người. Trên mặt bàn trải rộng là những mẫu thiết kế thời trang, cô đang cố gắng hoàn tất theo hợp đồng. Cô làm việc cật lực vì ai đây? Vì anh, vì cuộc sống của cả hai, thế mà anh chỉ biết cho cô nước mắt và đau khổ. Cái dáng mảnh mai yếu đuối càng mảnh mai yếu đuối hơn. Cô ốm quá! Còn anh, anh đã làm được những gì cho vợ?

Luồn tay qua người vợ, anh nhẹ nhàng bế cô lên. Hành động của anh đã đánh thức Hạnh Nguyên. Cô chợt mình thức giấc và nhận ra anh đang bế mình.

Một chút gì đó bối rối khi anh nhìn cô. Anh cười ngượng ngập:

- Anh đưa em vào trong ngủ.
- Em ngủ quên à? Mấy giờ rồi hả anh?
- Khuya lắm rồi? Có hơn một giờ.
- Sao anh lại thức? Anh đói rồi phải không?
- Không, anh thức giấc vì khát nước nên ra ngoài này, thấy em vẽ và ngủ quên.
- Em phải hoàn thành bản vẽ để giao. Họ đòi hỏi cần có mẫu cho loạt hàng tới. Em quên mất, em vẫn chưa làm xong.
- Bỏ nó đi! Khuya quá rồi, em cần đi ngủ chứ.
- Không được đâu anh. Ngày mai em phải giao.
- Mặc kệ ngày mai. Em làm việc quá sức ngã bệnh thì sao?

Anh bế cô đi luôn vào phòng. Hạnh Nguyên lặng im. Lâu lắm rồi cô và anh mới lại có phút giây êm đềm như thế này.

Nhẹ nhàng đặt cô xuống, anh nằm lên bên cạnh và ôm lấy cô vào lòng:

– Anh hư đồn để em vất vả. Phải biết lo cho sức khỏe của mình chứ em.
Hạnh Nguyên biết anh đang ăn năn, cô ôm gương mặt anh, hôn nhẹ lên mắt anh:

– Bởi vì em chỉ có mỗi mình anh mà thôi.

Lời nói yêu thương đơn giản và dịu dàng. Anh ghì chặt lấy cô:

– Anh là một người chồng không tốt, sao em không ghét anh mà lại yêu anh?

– Anh có ghét bỏ em không khi em lỡ làm phạm lỗi? Người ta không thể ghét bỏ người mình yêu chỉ vì sai lầm thoáng chốc. Chúng mình yêu nhau mới gắn bó nghĩa vợ chồng. Anh có lỗi, em cũng hờ thẹn vậy vì không chu toàn được hạnh phúc.

– Em mà không chu toàn ư? Em là người vợ đảm đang và đáng yêu nhất.

Anh may mắn có em, anh thấy mình quả không xứng đáng.

– Em biết chồng em xứng đáng nhiều nên em mới yêu chứ bộ. Nói xấu anh tức là nói xấu em.

Hạnh Nguyên dịu dàng vuốt ve gương mặt anh. Kiến An xúc động ôm lấy đầu cô, tay anh luồn vào mái tóc mềm mại của cô âu yếm:

– Anh không biết anh có còn đáng để nói với em lời xin lỗi. Anh hứa bao nhiêu lần, xin lỗi em rồi, anh vẫn tái phạm. Anh xấu hổ với chính mình, nên không dám xin em lời tha thứ.

Hạnh Nguyên không đáp mà ôm lấy anh im lặng. Kiến An vùi mặt lên ngực vợ, giọng ăn năn:

– Anh rất hối hận. Anh đã hư đồn uống rượu về nhà hành hạ em. Anh có đánh em không vậy? Anh có làm em đau ở đâu không?

– Em không sao đâu. Anh đâu có đánh em. Anh sai là đã say rượu đập phá đồ đạc. Anh không chạm đến em vì anh yêu em mà.

– Đúng, anh yêu em. Anh mừng là không gây tổn thương cho em, nhưng anh cũng khó tha thứ cho mình. Anh không làm đau thể xác của em, nhưng về tâm hồn sao cho khỏi đau đớn.

– Em quên rồi. Chỉ cần sau này anh ý thức được việc anh làm thôi.

Kiến An rơi nước mắt vì sự yêu thương của cô dành cho mình:

– Anh có cảm giác anh đang giết dần mòn em. Em đã vất vả đau đớn vì anh. Em gầy quá, Nguyên ạ. Anh sờ được cả xương của em. Ngày trước, em tròn trịa lắm mà.

Hạnh Nguyên lau nước mắt cho chồng. Cô hạnh phúc vì anh đã khóc vì cô. Cô tự nhủ mình tha thứ hết cho anh. Yêu là như vậy, để biến người ta thành gốc gác.

– Anh thề sẽ không làm buồn lòng em nữa.

Hạnh Nguyên hôn lên môi anh, đôi bờ môi tìm nhau trong hạnh phúc của tình yêu.

– Em biết không Nguyên. Anh thèm âu yếm em biết bao, anh khao khát em, thế mà anh cứ bắt em ở nhà chờ anh; còn anh cứ lang thang bên ngoài một mình.

Sao anh có thể bỏ mặc em ở nhà một mình chứ?

Kiến An ve vuốt lên thân thể từng là của anh. Anh cảm nhận cô đang run lên vì những xúc cảm dạt dào. Cô đang cần sự gần gũi củ anh và dâng hiến cho anh tất cả sự dịu dàng cũng như tình yêu của người vợ. Kiến An hôn cô với tất cả lòng ham muốn ...

Hạnh Nguyên đạp xe chậm chậm đi qua từng con phố. Một ngày cuối tuần đẹp trời mà sao lại buồn và vô vị. Mọi người trên phố chiều thứ bảy sao hạnh phúc, còn Hạnh Nguyên cô không biết mình phải làm gì khi trở về nhà, trong căn nhà nhỏ trống vắng chỉ có một mình cô.

Cô nhớ anh biết đường nào, mong gặp anh từng phút từng giây. Đã gần một tháng qua, kể từ cái đêm nồng nàn ấy, anh bỏ đi mà không nói rõ anh đi đâu, làm việc gì. Anh không một lời giải thích, chỉ gọi điện về hỏi thăm, cô có hỏi thì anh cúp máy.

Hạnh Nguyên thật sự lo lắng, không hiểu anh làm gì mà không muốn cho cô biết. Một người vợ không biết chồng mình làm gì và ở đâu. Đôi lúc anh gọi điện nói anh đã bỏ được rượu, anh rất nhớ cô, nhớ điên cuồng. Thế mà anh không chịu về.

Đạp xe đến mỗi chân, Hạnh Nguyên mới cho quay đầu xe về nhà. Cô mở rộng công và dắt xe vào nhà. Cô chợt nhận ra có một điều khác lạ:

Cửa nhà mở khóa. Một thoáng băn khoăn nghi ngại, rồi Hạnh Nguyên vụt mừng rỡ. Hay là Kiến An đã về? Ý nghĩ này khiến cô phấn khởi, chạy nhanh vào phòng ngủ, mừng như đứa trẻ.

– Anh về nhà rồi, phải không anh An?

Không có tiếng đáp trả, cũng không thấy bóng dáng anh. Hạnh Nguyên buồn bã và thất vọng. Có lẽ lúc đi, cô lơ đãng không khóa cửa. Cô đứng thần thờ nơi cánh cửa, nhưng ... cánh cửa bị kéo mạnh và rồi Hạnh Nguyên bị ép vào tường, đột ngột đón nhận nụ hôn cuồng nhiệt. Cô nhận ra ngay anh với nụ hôn và vòng tay cùng mồ hôi quen thuộc.

Hạnh Nguyên quá bất ngờ, cô là người trong nụ hôn dài say đắm, nhớ nhưng.

– Anh nhớ em quá!

Hơi thở thật nóng phả vào mặt Hạnh Nguyên khi môi anh rời môi cô. Anh cười âu yếm.

Hạnh Nguyên vụt đẩy mạnh anh ra, giận dỗi:

– Em chẳng nhớ anh gì cả. Tại sao anh đi không nói gì với em cả? Em có còn là vợ anh không? Cả tháng nay anh đi đâu, làm gì? Ai biết được anh làm gì ở bên ngoài để tha thứ cho anh.

– Anh thề là anh không có mối quan hệ lãng nhăng nào bên ngoài cả. Anh đang làm một công việc cho hai chúng ta.

– Anh muốn em tin anh? Anh làm công việc gì, ở đâu, em hỏi thì anh cúp máy là sao?

– Rồi em sẽ biết mà. Có ai nói với em, khi em giận, em rất xấu không?

– Xấu xí kệ em. Em xấu xí cho nên anh mới bỏ em mà đi như vậy đó, làm cho người ta khóc hết nước mắt ...

– Ra đây, anh cho em xem cái này nè.

– Cho em quà để em tha thứ cho anh à?

Tuy vậy, Hạnh Nguyên cũng bước theo Kiến An. Lúc này, cô mới nhận ra sự bề bộn của căn nhà. Mọi thứ đều được di chuyển. Cô tròn mắt:

– Anh định làm gì vậy?

– Em thấy thế nào nếu anh xây mở rộng bếp ra cho em, sửa lại phòng khách cho đẹp và phòng ngủ của chúng mình nữa?

Hạnh Nguyên ngẩn ngơ:

– Nhưng mà nhà này, mình thuê mà anh, làm sao mình có quyền sửa.

Kiến An cười, anh kéo cô vào lòng:

– Đây là nhà của anh và em, anh sẽ tặng cho em bằng cái này nè.

Kiến An đưa ra một phong bì:

– Em mở ra xem đi.

Hạnh Nguyên tò mò mở ra. Cô ngẩn cả người khi nhìn thấy tên mình sở hữu căn nhà cô đang ở. Cô nhìn Kiến An lạ lùng:

– Là sao hả anh? Em không hiểu.

– Anh biết là sẽ gây bất ngờ cho em. Em có vui không khi chúng mình thực sự sở hữu căn nhà này?

– Nhưng mà làm sao anh có thể mua được căn nhà này?

– Anh biết dù có thoải mái đến đâu cũng không có gì hạnh phúc bằng sống trong căn nhà của chính mình. Anh quyết định mua căn nhà này vì nó gắn liền với bao ngày hạnh phúc cùng khó khăn của chúng ta. Cũng không dễ dàng lắm khi anh quyết định bán căn nhà của ngoại ở Huế. Nhưng anh nghĩ, người ta cần phải sống cho hiện tại và tương lai. Mong rằng ngoại sẽ hiểu cho anh.

– Vậy là anh bán căn nhà của ngoại ở Huế?

Hạnh Nguyên thần thờ trách nhẹ:

– Tại sao anh phải làm như vậy? Em biết anh yêu quý căn nhà đó, sao lại vì em mà bán nó?

– Anh yêu quý căn nhà của ngoại, cũng yêu quý cả vợ mình. Anh có thể sống thiếu căn nhà đó, nhưng không thể thiếu em. Dù sao anh cũng từng bỏ hoang căn nhà đó trong nhiều năm, bán nó đi, anh có thể mang đến tổ ấm và cả cho con chúng mình sau này.

– Hạnh Nguyên ôm choàng lấy anh, cô im lặng tựa vào anh xúc động:

– Cám ơn anh.

Áp má vào ngực anh, cô thì thầm:

– Anh làm cho em có niềm tin, em đã lấy được một người chồng tốt nhất trên đời. Mỗi lúc, em nhận ra em còn nhiều điều phải hiểu về chồng của em.

– Em biết không. Vừa bán được căn nhà, anh lại gặp may mắn, tìm được việc làm. Có vẻ như vận may đã đến với anh.

– Anh có việc làm? Việc gì vậy?

– Anh không ngờ người mua nhà là thằng bạn thân hồi nhỏ. Nó tìm nhà để ba mẹ nó về dưỡng già ở quê. Khi biết anh chưa có công việc, nó bảo anh về làm cho nó. Nó cần người có chuyên môn như anh.

Hạnh Nguyên hớn hờ:

– Vậy thì chúc mừng anh! Chúc mừng cho người chồng may mắn của em.

Kiến An phì cười. Lâu lắm rồi hai người không trêu chọc, đùa giỡn nhau:

– Em thấy thế nào nếu anh dọn chỗ này để xây một căn phòng cho con? Anh đang thêm con đây nè. Một thằng bé con để bông ằm. Em phải cho anh mau đi thôi.

– Hạnh Nguyên đỏ mặt:

– Em làm sao biết được. Anh làm như nếu em muốn là làm được.

– Sẽ có liên tới nay thôi. Anh chắc là như vậy.

Kiến An hôn vợ nửa đùa nửa thật, mắt anh nheo lại đầy ngụ ý. Hạnh Nguyên then quá cầu vào tay anh:

– Anh tưởng là người ta tha cho anh cái tội làm người ta khóc một tháng qua hả?

– Anh xin chịu trừng phạt và đền bù cho em ... nhé!

– Hứ! Trơ trên!

Không tránh né, anh bế xốc cô lên đi lại chiếc giường của họ – Này! Em phải cho anh đứa con giống em nhé! Như vậy không còn bị ai ăn hiếp giống anh.

– Vậy anh nói em hung dữ? Có lúc anh cũng làm cho em sợ anh phát khiếp lên.

– Ừ. Vậy thì con sẽ giống hai đứa mình.

Anh cắn nhẹ vào mũi cô, tay lồng vào tóc cô. Rồi như dòng thủy triều cuộn cuộn sóng, anh phủ lên cô những nụ hôn say đắm ...

Có tiếng chuông cửa. Hạnh Nguyên vội vàng đi ra mở cửa. Cô ngạc nhiên nhìn người khách ngồi trên xe lăn.

– Ông tìm ai?

– Tôi tìm Kiến An. Cô là ...

– Tôi là vợ Kiến An. Mời anh vào nhà!

Hạnh Nguyên mở rộng cửa cho người khách vào nhà. Cô toan lấy nước mời

khách nhưng khách ngăn lại:

– Không cần đâu. Tôi xin phép ngồi đợi Kiến An. Cô biết khi nào hấn về không?

Hạnh Nguyên nhìn đồng hồ:

– Dạ, cũng sắp về rồi.

Cô lui vào để lấy nước dù khách vừa bảo không cần. Chưa kịp mang nước ra, cô nghe tiếng xe chạy vào sân nhà.

Kiến An xuống xe, chưa kịp nhìn thấy nhà có khách, anh vội kêu to:

– Nguyên ơi! Em đâu rồi?

Anh giơ cao túi dâu tươi và kịp nhận ra nhà có khách. Và như thấy ma, anh sững người kêu lên:

– Quân!

– Một áng mây mờ chợt lướt qua, anh cảm nhận ra điều không hay sẽ đến. anh ngồi xuống ghế, cổ trấn áp mình.

– Mày đến từ bao giờ, sao tìm được nhà tao hay vậy?

Quân lạnh nhạt:

– Tao vào thành phố chiều hôm qua, đến nhà anh mày, họ chỉ tao đến đây.

– Có chuyện gì không?

Quân hần học:

– Thăm một thằng bạn như mày thì không có rồi. Tao đến tìm mày với một mục đích. Yên tâm đi, tao chưa nói gì với vợ mày đâu.

– Vậy thì mày hãy im đi. Cần gì thì giữa tao với mày sẽ giải quyết sau.

– Đừng có nói với tao bằng cái giọng đó. Mày xấu hổ với vợ mày vì trong quá khứ từng làm chuyện tồi bại có lỗi với tao à?

– Quân! Phương ... đã nói với mày tất cả rồi sao?

– Cô ấy không nói, nhưng tao biết đứa con không phải của tao.

Giọng Quân trở nên giận dữ:

– Mày là thằng đàn ông tồi! Mày không đáng là thằng đàn ông! Tại sao mày không dám nhìn nhận việc mày làm? Mày để lại cho cô ấy đứa con, còn mày thì trốn chạy như chuột lủi. Đồ xấu xa!

Xoảng! Một vật thủy tinh rơi đổ vỡ. Hạnh Nguyên run rẩy đánh rơi khay nước uống, còn Kiến An sững người rồi sụp xuống như một thân cây đổ.

Anh có nghe lầm không?

– Mày nói Phương có con?

– Chẳng lẽ mày không biết? Đừng có như một thằng khờ vô tội trước mặt tao.

– Cánh cửa phòng bên trong đóng sầm lại. Kiến An chết lặng, mọi cảm xúc tê điếng. Anh không biết làm gì trong hoàn cảnh này. Anh đã có một đứa con với Phương sau giây phút yếu lòng, khi người phụ nữ khao khát phút giây gói chẵn.

Quân gằn giọng tức giận:

– Phương không hề nói gì với tao hết, nhưng tao biết thằng bé là con mày, chỉ có mày mà thôi. Mày là đứa ngụy quân tử. Mày giúp đỡ tao và Phương khi tao gặp tai nạn. Tao đã xem mày như một người bạn thân thiết nhất. Nhưng không ngờ chính tao đã tạo cơ hội cho mày gài gút Phương để cho tình yêu thâm lặn của cô ấy dành cho mày vùng cháy.

Giọng Quân đau khổ lẫn hằn học. Kiến An cũng không khác gì, anh nói:

– Tao biết có nói xin lỗi mày cũng bằng thừa. Đó là tội của tao, cô ấy không phản bội mày đâu, mà đó chỉ là sự yếu lòng của người đàn bà quá trẻ.

Phương đã không còn yêu tao từ lúc cô ấy là vợ mày.

– Đừng có nói những lời ấy nữa, nó không còn ý nghĩa gì nữa hết. Tao đến đây không phải để khơi lại dĩ vãng đau buồn, mà tao muốn nói với mày một chuyện quan trọng.

Kiến An nhìn Quân chờ đợi. Quân lạnh nhạt tiếp:

– Tao và Phương đã ly hôn. Tao đến đây để kêu gọi trách nhiệm làm cha củ mày.

Kiến An giật mình áp ứng:

– Mày và Phương ly hôn?

– Cô ấy yêu mày. Chưa bao giờ hình bóng của tao có trong tim cô ấy. Tất cả đã kết thúc, chính Phương cũng muốn như vậy.

– Vì tao phải không? Vì tao mà mày không thể tha thứ cho Phương, hay là vì đứa bé? Nó là con tao nên mày không yêu thương được nó, đúng không?

– Câm miệng mày lại đi! – Quân giận dữ gắt – Đối với tao, thằng bé chưa bao giờ là con mày cả, nó là con của tao. Tao yêu nó hơn cả bản thân mình. Chính điều này làm cho tao đau khổ.

Ánh mắt Quân đầy thù địch:

– Tao bây giờ không còn gần nó được và sợ cũng không còn cơ hội để gần gũi nó. Nó đang đau, một căn bệnh hiểm nghèo, tao không thể giúp gì được cho nó hết.

Kiến An sững sốt. Anh nghe đau thắt trong lòng. Anh lay mạnh tay Quân:

– Nó đang bệnh gì, mày nói mau đi?

– Nó bị chứng phình động mạch tim. Người ta bảo phải mổ mới có hy vọng sống. Phương đã mang nó vào Sài Gòn. Thật vất vả cho hai mẹ con. Tao tàn tật đi đứng khó khăn nói gì đến giúp họ. Phương cũng biết tao không có nhiều tiền, cô ấy lại không đồng ý cho mày giúp đỡ. Ca mổ sắp đến, cô ấy bảo sẽ lo, nhưng lo sao nổi mà lo. Một ca mổ tim gần cả trăm triệu. Tao thương thằng bé, tao không muốn mất nó.

Kiến An ngồi chết lặng. Anh đáng tội đã bỏ con mình, cái mà ngày xưa anh vẫn trách cha mình.

Quân ghen ngào:

– Tao thề suốt đời không gặp lại mày, nhưng vì thằng bé, tao phải quên đi lời thề của tao. Đã đến lúc này phải có trách nhiệm với những gì mày đã làm. Hãy đi gặp Phương và con mày.

Kiến An cắn mạnh môi:

– Nhất định là tao phải gặp mẹ con cô ấy và làm tất cả mọi điều để cứu thằng bé.

Ru Lại Tình Hồng

Chương 9

Hạnh Nguyên lặng người, nghe trong mình vụn vỡ. Mọi thứ sụp đổ dưới chân cô. Cô đứng như hóa đá, nhưng sao không khóc được.

Cô từng biết Kiến An hư hỏng, nhưng cô không muốn tin anh hư hỏng đến mức ấy.

Cánh cửa bị đẩy nhẹ vào và tiếng chân của Kiến An. Anh nói thật khẽ:

– Nguyên! Nghe anh nói!

– Hạnh Nguyên quay lại, ánh mắt cô lạnh lẽo, đau đớn và đầy oán hờn. Kiến An mơ hồ cảm nhận được sự tan vỡ trong lòng cô. Anh khẽ khàng:

– Đừng nhìn anh như thế. Anh nào muốn điều ấy xảy ra. Em hãy nghe anh giải thích.

Hạnh Nguyên lùi lại khi Kiến An tiến đến gần cô:

– Đừng đụng vào em, cũng như em không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào cả. Tất cả đã quá đủ cho em biết anh đã lừa dối em.

Hạnh Nguyên lắc đầu nghẹn ngào. Đành rằng là chuyện quá khứ của anh, nhưng sao cô đau đớn quá. Những gì biết được như lưỡi dao sắc nhọn đâm vào trái tim cô tan nát.

– Kiến An đau khổ nhìn Hạnh Nguyên. Anh không muốn cô hiểu lầm anh rồi đau khổ và làm tan vỡ gia đình.

– Đó là những chuyện quá khứ của anh. Anh đã hư hỏng, nhưng thực sự anh không biết cô ấy có con. Anh hoàn toàn không biết.

– Em không muốn nghe bất kỳ lời biện minh nào của anh. Anh có biết hay không cũng không thay đổi được gì hết, vì anh đã từng yêu người ta và đến với em chẳng qua là đi tìm quên lãng.

Kiến An khô sở lắc đầu:

– Anh yêu em thật lòng. Chưa bao giờ anh cư xử như em nghĩ. Đối với anh, tình yêu dành cho cô ấy chết hẳn trong anh rồi. Chết từ cái ngày anh kịp nhận ra mình quá sa đà, truy lạc. Em có còn nhớ những gì anh kể cho em

nghe? Anh bảo người yêu anh đi lấy chồng nên anh sống hư hỏng, đó chính là cô ấy. Cô ấy ưng Quân để cho anh một thời đau khổ, tuyệt vọng. Anh chìm trong men rượu và đàn bà. Gia đình cô ấy chệch nguồn gốc của anh. Kiến An nuốt giọng để nói tiếp, trong lúc Hạnh Nguyên lơ đãng nhìn ra cửa sổ:

– Thế rồi Quân bị tai nạn giao thông, nó không còn khả năng đi lại nên giày xéo Phương, hành hạ cô ấy. Anh đã đến với hai người trong tình bạn, giúp đỡ chia sẻ và an ủi. Trong cái đau khổ, dường như người ta cần một chỗ để nương tựa. Phương đã ngã vào lòng anh, đơn giản như người ta trao nhau những cảm thông buồn đau của cuộc sống. Một lần duy nhất trái tim mềm yếu của anh đã sa ngã. Sau lần ấy, anh bỏ đi. Đó là nguyên nhân anh đi những năm năm không về.

Em biết là anh tự giày vò, nguyên rủa mình biết bao nhiêu không?

Hạnh Nguyên thần thờ:

– Còn em, em không biết mình cư xử thế nào khi chồng mình có một đứa con ngoài giá thú? Tại sao chưa bao giờ anh nói cho em nghe về cô ấy?

– Anh không muốn em suy nghĩ này nọ, hơn nữa anh nghĩ đó là một lỗi lầm xấu hổ. Anh thật sự yêu em mà.

– Anh đã từng yêu cô ấy say đắm như đã yêu em chứ gì? Anh đến với em là để quên đi hình bóng quá khứ. Anh không hề cảm thấy hạnh phúc với em, còn em lại không cảm nhận được điều ấy những khi anh buồn bực, suy tư.

– Em hiểu rõ anh không phải như vậy mà. Anh làm sao không có hạnh phúc khi ở bên em khi chính em đã cho anh cảm giác yêu thương mà anh tưởng suốt đời mình không có. Em đã vì anh hy sinh tất cả, còn Phương, cô ấy không vì tình yêu với anh mà phản đối lại cha mẹ mình. Em mang đến cho anh cảm giác được yêu, còn Phương chà đạp lên cảm xúc tình yêu của anh.

– Anh nói với em điều này làm gì? Bây giờ cô ấy đã ly dị chồng, hai người lại có con, còn em là người ngăn cản hai người đến với nhau.

Hạnh Nguyên uất ức, cô không giấu được cơn hờn ghen của mình. Kiến An nắm lấy tay cô năn nỉ:

– Sẽ không bao giờ có sự trở lại. Em là vợ của anh, làm sao anh có thể bỏ em. Nhưng anh phải đến thăm mẹ con cô ấy và lo cho đứa nhỏ, vì nó là con của anh.

– Đúng, anh phải có trách nhiệm. Trách nhiệm sẽ đưa người ta gắn bó với nhau. Dù gì anh cũng phải lo cho con mình, cho nên ... chúng ta nên chia tay đi.

Em không sao chịu nổi trong cái ý nghĩ anh đã từng mặn nồng với một người phụ nữ. Làm sao em có thể chịu nổi khi nghĩ đến điều này đây?

Kiến An kêu lên trong đau khổ:

– Anh van em! Chuyện đó đã xảy ra trong quá khứ, khi đó em chỉ là cô bé,

khi anh đến với em, mọi thứ đã kết thúc. Em thường nói quá khứ của anh không quan trọng, điều quan trọng là chúng ta chân thành yêu nhau. Hãy bỏ qua quá khứ của anh.

– Em không rộng lượng được đâu. Khi quá yêu, con người ta trở nên ích kỷ. Em thà mất anh còn hơn chịu sự chia sẻ, cũng như em không thể nào yêu được con của anh với người phụ nữ kia.

– Em đừng như vậy! Đứa bé không có tội gì cả. Nó không thể chọn cha mẹ cho mình. Lỗi là do anh.

– Đúng là lỗi của anh. Em ghét anh vì sự hư hỏng này, cho nên trong lúc này, anh đừng mong ở em một sự thông cảm nào.

– Kiến An buông thông tay, anh biết Hạnh Nguyên sẽ không tha thứ cho anh.

Cô sẽ trừng phạt anh, bằng cách nào anh chưa biết, nhưng chắc chắn cô sẽ rời bỏ anh. Cũng không dễ dàng cô quên anh, cô sẽ đau khổ, một điều mà anh không hề muốn.

Mong thời gian sẽ cho Hạnh Nguyên dịu đi cơn giận của cô.

Kiến An nắm lấy bàn tay nhỏ xíu của con nâng niu với tất cả tình yêu thương. Thân thể nhỏ bé gầy yếu mới năm, sáu tuổi đời đã chịu quá nhiều đau đớn và đang từng phút, từng giờ giành lấy sự sống.

Một ngày trôi qua, sau ca mổ gọi là thành công, đứa bé vẫn còn chìm trong cơn mê. Kiến An lo lắng, anh khẩn trời phật cho con tỉnh lại. Nó còn quá bé, cần phải sống để nhìn thấy thế giới tươi đẹp. Mọi tội lỗi nếu có, hãy để cho riêng anh nhận lãnh.

Xoa nhẹ lên má con, Kiến An cúi xuống hôn nó. Ngẩng lên, anh nhìn thấy Bích Phương, cô cũng lo lắng không kém, đôi mắt chất chứa nỗi khắc khoải lo âu.

Kiến An đứng lên, anh định đưa tay cho vào túi tìm gói thuốc, sức nhớ đây là bệnh viện, anh bỏ bao thuốc vào túi trở lại, rồi ngược nhìn Bích Phương:

– Lẽ ra em nên nói cho anh biết khi em mang thai.

Bích Phương cúi đầu lặng lẽ nhìn con.

– Anh bảo em phải nói gì đây? Em phản bội anh lấy Quân, và rồi phản bội Quân lấy anh ...

– Anh muốn nói về con, sự có mặt của nó. Nếu sớm biết, anh đâu có sang Nam Vang.

Bích Phương lắc đầu:

– Với em, đứa bé chưa bao giờ là con của anh hay anh Quân. Nó là của em.

– Em đừng nói lời lạnh lùng và cay đắng. Lỗi ở người lớn, nhưng con cần có một người cha.

– Anh bảo em làm gì đây? Chạy đi báo tin cho anh để rồi bỏ chồng để theo anh? Trong khi em và anh đều biết không thể nào đến với nhau, còn vì trách

nhiệm thì không bao giờ.

– Anh biết. Cuối cùng anh vẫn là thằng đàn ông đốn mạt nhất trên đời. Anh đã phản bội bạn mình ...

– Hãy để cho quá khứ yên đi anh ạ.

– Nhưng anh muốn biết tại sao em và Quân ly hôn? Tại sao hai người không thể tạo một mái ấm khi Quân rất yêu thương đứa bé?

Bích Phương thở dài:

– Chính em muốn ly hôn. Người ta không thể sống với nhau khi mà niềm tin về nhau đã mất. Em bị ám ảnh bởi một lần sa ngã, có sống chung chỉ giày vò nhau và cho nhau bất hạnh.

– Lỗi của anh, anh đã mang sự đau khổ đến cho em, làm cho cuộc hôn nhân của em tan vỡ. Anh phải làm gì cho em bây giờ?

Ánh mắt Bích Phương dịu dàng cam chịu:

– Em không cần gì cả. Bây giờ, con là hạnh phúc lớn nhất của đời em. Em không trách gì anh đâu. Lỗi lầm nếu có là của em, em không giữ được mình. Em là người vợ không tốt.

Kiến An vuốt mặt tìm lại vẻ trầm tĩnh, anh nhìn ra ngoài khung cửa sổ:

– Quân đã đến gặp anh, anh nhận ra sự đau khổ của nó. Nó vẫn yêu em. Anh mong em và nó kết hợp và chung sống hạnh phúc với nhau. Cũng như em quên được anh thì chúng ta mới không đau khổ.

Nụ cười buồn trên môi Bích Phương:

– Anh nghĩ rằng em còn giữ tình cảm với anh, vì còn yêu anh lên cuộc hôn nhân tan vỡ? Không phải vậy đâu. Anh cũng không có lỗi. Có những cuộc chia tay không đơn giản, và chuyện em với Quân chia tay cũng như thế đó.

– Anh không biết, nhưng Quân vẫn bảo với anh, trái tim em không có bóng hình nó. Đó là điều khiến anh đau lòng.

– Suốt đời anh sẽ không hiểu được em.

– Anh biết Quân yêu thằng bé, rất yêu. Nhưng nếu đó là sự ám ảnh của hai người thì hãy để anh nuôi con, Quân không phải khó xử.

– Không. Với em, con là tất cả. Có chết em cũng không xa con. Có người mẹ nào bỏ con của mình để đi tìm tình yêu cho riêng mình không? Anh nói đi!

Kiến An thở dài. Nói mãi cũng không giải quyết được gì cả.

– Anh đã có vợ rồi, phải không?

Giọng Bích Phương nhẹ nhàng. Kiến An gật đầu:

– Cô ấy là người tốt. Hạnh Nguyên sẽ giống em, cô ấy sẽ yêu con anh như đã yêu anh.

– Không, chỉ là em hỏi vậy thôi. Em không hề có ý giao con cho anh. Hẳn anh yêu cô ấy lắm, phải không?

– Anh yêu cô ấy, nhưng có lẽ anh là người mang đến nhiều đau khổ cho cô

ấy nhất. Cô ấy đến với anh không được gì hết, ngoài tình yêu anh dành cho cô ấy. Hạnh Nguyên bị cha mẹ từ bỏ khi quyết định làm vợ anh.

– Cô ấy có can đảm và lòng cương quyết đấu tranh cho tình yêu, còn em ngày ấy chỉ biết nghe lời cha mẹ mình.

– Không hẳn là như vậy. Phải nói rằng anh đã mạnh mẽ hơn. Ngày trước với em. Anh không dám làm điều gì cho hai chúng ta; còn với Hạnh Nguyên, anh đã phấn đấu và thấy mình có trách nhiệm với người mình yêu.

– Cô ấy mang đến hạnh phúc cho anh, còn em thì không.

– Anh và Hạnh Nguyên đã phải chịu khổ thật nhiều để đến với nhau. Nếu em biết cô ấy là vợ sắp cưới của cháu anh, em sẽ khinh thường anh như mọi người.

Mọi người xa tránh anh và cô ấy, thậm chí cô lập anh, nhưng cô ấy vẫn yêu anh.

Bích Phương hiểu tại sao Kiến An yêu vợ. Anh đang có một gia đình hạnh phúc. Cô vợ trẻ của anh hiện giờ là tất cả đối với anh. Anh đã dừng bước chân phiêu lãng của mình. Cô và đứa con có thể là áng mây mờ che phủ mái ấm của anh. Có phải anh đang lo sợ cho cuộc sống gia đình anh sẽ vì cô mà đổ vỡ? Bích Phương cúi đầu đau đớn. Cô có thể làm gì đây? Và cô cũng không muốn điều đó xảy ra.

Kiến An trở về nhà trong tâm trạng buồn và lo âu. Đâu rồi vẻ ấm cúng thường ngày? Đâu rồi cảnh Hạnh Nguyên đón anh với nụ cười và nụ hôn âu yếm.

Mâm cơm dọn sẵn trên bàn nhưng chỉ có một cái chén, một đôi đũa. Cô đã giận anh nhiều ngày qua, lạnh lùng và xa tránh.

Anh đẩy nhẹ cửa bước vào phòng. Hạnh Nguyên đang nằm thu mình trên giường, mặt quay vào vách.

Kiến An ngồi xuống giường, định đưa tay kéo cô quay ra, nhưng rồi anh ngần ngại không dám mà nói nhỏ:

– Em! Anh về rồi.

Không có một cử chỉ đáp lại, một khoảng không im lặng. Bất chợt anh gặp những giọt nước mắt lăn dài trên má cô. Những giọt nước mắt âm thầm đau khổ mà anh là người gây ra. Kiến An bối rối đưa tay lau nhẹ nước mắt trên má cô.

– Em làm sao thế? Đừng làm anh lo.

– Em không sao. Đừng quan tâm đến em.

Cô phủi tay anh ra. Kiến An thở dài:

– Em đừng cư xử mãi như thế này với anh. Đừng hành hạ anh bằng vẻ lạnh lùng của em. Anh đau khổ, em vui sao?

Vẫn giữ nguyên thế nằm, Hạnh Nguyên xa vắng:

– Em chưa bao giờ hạnh phúc vì làm đau khổ cho ai, chỉ có anh làm cho em

khổ.

– Vậy em nghĩ anh đang vui hay sao?

– Vậy thì em vui chắc khi mà chồng của em mỗi ngày lui tới với nhân tình cũ?

– Em nói những lời như vậy để làm gì? Anh phải có trách nhiệm với con của anh. Sao em không hiểu cho nỗi khổ tâm của anh đang gánh chịu?

– Em không hiểu anh thì còn ai hiểu anh nữa. Anh chỉ muốn đòi hỏi em, còn em, nỗi đau của em, anh có hiểu không?

Tiếng của Hạnh Nguyên nắc nhen trong câu nói oán hờn. Kiến An ôm đầu khổ sở:

– Anh biết anh làm khổ em, nhưng em có thể cảm thông và giúp anh cùng giải quyết chứ – Em muốn đứng bên ngoài. Anh đâu có thể vì em mà bỏ mặc mẹ con cô ấy.

Nếu như em muốn như vậy cũng đâu có được.

– Xin em đừng làm khó anh bằng cách buộc anh làm như thế. Anh không thể sống ích kỷ khi mẹ con cô ấy cần sự giúp đỡ của anh.

– Em biết rất rõ anh không thể bỏ mẹ con người ta. Anh sẽ nói với em, anh có trách nhiệm, trách nhiệm của một người đàn ông cao cả.

Giọng Hạnh Nguyên châm biếm. Kiến An bắt đầu bực:

– Em đừng có mĩa mai hay cay đắng anh. Em hiểu đó là việc phải làm, tại sao em không thông cảm mà còn cứ trách cứ anh – Anh là một người đàn ông cao cả rộng lượng, còn em là một con đàn bà ích kỷ. không có người vợ nào chịu san sẻ tình cảm của chồng mình. Em biết rồi anh sẽ bỏ em để trở về với họ, vì họ từng là của anh và cho anh một đứa con.

Không có tình yêu thì không thể nào có con với nhau.

Kiến An bắt lực trước luận điệu của vợ mình. Anh nói trong đau khổ:

– Em không tin vào tình yêu của anh sao? Tất cả những gì anh làm cho em, không chứng minh được anh yêu em hơn bất cứ thứ gì khác. Anh van em đừng hoài nghi tình yêu của anh dành cho em.

Hạnh Nguyên quay ra nhìn Kiến An, cô thấy lòng mình tuyệt vọng:

– Anh không thể bỏ em, vậy rồi anh sẽ sống với em và cả với họ, như ba anh đã từng làm. Má lớn của anh làm ầm ĩ, ba anh vị nể má lớn nên má của anh chết trong hao gầy. Em sẽ giống má lớn của anh hay là giống má anh > Tình cảm phân hai, anh cho em một nửa, họ một nửa. Em không chịu được tình cảm như vậy, thà em có anh hoặc em mất anh vĩnh viễn.

Kiến An chán nản ôm đầu. Anh không thể bỏ Bích Phương và đứa con của mình, cả hai đang cần anh. Nhưng làm sao Hạnh Nguyên hiểu được rằng, cô mới chính là tình yêu, là lẽ sống của anh. Anh phải cư xử thế nào cho được trọn vẹn đây? Một câu hỏi quả làm Kiến An muốn điên lên đi được.

Guang mặt bé Đạt ánh lên niềm vui trong sáng. Chiếc xe chạy bằng pin vừa

được Kiến An mua tặng cho mới đẹp làm sao. Nó chưa bao giờ được mẹ mua tặng cho món quà đắt tiền như thế này.

Kiến An xúc động nhìn con, anh nhận ra sự ham muốn trên gương mặt trẻ thơ của con. Gương mặt thơ trẻ trong sáng đến kỳ diệu, tạo cho anh một xúc cảm của tình phụ tử lần đầu tiên có trong đời, như ngày xưa mỗi lúc anh được cha ôm vào lòng.

Nhẹ vuốt tóc con, Kiến An âu yếm:

– Con thích không?

Đôi mắt đen tròn trong màu ngọc thạch ngược lên nhìn Kiến An:

– Con thích lắm! Ba Quân cũng hứa mua tặng xe cho con khi nào con hết bệnh.

Kiến An gật đầu, anh hôn vào má con:

– Con yêu ba Quân lắm, phải không?

– Dạ. Chú quen với ba con hả? Chú nói với ba, con hết bệnh rồi, sao không thấy ba vào thăm con?

Kiến An cười khẽ cho thằng bé yên lòng.

– Ba con cũng nhớ con, nhưng bận quá, với lại đi đứng khó khăn, con biết mà.

Không chịu cách giải thích của Kiến An, nó quay sang lắc tay Bích Phương:

– Mẹ! Ba có vào thăm con không mẹ?

Bích Phương cười buồn:

– Có chứ con. Ba có vào nhưng lúc đó con đang ngủ. Ba không cho mẹ đánh thức con dậy. Ba hôn con rồi bảo có việc làm nên phải đi ngay.

Thằng bé phụng phịu:

– Con giận ba rồi. Lần sau mẹ phải đánh thức con dậy đó.

– Bây giờ con ngủ đi. Con có khỏe, ba vào thăm con mới vui chơi nói chuyện với ba chứ.

Nó ôm chiếc xe chạy bằng pin, mắt nhắm lại. Bích Phương vuốt nhẹ lên lưng con như ru cho con ngủ. Mắt cô lặng lẽ nhìn Kiến An. Biết anh đang buồn vì bé Đạt đã xem anh như kẻ xa lạ, nhưng cô lại hỏi lảng ra:

– Anh An! Có phải anh buồn vì cô ấy ở nhà?

Kiến An giật mình, lắc đầu khỏa lấp:

– Không có gì đâu.

– Trông anh có vẻ buồn và mệt mỏi. Có phải vợ anh không muốn anh lo cho bé Đạt và đến đây? Ca mổ xem như thành công rồi, anh không cần bận tâm vì mẹ con em nữa.

– Không phải đâu. Tuy rằng cô ấy có hơi bị sốc khi biết chuyện này, nhưng rồi tất cả sẽ đi qua.

– Anh nên biết, phụ nữ luôn là người đau khổ nhất. Đàn ông không sống nội tâm, nên không dễ dàng nhận biết.

Kiến An cúi đầu, anh lắng sang chuyện khác:

– Em bảo Quân có đến thăm bé Đạt à? Có thật không, hay chỉ là cách để em nói với con?

Bích Phương nhìn con, giọng không giấu được vẻ khổ tâm:

– Anh ấy có lên, nhưng rồi đi liền vì sợ thằng bé thức dậy, nó không cho anh ấy về.

Kiến An nhú mày:

– Tại sao nó phải làm như thế? Đến thăm con mà không cho thằng bé gặp mặt, nó không biết thằng bé nhớ thương nó sao? Nó không thể là người cha thì ít nhất cũng là người đàn ông có tình nghĩa chứ.

– Anh ấy sợ thằng bé gặp mặt rồi nó không cho đi, bắt anh ở lại đây.

Bích Phương đỡ lời cho Quân, nhưng trong cô là nỗi buồn. Còn Kiến An cứ cúi đầu, trông anh có gì đó thật khổ tâm và không thể nói. Giọng anh ngậm ngùi:

– Anh là người cha không tốt. Anh đã không cho con mình tình thương của một người cha, thế mà cả cách giúp con giữ lấy người cha nó yêu cũng không được.

Bích Phương lắc đầu:

– Không phải lỗi của anh. Là lỗi của em. Lẽ ra em phải vì con mà giữ lấy Quân, để cho con có được một người cha.

Kiến An vuốt nhẹ lên bàn tay con:

– Nó yêu Quân quá! Tại sao Quân không nghĩ nó may mắn hơn anh, sao nó không giữ mái ấm gia đình khi mà nó yêu thương thằng bé?

Một sự im lặng kéo dài giữa hai người sau câu hỏi ấy. Kiến An đứng lên đi lại bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Tại sao những người yêu nhau cứ thích làm khổ nhau. Cả anh, Quân và Hạnh Nguyên nữa, yêu nhau thế mà không thể vì nhau mà sống hạnh phúc.

Giọng Bích Phương vang lên:

– Đừng nghĩ về mẹ con em nữa, anh An ạ. Anh hãy dành thời gian cho vợ mình. Em biết cô ấy mới chính là hạnh phúc của anh. Giữa anh và em đã kết thúc rồi.

Kiến An quay lại:

– Anh đâu thể nào bỏ mẹ con em trong khó khăn vất vả. Bé Đạt là con anh mà. Anh từng tự trách cha mình xem trọng những người con và vợ của ông, có lý nào anh lặp lại con đường này. Làm sao anh có thể làm ngơ trước những bất hạnh của em và con.

– Đây là cuộc đời của em, anh hãy để tự em lo liệu.

– Cuộc đời của em, nhưng cũng có cuộc đời của con anh. Bé Đạt cần có một cuộc sống đầy đủ như bao đứa trẻ khác.

– Em sẽ lo được cho con. Nó sẽ có một cuộc sống đầy đủ.

Kiến An lắc đầu:

– Anh muốn nói một cuộc sống đầy đủ là có cha, có mẹ. Anh muốn hỏi em, em nói em yêu Quân, còn Quân vẫn chưa hết yêu em, tại sao hai người lại chia tay? Nếu bảo rằng do Quân không yêu thương, chấp nhận bé Đạt, nhưng đằng này Quân yêu thằng bé và thằng bé cũng yêu Quân. Vậy tại sao hai người không sống chung với nhau vậy?

– Em xin anh đừng hỏi tại sao.

– Em có nghĩ là mình quá ích kỷ không? Chúng ta nghĩ đến đau khổ của riêng mình, sao không thử sống cho con?

– Anh tưởng em không nghĩ sao khi mà con mình quyến luyến Quân một bước không rời? Mỗi lúc Quân đến thăm nó là nó hớn hở vui mừng, như quên đi tất cả chỉ biết có Quân; còn em thì đau khổ chứng kiến điều ấy. Anh tưởng là em không từng nghĩ đến anh sao? Khi biết mình mang thai, em đã nghĩ đến bỏ Quân đi theo anh, nhưng rồi em không làm được ... không phải vì sợ thiên hạ chê cười, cũng không phải giữ tiếng cho mình là người đàn bà đức hạnh, mà vì em nhận ra em yêu Quân. Bao năm sống bên nhau, bây giờ em mới chợt hiểu.

Bích Phương bật khóc, cô vừa thổ lộ một điều mà bao nhiêu năm giữ chặt trong lòng:

– Không có một sự thương hại nào em dành cho Quân, dù anh ấy không hề tin đó là sự thật. Em đã ở lại cầu mong ở anh ấy một sự tha thứ. Anh ấy đã rộng lượng và không một lời trách móc. Nhưng có ai hiểu em cay đắng biết dường nào. Tha thứ mà xa cách lạnh lùng, không bao giờ muốn gần gũi em. Rồi đưa con ra đời, em vui mừng khi thấy anh ấy yêu con. Em hy vọng hàn gắn lại những gì đã mất. Chờ đợi và chờ đợi mỗi mòn và cuối cùng anh ấy cũng chủ động nói lời chia tay, bảo em hãy đi tìm anh cho bé Đạt có cha. Anh ấy không thể nào gần gũi em khi nghĩ em đã từng nằm trong vòng tay anh. Một câu nói giết chết được em. Nếu em không có bé Đạt, em không hiểu mình sống như thế nào nữa.

Bích Phương khóc nghẹn ngào:

– Em đã cố gắng lắm rồi, bây giờ em không cố gắng hơn được nữa.

Hai bàn tay Kiến An nắm lại. Anh cắn mạnh môi mình trong nỗi đau tột cùng. Càng yêu nhau, con người ta càng muốn hành hạ làm khổ nhau. Phải chăng tình yêu, bản năng của nó luôn ích kỷ?

– Anh thấy quá buồn khi hai người còn yêu nhau lại bỏ nhau. Có thể anh ích kỷ khi anh muốn em chung sống với Quân cho lòng anh đỡ ray rứt, nhưng thật lòng anh muốn em và con được sống hạnh phúc.

– Có người phụ nữ nào không khao khát một mái ấm gia đình. Nhưng đôi với em, em có muốn cũng không lựa chọn được.

– Em hãy bỏ đi những gút mắt trong lòng rồi em sẽ tìm thấy hạnh phúc.

- Anh không hiểu đâu.
- Hãy nhún mình một chút đi Phương. Anh biết Quân rất cần em và bé Đạt. Anh sẽ là cầu nối cho em.

Bích Phương thở dài:

- Cảm ơn anh. Nhưng hãy để tự nhiên việc gì đến sẽ đến, điều em cần là sự trở về của một người đàn ông đúng nghĩa, không tự ti mặc cảm, hiểu em và có thể yêu em sau những lỗi lầm em vấp ngã.

Cơn gió mạnh thổi qua làm cánh cửa đóng mạnh vào nhau, gây một tiếng động lớn. Hạnh Nguyên giật mình thức giấc sau một giấc ngủ mỗi mệ.

Cô gươngng ngồi dậy, vẻ ưu phiền không giấu được trên gương mặt mệt mỏi xanh xao. Xoa nhẹ tay lên mặt, Hạnh Nguyên buồn phiền nhìn quanh, cô đã ngủ gục trên xa lông chứ không phải trên chiếc giường quen thuộc. Cô đã ngồi đây và chờ Kiến An đến mỗi mòn.

Vậy là anh không về. Cô hy vọng anh về, nhưng anh đã không về. Anh đã bỏ rơi cô rồi vì mẹ con của người đó.

Buộc lại mái tóc, Hạnh Nguyên nhìn lên đồng hồ. Đã bốn giờ sáng. Lòng cô đau tê dại trong cái cảm giác bị bỏ rơi. Kiến An không về. Anh cũng không còn nhớ đêm nay là đêm gì của cô? Cô định chuẩn bị một buổi tiệc sinh nhật của mình và báo cho anh một tin quan trọng, nhưng có lẽ cũng chẳng cần thiết nữa.

Anh đã chọn thay cho cô một con đường để đi.

Nước mắt Hạnh Nguyên dâng lên, cô cảm thấy muốn ngạt thở trong cảm giác hờn tủi. Một sự tổn thương và thù gét ngập đầy. Cô căm ghét anh vì những gì anh gây ra cho cô. Tình yêu mà cô dành cho anh bao nhiêu, bây giờ là căm hờn bấy nhiêu. Tại sao anh dám bỏ cô và đi hết một đêm? Anh xem thường cô quá đáng rồi. Có phải là căn nhà này không còn cho anh cảm giác ấm áp bằng ở cạnh con anh và người phụ nữ kia?

Đồ phản bội! Anh để cô đợi anh mỗi mòn, còn anh thì hạnh phúc bên người ta.

Nước mắt Hạnh Nguyên rơi nhạt nhòa. Cô nghe tiếng xe bên ngoài chạy trên đường và một màu sáng của một ngày vừa lên hắt qua cánh cửa.

Có tiếng xe đỗ lại. Tiếng xe quen thuộc của Kiến An. Cho đến sáu giờ, anh mới chịu về nhà, một thái độ xem thường cô quá đáng. Hạnh Nguyên chùi nước mắt, môi cô mím lại chờ đợi.

Kiến An mở cửa đẩy xe vào nhà, dáng vẻ mệt mỏi. Anh khựng lại trong bóng tối phủ mờ khi thấy Hạnh Nguyên ngồi trên ghế và nhìn anh. Anh bước lại gần, ân cần:

- Em thức rồi à? Trời còn tối, sao em không ngủ nữa đi cho khỏe?
- Em ngồi đợi anh.

Giọng điềm tĩnh lạ thường của Hạnh Nguyên, đôi mắt cô bây giờ lạnh lùng,

ráo hoảnh, nhưng cũng thật dữ dội cho biết sẽ có một cuộc chiến bùng nổ.
Kiến An cố dịu giọng:

– Em chờ anh suốt đêm không ngủ hay sao? Sức khỏe của em không tốt, lỡ ngã bệnh thì sao?

– Anh lo cho em sao? Nếu em có mệnh hệ nào, anh là người đau khổ nhất chứ?

Giọng Hạnh Nguyên nhẹ nhàng mà cay đắng. Kiến An thở dài:

– Anh xin lỗi đã không về được đêm qua, lẽ ra anh phải nói cho em không đợi anh.

– Anh không cần phải xin lỗi em nữa đâu. Em đã nghe quá nhiều lời xin lỗi và không muốn nghe nữa.

Kiến An ngồi xuống ghế cạnh Hạnh Nguyên, nhưng cô vội tránh ra xa. Kiến An vuốt mắt, cố tránh gây gổ:

– Chúng mình sẽ nói chuyện sau, còn bây giờ anh mệt lắm, anh muốn đi nghỉ. Em cũng nên đi nghỉ đi.

Hạnh Nguyên lắc đầu lạnh lùng:

– Những lời giải thích của anh trước hay sau cũng có hai chữ trách nhiệm. Em quá biết anh lo cho mẹ con họ, giải thích chỉ thêm nhảm tai.

– Đừng nói với anh cái giọng này. Tại sao mỗi lần anh về là chúng ta lại cãi nhau vậy? Em không muốn có sự vui vẻ và êm ấm trong nhà hay sao?

Kiến An bực bội đứng lên đi vào phòng. Tiếng của Hạnh Nguyên giữ chân anh lại:

– Em là cái gì mà phải im lặng, khi anh quá xem thường em, tự do lui tới với họ. Nếu như em cũng như anh, bỏ nhà đi suốt đêm. Anh có im không? Em không biết phải nghĩ chuyện gì xảy ra giữa chồng mình và người tình cũ nữa?

Kiến An cúi kinh:

– Phải, anh đã ở bên mẹ con Bích Phương, nhưng là vì buộc anh phải như vậy. Anh không làm điều gì sai trái để phải xấu hổ với em cả.

– Một người đàn ông bỏ vợ đi suốt đêm bên người tình cũ, vậy mà anh còn cho là mình không có lỗi?

– Thôi cái trò ghen tuông của em đi! Anh quá mệt mỗi khi bị em dẫn vật đay nghiến.

– Anh mệt mỗi khi nghe em nói, còn khi đến bên kia lời ngon tiếng ngọt, hẳn là rất hạnh phúc, phải không?

Một lần nữa Kiến An cố ghìm cơn bực tức trong lòng xuống:

– Sao em cứ làm khổ anh mãi vậy? Em suy diễn lung tung rồi nghĩ anh là như thế à?

– Thăng bé đã mổ xong và cũng đã qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng anh vẫn lui tới. Anh bảo anh yêu em và sẽ giải quyết ... giải quyết là anh sẽ vừa

chung sống với em vừa chung sống với họ, hả?

– Đến bao giờ em mới chịu hiểu, thằng bé được mổ xong, nhưng vẫn còn ở lại bệnh viện để chăm sóc đặc biệt. Anh phải đến đó để lo cho con chứ.

– Đúng rồi, anh lo cho con anh, quan trọng hơn là lo cho mẹ nó. Thăm con là để gần mẹ, ai không biết, đến đưa con nít lên ba cũng biết.

Kiến An đưa hai tay lên đầu chào thua trước kiểu nói của Hạnh Nguyên:

– Em thật vô lý! Tại sao không nghĩ điều tốt đẹp mà chỉ nghĩ toàn chuyện ấy?

Hạnh Nguyên cười khẩy:

– Em vô lý? Em không nghĩ được điều tốt đẹp nên mới để cho anh gần gũi họ. Em vô lý nên sẽ có lúc anh không về nhà và đi luôn. Anh đã xem thường em một cách quá đáng.

– Em có im để nghe anh nói không? Bích Phương vì phải thức lo cho bé Đạt, nên ngã bệnh, anh phải ở lại trông con cho cô ấy nghỉ dưỡng sức.

– Cô ấy quả là đáng tội nghiệp nên anh ở lại trông chừng cho cả hai. Còn em, em có ra sao cũng mặc, có chết cũng chẳng ai hay.

– Anh biết sẽ không có chuyện gì xảy ra cho em. Em đừng có nói kiểu đó làm khó anh.

– Em làm khó anh? May là em chưa chết và nếu có chết cũng chẳng ai hay.

Ánh mắt Hạnh Nguyên giận dữ. Kiến An cau mày:

– Em muốn nói cái gì thì nói ra nữa đi. Có chuyện xảy ra cho em?

– Không còn cần thiết để nói cho anh biết nữa. Em có thân thì tự lo.

Hạnh Nguyên cúi sâu đầu cố nén tiếng khóc. Sáng nay cô đã chảy máu cam rất nhiều và đã thật khó thở đến độ ngất đi. Người ta đưa cô xuống trạm xá, cô đã nằm ở đó đến chiều và sau đó tự về nhà, giam mình lạnh lẽo đối và mệt cho đến sáng, nhưng Kiến An nào có biết điều đó.

Cái giọng xẵng vừa cay đắng của cô khiến Kiến An nổi cáu:

– Em là con nhỏ cứng đầu, không nói ra thì tự lo đi.

Giọng Hạnh Nguyên trở nên dữ dội:

– Ừ, em sẽ giữ lấy cho riêng mình em. Em không cần một người chồng vô tâm như anh. Ngay cả hôm qua là ngày gì của em, anh cũng không nhớ thì nói gì đến điều em sẽ nói ra.

Kiến An nhìn Hạnh Nguyên một lúc lâu rồi anh dịu giọng:

– Em đừng cho anh là một người chồng vô tâm. Anh xin lỗi đã không về đêm qua, song anh vẫn nhớ hôm qua là ngày sinh nhật của em. Bất đắc dĩ anh mới không làm gì được cho em. Xin em thông cảm vì anh phải lo cho thằng bé.

– Anh lo cho người này mà bỏ mặc người kia, đã cho thấy anh thiên vị. Anh vì mẹ con người ta mà bỏ mặc em. Họ quan trọng cho nên anh không coi em ra gì hết.

Hết còn chịu nổi, Kiến An giận dữ quát:

– Thôi đi! Em biết rõ điều gì quan trọng hơn mà. Sinh nhật của em không chỉ có một ngày, còn đứa bé kia, sinh mạng không nhiều như ngày sinh nhật của em. Nó chỉ có một em hiểu không?

Hạnh Nguyên gào lên:

– Tôi hiểu rồi. Vậy thì anh hãy cắt đi với cái lý do của anh, mặc cho tôi ra làm sao cũng được. Anh cắt theo đứa con và người đàn bà đó của anh đi.

Quá sức chịu đựng, Kiến An nhìn Hạnh Nguyên nãy lửa:

– Im miệng lại đi! Đừng có gào lên! Cô đừng để mọi chuyện đi quá xa rồi hối hận.

– Đó là lời cảnh báo anh sẽ bỏ tôi để đi theo người ta chứ gì? Tôi đã làm anh.

Tôi thù ghét anh vì tôi đã yêu anh.

– Bây giờ cô đã hối hận vì lấy tôi? Vậy thì ly hôn đi. Tôi cũng quá chán khi phải chịu đựng cái tính cố chấp ương bướng của cô quá rồi.

Kiến An gắt lên trong cơn giận dữ. Cả hai cùng nhìn nhau. Hạnh Nguyên nhìn Kiến An, một đôi mắt không thể diễn tả bằng lời. Mặt cô trắng bệch ra và rồi đôi môi mím lại, cô quay mặt đi, giọng thù hận:

– Anh đã nói ra điều nên nói rồi phải không? Cuối cùng anh cũng nói ra sự thật. Được, ly hôn thì ly hôn, cho anh trở lại với người xưa của anh.

Cơn giận vỡ òa, Hạnh Nguyên chụp lấy cái gì cô vớ được, ném vào người Kiến An.

– Anh cắt đi! Cắt đi với người đàn bà đó. Tôi không cần con người bạc bẽo như anh.

Kiến An cũng không kiềm nén được cơn giận, anh đá phăng chiếc ghế rồi quay lưng đi ra ngoài.

Một sự mệt mỏi làm cho anh kiệt sức. Những giận hờn của Hạnh Nguyên làm cho anh điên tiết. Anh đã quá mệt khi nghe những lời oán trách chì chiết.

Anh mặc kệ cô muốn làm gì thì làm.

Kiến An đi rồi, Hạnh Nguyên mới lảo đảo đưa tay ôm mặt, một dòng máu chảy dài từ hai lỗ mũi củ cô và cả dưới chân, đọng thành vũng. Cô kinh hoàng muốn ngất đi ...

Ru Lại Tình Hồng

Chương 10

Hai ngày chùng như giận hờn tan đi, còn lại là nỗi nhớ, Kiến An mới quay về nhà. Cửa khóa, một tờ giấy giắt trên ổ khóa. Kiến An vội vàng mở ra.

“Anh Kiến An! Hạnh Nguyên đang nằm ở bệnh viện. Rất mong anh!

Tường Vân”.

Kiến An lạnh cả người, anh nhìn thấy cả sổ phòng của Hạnh Nguyên nằm. Anh vội lao ra đường. Chuyện gì đã xảy ra cho Hạnh Nguyên? Anh run lên với những ý nghĩ không hay.

Kiến An vào bệnh viện như cơn lốc như không có thời gian để thở.

– Anh An!

Tường Vân đi tới, cô mặc áo blouse. Kiến An nhìn thấy, anh vội chạy đến, lo lắng:

– Hạnh Nguyên như thế nào? Cô ấy nằm ở đâu?

Tường Vân nhìn Kiến An, cô xẵng giọng:

– Sao đến bữa nay, anh mới chịu tới?

Kiến An nôn nóng:

– Tôi vừa về nhà. Hạnh Nguyên bị gì vậy?

– Nó bị ngất nhiều lần và hay chảy máu cam. Anh không biết chuyện này sao?

Kiến An cúi đầu:

– Không. Hạnh Nguyên không nói gì với tôi cả. Nhưng có gì nghiêm trọng không vậy?

– Nó bị suy nhược thần kinh trầm trọng, sức khỏe không tốt. Rất tiếc phải nói cho anh biết điều này ...

– Điều gì? Tường Vân nói nhanh đi!

– Ngày hôm qua, bác sĩ phải cho hút cái thai ra. Đứa bé được hai tháng rưỡi và đã chết trong bụng mẹ khi được đưa đến bệnh viện.

Kiến An lắp bắp:

– Đứa bé nào?

Anh nói trong vô thức và chột hiệu, một cơn đau nhói cả lòng.

Tường Vân giận dữ:

– Chẳng lẽ anh không biết Hạnh Nguyên mang thai hay sao?

Kiến An nghe mọi thứ sụp đổ dưới chân mình. Hạnh Nguyên có thai. Vậy đây là điều bí mật mà cô muốn nói với anh. Kiến An nghe lòng mình đau đớn như có ai đó bóp vào trái tim anh. Đứa con của anh, đứa con của anh và Hạnh Nguyên ... tại sao lại như thế? Kiến An muốn hét to lên. Sao anh có thể vô tâm như thế, vợ có thai mà không biết. anh là thứ chồng gì vậy?

Tường Vân chì chiết:

– Anh có biết Hạnh Nguyên suy sụp thế nào không? Chính anh đã biến một cô gái tràn đầy sức sống trở thành một cái cây khô héo. Hai ngày nay, nó từ

chối tất cả mọi sẵn sóc, tôi phải khóc lóc van xin nó. Còn anh, anh đang ở đâu hả?

Tôi không hiểu anh có yêu thương nó thật lòng không nữa. Anh làm gì để nó suy nghĩ nhiều rồi mất ngủ, bỏ ăn, mang thai mà cứ ngất liên tục, không chết là phước lớn lắm rồi. Ba má Hạnh Nguyên mà biết chuyện, họ sẽ hỏi tội anh đó.

Kiến An chùi nước mắt:

– Tôi muốn gặp Hạnh Nguyên. Cô ấy đang nằm ở đâu?

Kiến An bước theo Tường Vân. Anh đứng trước cánh cửa. Tim đau thắt khi nhìn Hạnh Nguyên ốm yếu xanh xao. Cô nằm ngủ trong dáng mệt mỏi.

Kiến An ào đến, trong phút chốc không kiềm được lòng, anh nắm lấy bàn tay gầy guộc áp vào gương mặt đang tràn đầy nước mắt của mình.

– Anh xin lỗi, anh đúng là một người chồng xấu xa tội tệ. Anh đã gây đau khổ cho em.

Những giọt nước mắt đàn ông thốn thức vang lên:

– Tại sao em không nói cho anh biết là em đang mang thai? Anh đã khao khát điều này biết bao nhiêu. Tại sao không nói để anh chăm sóc em?

Không có câu trả lời mà chỉ có đôi mắt Hạnh Nguyên khép lại, và dòng nước mắt chảy tràn lặng lẽ trên đôi má xanh xao.

– Hạnh Nguyên! Hãy tha lỗi cho anh. Em đừng khóc hay đau lòng nữa. Anh sẽ ở mãi bên em. Chúng mình sẽ có những đứa con xinh xắn.

Mặc cho Kiến An nói, Hạnh Nguyên vẫn âm thầm. Cô rút tay lại, giọng yếu đuối:

– Em muốn một mình.

– Em đừng lạnh lùng với anh. Anh biết anh có lỗi với em. Sau này anh sẽ lo lắng cho em. Hãy mở mắt ra và nhìn anh một chút đi em.

Không có một cử động nào hết, chỉ có sự im lặng. Kiến An hiểu một điều: Hạnh Nguyên không dễ dàng tha thứ cho anh.

Làn khói thuốc bay mờ trước mặt, như tạo thêm sự tĩnh lặng giữa hai người đàn ông. Họ trầm mặc, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ nhưng cùng là một quá khứ đã đi qua để lại một hiện tại nhiều nỗi buồn và nước mắt.

Mỗi người đều làm khổ chính mình. Một tiếng thở dài trong không gian yên tĩnh. Cuối cùng, Quân lên tiếng:

– Vợ mày thế nào rồi? Cô ấy khỏe chưa?

Kiến An thở nhẹ:

– Cô ấy không sao. Đã khỏe, nhưng càng thu mình và im lặng hơn vì mất đứa bé.

Quân cúi mặt:

– Lỗi là ở tao. Tao quá tức giận. Lẽ ra không nên để cho vợ mày biết chuyện quá khứ. Lúc đó tao nghĩ để cho cô ấy biết để bắt mày có trách nhiệm với

mẹ con Bích Phương.

– Tao là một người chồng không tốt, không quan tâm nhiều đến vợ mình. Lẽ ra tao phải biết cô ấy mang thai. Thế mà lúc cô ấy muốn nói, tao lại giận dữ ngắt lời.

Quân cười chua chát:

– Tao và mày giống nhau ở một điều:

không đứa nào là người chồng tốt. Tao nghĩ là tao mang hạnh phúc đến cho Bích Phương hơn mày, nhưng cuối cùng tao bị tật nguyền và chính mình làm tan vỡ hạnh phúc của mình.

Kiến An lảng ra, có ích lợi gì đâu khi nhắc lại chuyện buồn của quá khứ:

– Mày nên vào thăm thằng bé. Nó cứ mong mày.

– Ủ. Nó khỏe rồi, nói chuyện như sáo. Bác sĩ sắp cho xuất viện.

– Bích Phương bệnh, mày biết không?

Quân nhẹ gật đầu:

– Cô ấy không nói, nhưng tao biết. Nhìn cô ấy xanh xao, làm sao tao không nhận ra. Nó làm tao đau lòng vì biết mình còn quá yêu ...

– Mày thấy tao không thể làm gì cho mẹ con Phương ngoài chuyện giúp đỡ tiền bạc, cho nên mày về với Phương đi.

– Không.

Giọng Quân cương quyết. Kiến An nhìn bạn:

– Tại sao vậy? Tại sao mày không thể khi mà mày còn yêu Phương và Phương cũng yêu mày?

– Tao không thể nào mang hạnh phúc đến cho Bích Phương. Tao không muốn ràng buộc cô ấy. Nếu không phải là mày, có một lúc nào đó, cô ấy cũng gặp được một người đàn ông khác, biết yêu cô ấy và cho cô ấy hạnh phúc.

Kiến An nhìn Quân hồi lâu, anh giận dữ:

– Mày là thằng ích kỷ. Mày nghĩ mày là cái gì mà có quyền quyết định cho hạnh phúc của Phương, trong khi cô ấy đang mong sự trở lại của mày. Cô ấy cần mày và bé Đạt cần mày. Nó có biết tao là ai đâu.

– Nhưng tao lại không cần tình yêu thương hại. Tao không muốn có một mái ấm xây dựng bằng tình cảm thương hại.

– Thương hại gì? Tình thương hại chỉ có ở kẻ trên cao nhìn xuống, còn cô ấy chờ mày như một đặc ân. – Kiến An gắt giọng – Mày nghĩ là Phương yêu tao sao? Lúc trước, mày luôn tự tin mang lại hạnh phúc cho Phương, mày mạnh mẽ và bản lĩnh, tao thua mày nên lùi bước. Thế rồi mày gặp tai nạn, chính mày đã đẩy cô ấy đến gần tao, cũng là lúc cô ấy nhận ra cô ấy yêu mày chứ không phải yêu tao.

– Thế thì đã sao? Mày nghĩ là tao có thể trở lại với Phương bằng đôi chân tật nguyền này sao? Thằng chồng nào có thể mang lại hạnh phúc cho vợ bằng

nửa con người tàn phế?

Kiến An bực dọc:

– Đẹp cái mặc cảm tự ti của mày đi! Mày chỉ mất đôi chân chứ đâu có mất bản chất đàn ông trong mày. Tại sao mày dựng lên cái hàng rào ngăn cách?

– Tao cũng không biết. khi tao gặp tai nạn và ngồi một chỗ nhiều hơn, tao đau khổ vô cùng, cố vượt qua rào cản nhưng không phải dễ.

– Người ta nói không có một tình yêu vĩnh cửu mà chỉ có phút giây vĩnh cửu trong tình yêu. Tao không nghĩ mày không có phút giây nào đó tuyệt đẹp đối với Phương. Hãy nghĩ về phút giây ấy, rồi mày sẽ tha thứ được cho Phương.

– Tao cũng hy vọng vậy. Hy vọng tìm lại hạnh phúc đã mất.

Một chút hy vọng chọt nhóm lên trong tim Quân. Anh nhớ đến gương mặt nụ cười đáng yêu của bé Đạt quá thể.

Hạnh Nguyên thần thờ xếp từng món đồ vào chiếc va ly lớn. Đã bao lần rồi, Hạnh Nguyên cứ đặt hết nó vào va ly rồi lại lôi trở ra. Cô không làm được gì hết để thu dọn mọi thứ cần thiết cho cuộc ra đi.

Ý nghĩ ra đi khiến lòng Hạnh Nguyên đau nhói. Hạnh Nguyên tự bảo mình phải cương quyết, thà đau khổ bây giờ hơn là triền miên trong đau khổ. Cô đã quá đau khổ để mất một đứa con, đừng dấn thân vào cuộc tình không lối thoát nữa. Chỉ có sự ra đi mới mong tìm giây phút bình yên cho tâm hồn thôi.

Ý nghĩ vẫn là ý nghĩ, không thắng được tình cảm yêu mềm. Cô đã quá yêu anh và mãi còn yêu.

Đứa con không còn nữa, có nghĩa những quan hệ ràng buộc cũng chấm dứt, không sớm thì muộn cũng sẽ tan vỡ.

Hạnh Nguyên lau giọt nước mắt cứ chảy trên má mình. Cô xếp mọi thứ vào va ly. Cái nào cũng gọi cho cô nhớ một thời yên ấm của hai người.

Hạnh Nguyên thầm hỏi anh có yêu cô chút nào không? Có lẽ có, nhưng không nhiều bằng những gì anh dành cho người phụ nữ đó và đứa con trai của anh.

Những ghen hờn cứ dần vạt, giày vò Hạnh Nguyên.

Có tiếng mở cửa trong cái yên ắng tĩnh lặng.

Kiến An về nhà sau một ngày làm việc mệt mỏi. Anh bước vào phòng tìm Hạnh Nguyên. Đặt những thứ anh mua lên bàn, anh quay nhìn cô. Hạnh Nguyên không nhìn lại, mà cô tiếp tục xếp những thứ của mình vào va ly.

– Em khỏe chưa mà ngồi đó? Bác sĩ bảo em còn yếu lắm. Anh mua thuốc bổ và sữa này cho em. Ráng uống và ăn cho mau bình phục.

– Em khỏe rồi. Cám ơn anh đã quan tâm, nhưng em còn có rất nhiều việc phải làm.

Giọng Hạnh Nguyên xa cách, sự có mặt của anh dường như không làm thay đổi những xúc cảm của Hạnh Nguyên. Cô lặng lẽ như chiếc bóng. Kiến An

cau mày:

– Em không phải làm gì cả. Muốn làm gì, anh làm cho.

Anh bước đến gần và nhận thức ra ngay Hạnh Nguyên đang làm j. Anh chợt hiểu ra, vừa giận dữ vừa hốt hoảng:

– Em định đi đâu vậy?

Giọng Kiến An run rẩy, anh xóc tung mọi thứ trong va ly một cách dữ dằn.

– Em định soạn đồ để đi đâu hả?

Hạnh Nguyên ngược nhìn Kiến An, cô thoáng bất bình:

– Em là người hỏi anh đang làm j. Tại sao anh lại vô cớ xóc tung mọi thứ em vừa xếp?

– Hãy trả lời anh, em định làm gì? Em định hành hạ anh bằng cách nào nữa?

Hạnh Nguyên lạnh lùng. Đã đến lúc cô cần nói thẳng với anh để cả hai không còn sống trong sự ngọt ngào như tra tấn nữa. Cô không đủ sức để chịu đựng những đau khổ giày xéo.

– Em sẽ ra đi. Đã đến lúc em muốn rời khỏi nơi này.

– Em điên à? Đây là nhà của em, em định đi đâu?

– Đây không phải là nhà của em. Ở đây không có chỗ cho em, em trả lại cho anh.

Kiến An tức tối quát lên:

– Chẳng có lý do nào để em đi cả. Anh cấm em không được đi!

– Anh không cấm được em đâu.

Cái tôi ương bướng của Hạnh Nguyên nổi dậy khi cô bắt gặp anh nhìn mình như một sinh vật lạ. Cô quát:

– Tất cả đã hết như anh hằng mong muốn. Em đã quá đau khổ và không muốn bị đau khổ nữa.

– Anh làm khổ em? Em tưởng chỉ có một mình em đau khổ sao? Còn anh, anh không đau với nỗi đau mất đứa con chưa kịp ra đời hay sao?

Hạnh Nguyên nhìn vào cơn giận dữ của anh, cô cố giữ bình tĩnh, nhưng dường như cô không thể làm gì khác hơn khi xúc cảm trong lòng cô quá lớn.

– Không phải vì chuyện mất con mà vì tình yêu không còn nữa. Anh không hề yêu em và sự thật là như thế. Anh đừng cố gắng nữa. Em cũng vậy, em không thể nào vui vẻ khi biết rằng trong đời anh còn có một bóng hình không dễ dàng quên.

Kiến An hét lên giận dữ:

– Anh nguyên rủa em. Anh căm thù sự ghen tuông mù quáng của em. Ai bảo rằng anh không yêu em, chỉ có em nói ra điều này thôi bằng sự suy diễn điên rồ của em.

Hạnh Nguyên cũng gào lại trong uất ức:

– Phải, anh không nói gì cả, chưa bao giờ anh nói tiếng không yêu em, nhưng có một lời nói, anh nói còn đau đớn hơn thế nữa. Đó là “chúng mình

hãy ly dị nhau đi”. Không phải anh đã đề nghị như vậy đó sao? Một đứa ngốc nghếch cỡ nào đi nữa cũng phải hiểu.

– Em còn ngốc nghếch hơn nữa. Em nghĩ đó là lời nói thật của anh hay sao? Ly dị với em, chỉ có điên anh mới ly dị.

– Anh thương hại em phải không? Em không cần lòng thương hại của anh. Em căm thù sự thương hại và tử tế giả dối của anh. Anh thương hại em vì em đã bỏ cha mẹ để đi theo anh, và thương hại vì em đã mất đứa con. Hãy giữ lấy cái lòng thương hại giả dối của anh lại đi.

Sự giận dữ của Kiến An bộc phát. Anh bước lại nắm hai bờ vai cô lắc mạnh, rồi đẩy cô ngã xuống giường trong tiếng rít:

– Anh sẽ giết em nếu em còn nói những lời cay độc đó. Em tưởng là em đáng để thương hại lắm sao? Không đâu, dù em có lòng van xin, cũng đáng bị trừng phạt vì những gì em đã gây ra cho anh.

Nước mắt Hạnh Nguyên chảy dài:

– Chúng ta đã không còn yêu nhau nữa, anh còn giữ em lại làm gì. Anh muốn em phải chịu đựng cuộc sống chia sẻ đến bao giờ? Vì anh, tôi mất một đứa con. Tôi căm thù anh suốt đời.

Mặt Kiến An đỏ lên vì giận. Anh buông Hạnh Nguyên ra, hất đồ va ly quần áo và những gì của Hạnh Nguyên, giọng anh nghiến lại:

– Muốn bỏ tôi đi à? Thử xem em có thể làm gì để bỏ tôi? Em là vợ tôi, không được phép của tôi, em đừng hòng đi đâu hết.

– Anh làm gì vậy? Anh tưởng là ném hết đồ đạc là tôi không thể đi à?

Hạnh Nguyên nhảy xô đến ngăn Kiến An lại. Nhưng anh nhấc bổng cô lên ném trả lại giường một cách hung bạo. Anh trừng mắt nhìn cô. Hạnh Nguyên uất ức, cô nhìn lại Kiến An, nước mắt chan hòa:

– Tôi căm thù anh. Tôi căm ghét anh. Tại sao tôi lại lấy một người như anh? Lúc nào anh cũng mang đến đau khổ cho tôi.

Kiến An định giơ tay tát vào mặt cô, nhưng rồi anh dừng lại. Hạnh Nguyên cũng nhìn lại anh, cái nhìn dữ dội, môi Kiến An mím lại:

– Được, cô muốn chia tay thì chia tay. Chúng ta chia tay!

Anh quật đồ hết mọi thứ chung quanh mình, chưa hết, anh mở tung tủ quần áo, ném hết quần áo trong tủ ra.

– Cô muốn chia tay, song không cần phải đi, tôi sẽ đi. Tôi chán nơi này lắm rồi. Tôi sẽ để tất cả lại cho cô.

Những thứ đồ lộn xộn rơi vỡ thành một đám hỗn độn trên nền gạch. Hạnh Nguyên bất ngờ nhìn Kiến An. Cô không nghĩ anh sẽ giận dữ như vậy, và cũng không ngờ cô phải rơi vào hoàn cảnh này. Cô lên tiếng can ngăn trong sự yếu đuối:

– Anh điên rồi sao? Dừng tay lại đi! Tôi không cần bất cứ thứ gì từ anh cả. Ngôi nhà này là của anh, tôi mới là người ra đi.

– Nó là của cô, tôi mua nó cho cô, còn tôi cần quái gì.
 Anh đáp lời cô, giọng dữ dằn. Hạnh Nguyên lạnh lùng:
 – Tôi cũng không cần. Anh có nói gì hay phá sập căn nhà này, tôi cũng đi.
 – Vậy thì cô đi đi. Tôi sẽ đốt tất cả mọi thứ, đốt ra tro, để không còn lưu dấu gì của cô và tôi.
 Hạnh Nguyên bật khóc òa tức tối. Cô không nói lại anh nên bắt đầu nguyên rủa:
 – Anh là một kẻ điên. Nó là của anh, anh định làm chuyện điên rồ để trút hết trách nhiệm cho tôi ư?
 – Chính cô đã biến tôi điên như thế.
 – Anh nói gì mặc anh, tôi cũng đi, trả lại căn nhà cho anh.
 Hạnh Nguyên khom người nhặt va ly để lên bàn và nhặt quần áo của mình bỏ vào. Kiến An ném chiếc gối vào người cô như một sự trừng phạt không lời.
 – Cô là chúa bắt trị. Được, cứ đi đi, cứ trả lại cho tôi những gì cô không muốn lấy. Trả hết đi, không còn tình nghĩa gì nữa cả.
 Hạnh Nguyên khóc òa, cô muốn bỏ đi nhưng nghe anh nói lại oán tức:
 – Anh muốn kể nợ với tôi? Anh tiếc rẻ những thứ mà anh cho tôi? Bây giờ tôi mới hiểu rõ con người anh. Đồ keo kiệt! Tôi trả lại cho anh hết này, ráng mà giữ lấy, tôi không cần đâu.
 – Hạnh Nguyên ném đũa quần áo của mình vào người Kiến An, xem như một hành động trả đũa có cả dối hờn, giống như một đứa trẻ. Tất cả trong Hạnh Nguyên bây giờ là sự căm thù và thỏa mãn lòng hiếu thắng của mình. Cô ném trả mọi thứ như ném tất cả vào kẻ thù.
 – Đây này, cái này anh mua ... cái này nữa ... lấy lại đi.
 Cô ném vào anh những món anh mua cho cô. Kiến An không phản ứng, anh để mặc cô. Bây giờ anh mới thấy vui, thỏa dạ vì đã làm cho cô tức giận. Cô quá quát với anh lắm rồi, sự tức giận của cô có thấm tháp gì với anh đâu.
 – Thế này đã đủ chưa? Tôi còn nợ anh gì nữa, nói đi, tôi sẽ trả hết?
 Kiến An đã dịu cơn giận xuống phần nào, nhưng anh vẫn nhìn cô bằng đôi mắt lừ đừ đáng sợ:
 – Mới có bao nhiêu đây mà cô cho rằng đã trả hết nợ cho tôi sao? Điên thật! Đến suốt đời này, cô cũng không trả hết những gì cô đã nợ của tôi.
 – Anh nói gì thế hả? Anh định chơi trò lừa đảo tôi? Tôi thiếu anh những gì? Nếu anh muốn thì lấy hết đi, tôi sẽ đi tay không mà không cần thứ gì hết.
 – Có những thứ mà cô quên, nhưng với tôi, nó vô cùng quan trọng. Cô muốn không, tôi nhắc lại cho cô nghe?
 Kiến An quát to lên, rồi anh bước đến thô bạo kéo cô vào lòng, bằng sức mạnh của mình, anh cúi xuống cưỡng bức nụ hôn từ đôi môi điêu ngoa. Anh hôn cô mạnh bạo hơn là cho cô những ngọt ngào âu yếm.

Hạnh Nguyên hốt hoảng, từ cảm giác giận dữ và bị xúc phạm, cô đâm thật mạnh vào Kiến An, nhưng cả thân người cô bị Kiến An siết chặt. Hạnh Nguyên cơ hồ như bị ngạt thở. Cô cảm thấy đau trong sự trừng phạt. Cô thù ghét con người này.

Hạnh Nguyên giận dữ, cô muốn đẩy anh ra nhưng không sao đẩy được. Tức giận, cô cắn mạnh vào môi anh. Kiến An vẫn trơ như đá, còn Hạnh Nguyên thấy mình đau đớn trong cách trừng phạt này.

Bất giác cô nghe vị mặn ở môi và mùi tanh của máu. Máu từ bờ môi của anh do vết cắn của cô.

Hạnh Nguyên lặng người hoảng sợ rồi bật khóc mà không hiểu tại sao cô khóc. Tiếng khóc âm ứ vỡ òa khi anh rời môi cô.

– Vừa lòng em rồi chứ? Em lại nợ tôi thêm một cái cắn môi độc ác nữa.

Hạnh Nguyên khóc ngon lành, cô đánh vào ngực anh:

– Tôi ghét anh, tôi thù anh. Anh lợi dụng sự yếu mềm của tôi. Tôi không có gì để trả cho anh, đừng bắt chẹt tôi kiểu đó.

– Em phải trả, nếu không đừng bỏ anh đi đâu hết. Em tưởng muốn bỏ đi là được hay sao? Em nợ anh nhiều thứ lắm. Hằng bao nụ hôn em nhận của anh, không phải từ lúc mình mới lấy nhau mà trước đó nữa kìa. Cả tình cảm nữa, em nghĩ là em trả hết hay sao?

Hạnh Nguyên khóc tức tưởi:

– Anh đừng có làm khó, không ai bỏ nhau mà phải trả cho nhau những thứ ấy. Vậy thì đừng có bỏ anh, đừng có ý nghĩ điên khùng rồi nói anh không yêu em.

– Chỉ là lời nói của anh thôi. Anh nói bỏ em, anh nói ly hôn ... anh còn giả bộ để chờ ngày ra tòa nữa hay sao?

Kiến An gắt gỏng:

– Đến bao giờ em mới chịu hiểu đây? Không có ly hôn hay tòa án nào cả. Em nghĩ rằng anh sẽ bỏ em sau tất cả những gì khó khăn vất vả, mình mới có được hay sao?

Hạnh Nguyên lắc đầu không tin lời Kiến An nói:

– Vậy không phải là anh yêu mẹ con cô ấy hơn em sao? Anh đến thăm họ mỗi ngày. Còn em, anh bỏ mặc em ở nhà đợi anh. Cả đến khi em mang thai, anh cũng không biết lo cho em.

– Anh biết anh có lỗi, nhưng em phải biết, nghĩa vợ chồng là có ý nghĩa lâu dài. Mình sống với nhau trọn đời thì có nghĩa gì khi anh quan tâm đến họ. Còn việc em mang thai, nếu em đừng hờn anh, nói cho anh biết, anh sẽ lo cho em, đâu để phải mất đứa con.

– Vậy là lỗi của em? Anh có ở nhà đâu để cho em nói.

Kiến An kéo mạnh Hạnh Nguyên vào lòng mình:

– Hãy trả lời anh, giả sử người đó là em ... Anh muốn nói về Kiến Trung,

sau ngày anh và em lấy nhau, Kiến Trung đau khổ vì không lấy được em mà xảy ra điều bất trắc, em có đến thăm Kiến Trung, mặc cho anh ngăn cấm?

– Chuyện không có, anh đừng có hỏi em.

– Trả lời anh đi, đừng có tránh né.

– Kiến An kéo mặt Hạnh Nguyên cho cô quay lại. Cô đưa tay quệt ngang mắt:

– Có, nhưng chỉ là viếng thăm vì trách nhiệm và lương tâm. Nó giống tình cảm của một người em khi thăm nhau chứ không phải là tình yêu.

– Nhưng nếu anh vẫn bảo là em còn yêu Trung thì sao? Em có hiểu là như thế nào không? Tại sao em cứ mãi nghi ngờ anh?

– Chuyện này khác, không giống chuyện của anh.

Hạnh Nguyên cố chống chế để giữ phần phải về mình:

– Ở đây em đâu có yêu Trung. Còn anh, anh có dám nói với em là anh không yêu mẹ con họ?

– Có, anh thừa nhận anh có yêu mẹ con cô ấy.

Hạnh Nguyên mím môi xô mạnh Kiến An ra:

– Em biết mà, anh sẽ trả lời em như thế. Anh là kẻ giả dối nhất trên đời mà còn dám nói yêu em.

Hạnh Nguyên bật khóc như đứa trẻ:

– Anh là đồ lừa gạt. Tránh ra, đừng có đụng vào tôi.

Kiến An thở dài, anh biết cô sẽ có phản ứng như thế. Anh chỉ thấy khổ sở trước vẻ dữ dằn của cô làm cho anh không thể đến gần. Anh cố giữ tay cô, rồi thừa lúc ôm cô chặt cứng, không còn cự quây được nữa:

– Hãy nghe anh nói! Em có muốn giữ chồng em không, sao cứ ngốc nghếch vậy hả?

Hạnh Nguyên khóc:

– Em muốn giữ chồng em làm gì khi mà trái tim không hề dành cho em. Em không thêm con người mà trái tim không còn là của em.

Kiến An siết lấy người Hạnh Nguyên nghiêm giọng:

– Ai bảo với em, anh không là của em. Anh đã nói hết câu đâu mà nổi cơn ghen tức lên vậy?

Nói rồi anh lấy tay lau nước mắt cho cô. Hạnh Nguyên quay mặt đi. Kiến An bắt cô phải nhìn mình. Anh hỏi:

– Trả lời anh, em có yêu mẹ em không hả?

– Dĩ nhiên là có, tại sao không?

Đang khóc, Hạnh Nguyên xẵng giọng đáp lại.

– Thế còn ba, còn anh Hai em, em có yêu họ không?

Hạnh Nguyên khó chịu:

– Dĩ nhiên là có. Bao giờ em cũng yêu họ, chỉ có anh là em căm thù suốt đời.

– Không quan tâm đến lời của cô, anh đã giăng cái bẫy cho cô rơi vào.

Giọng anh nhẹ nhàng:

– Em thấy không, em có thể yêu một lúc tất cả mọi thứ, thế mà với anh, em lại bắt công không cho anh cái quyền yêu thương. Em yêu mẹ, yêu cha là tình yêu của đứa con; còn với anh trai vì đó là anh của em, với Trung là tình bạn chân thành, không phải tình yêu trai gái em đã dành cho anh. Em nói em căm thù anh, nhưng anh hiểu là lời nói giận dữ, càng biểu lộ tình yêu của em dành cho anh. Tình yêu của em là của người vợ dành cho chồng. Em đã yêu anh và cùng một lúc yêu tất cả mọi người. Anh yêu em với tình yêu của một người đàn ông dành cho vợ mình; còn những gì anh dành cho mẹ con cô ấy là tình thương của người cha cho con. Đối với Bích Phương, anh chỉ còn là sự cảm thương và trách nhiệm cần chia sẻ. Em có hiểu những gì anh nói không?

Hạnh Nguyên làm thinh, cô không bằng lòng lắm với cách giải thích của anh. Cô muốn tìm lời chống lại nhưng bàn tay anh đã chặn môi cô:

– Đừng có để cái đầu ngốc nghếch của em nghĩ đến những điều không hay nữa, được không? Hãy để cho nó nghỉ ngơi, và muốn nhủ hãy nhớ một điều: anh yêu em hơn tất cả điều j.

Hạnh Nguyên cúi đầu, cố tự xoa dịu nỗi đau của mình, nhưng rồi cảm giác tủi thân khiến cô lại khóc:

– Nhưng mà có thật là anh yêu em không ? Sao lại nói ly hôn. Điều đó chỉ nghĩ thôi, em đã không chịu được, nhưng anh lại nói ra. Anh chán cái nhà này, không muốn sống với em nữa.

– Trong lúc nóng giận, ai lại không muốn nói cho đã lửa giận. Cũng như em nhieếc móc anh vậy. Anh làm sao không biết em quá yêu anh. Chỉ có người ngốc mới không nhận ra, nhưng em lại để cho cái ghen tuông lấn lướt mình, rồi tự hành hạ mình, hành hạ anh.

Hạnh Nguyên ngấm nhìn Kiến An. Cô úp mặt vào ngực anh, giọng sưng nước mắt:

– Hóa ra là lỗi của em. Chẳng lẽ em sai, chỉ có một mình anh đúng?

– Anh đúng vì anh biết rõ anh đang làm gì, còn em sai vì em là con bé nông nổi. Thật ra em không quá ngốc như anh nói, mà vì em quá cao thượng khi muốn trả anh cho người ta, mà không biết anh yêu ai và cần ai.

Hạnh Nguyên đánh vào ngực Kiến An, cô cãi lại:

– Anh tưởng em vui lắm sao? Thật ra em đâu muốn mất anh. Em sợ phải mất anh hơn những gì anh đã biết. Em phải làm như vậy vì sợ anh bỏ em, em sẽ rất đau khổ. Thà rằng em bỏ anh trước.

– Em ích kỷ không chịu nổi, sao không nghĩ đến anh đau khổ biết đường nào khi em bỏ đi.

– Anh tốt lắm sao. Anh là kẻ tham lam muốn có em và có cả mẹ con người

ta nữa.

– Anh muốn có em thôi. Anh cấm em không được nói điều này, nếu không anh sẽ đánh em đó, đồ ngốc.

Kiến An nghiêm giọng ngắt lời cô. Hạnh Nguyên vẫn thỗn thức:

– Em yêu anh, em ghen với người ta vì anh, vì quá yêu anh mà em mất đứa con, em đau khổ lắm, anh biết không?

Kiến An siết nhẹ Hạnh Nguyên vào mình:

– Em là cô vợ luôn thiếu sự dịu dàng âu yếm, cũng không dễ thương, thế mà anh lại cứ yêu em, cứ không thể bỏ em. Anh nghĩ có lúc nào đó, anh sẽ dạy em để em trở thành một người vợ hiền mới được.

Hạnh Nguyên giận dỗi:

– Em sẽ là người vợ hiền, em sẽ nghe lời anh, nếu như anh chỉ có một mình em chứ không có ai khác nữa.

– Thế mẹ con cô ấy thì sao? Anh sẽ cư xử như thế nào khi mà người ta vẫn cần đến anh?

Anh nhìn cô để tìm xem còn có sự ghen hờn nào nữa không, nhưng anh nhận ra trong mắt cô là sự quan tâm. Anh hôn cô âu yếm:

– Bích Phương rồi sẽ tìm cho chính mình hạnh phúc, giống như anh và em sẽ tìm hạnh phúc cho chính mình. Quân sẽ về với Bích Phương, khi mà tình yêu giữa hai người vẫn có với nhau.

Hạnh Nguyên gật đầu, hai tay cô choàng qua cổ chồng, gục đầu vào ngực anh, nói trong ảm năn:

– Vậy là thực sự anh không bỏ em. Anh vẫn yêu em dù em đã làm cho anh đau lòng. Anh tha thứ cho em không và vẫn muốn em làm vợ anh chứ?

– Hết kiếp này và mãi mãi, lúc nào anh cũng muốn em là vợ anh.

– Anh nâng mặt cô lên, nhìn sâu vào mắt cô, rồi cúi xuống hôn nhẹ lên đó. Anh uống cạn những giọt lệ khóc vì anh. Những nụ hôn lướt trên khắp gương mặt diễm lệ.

– Bây giờ em còn muốn bỏ anh nữa không hả? Trả lại cho người ta theo cái lối cao thượng ngốc nghếch của em.

Hạnh Nguyên phụng phịu:

– Em sẽ không dại nữa để cho người ta cướp mất anh. Em sẽ cột anh lại, dù cho anh có muốn bỏ em cũng không được.

– Cột bằng gì? Bằng cái thói trẻ con hiếu thắng của em đấy hả?

– Anh cười trêu cô. Hạnh Nguyên đánh vào ngực anh để che nỗi thẹn cho tính xấu của mình.

Kiến An vuốt ve lên gương mặt cô:

– Em hãy cột anh bằng những đứa con. Những đứa con em sinh ra là niềm hạnh phúc cho anh, sẽ không bao giờ anh bỏ được em.

Hạnh Nguyên giụi mắt mình vào mặt chồng, giọng ảm năn:

– Không biết con có trách em không vì em đã không cho nó chào đời? Lẽ ra em phải nghĩ đến con, thế mà em chỉ quan tâm đến nỗi đau của mình.

– Bỏ qua chuyện đó đi. Chúng ta làm lại từ đầu. Rồi em không chỉ sinh cho anh một, hai đứa con, mà là ba đứa, đó là cách anh bắt đền em.

– Anh sẽ yêu mỗi mình em chứ An?

– Ừ, chỉ có một mình em. Suốt đời này, anh là của em.

Anh cười cho tính tình non trẻ của cô. Anh hôn lên môi cô để ngăn những câu thắc mắc nũng nịu.

Hạnh phúc đã trở về với họ.

oOo – A, ba về!

Thằng Đạt reo lên, nó nhảy xổ ra ôm chầm lấy Quân. Quân suýt khẽ với nó:

– Con khỏe chưa?

Thằng bé vung tay:

– Khỏe rồi ba ạ. Có điều mẹ bệnh, buồn ghê. Con vừa rót nước cho mẹ uống thuốc. Ba ơi! Ba ở lại, đừng có đi nữa nghe ba. Mẹ bệnh mà cứ khóc hoài. Tối nào, con cũng thấy mẹ khóc.

– Ồ ... để ba vào thăm mẹ.

– Quân cắp cây nạng đi vào. Bích Phương đang gượng ngồi dậy:

– Anh mới đến.

– Em bệnh sao vậy?

– Cảm xoàng thôi, không sao đâu.

– Em đừng quá xem thường sức khỏe của mình, cứ suốt ngày lo làm việc.

– Dạ.

Thằng Đạt rót ly nước lúc đến đưa cho Quân:

– Con mời ba uống nước.

– Cảm ơn con.

Quân xoa đầu nó, anh cầm ly nước và uống một hớp:

– Em uống thuốc chưa vậy?

– Dạ rồi.

Cả hai nhìn nhau lúng túng, chừng có quá nhiều ngượng ngập khi đối mặt với nhau.

– Đạt ơi!

Có tiếng bạn gọi, thằng bé chạy đi. Vụt nhớ, nó quay lại ở ngưỡng cửa:

– Ba không được đi về đó. Ba về, con giận ba liền.

– Nó không quên đóng cửa lại, rồi chạy ù đi. Còn lại hai người, họ nhìn nhau. Bích Phương lên tiếng:

– Đêm qua em xem tivi, thấy truyện anh đoạt giải nhất. Chúc mừng anh!

– Cảm ơn em.

Giọng Quân trở nên vui vẻ:

– Anh muốn tặng hết số tiền thưởng đó cho em và con.

Bích Phương kêu lên:

– Sao được, đó là công sức của anh mà.

– Nhưng chính em và con là nguồn động viên để cho anh cảm xúc, hoàn thành tác phẩm đó. Nhận em nhé!

Bàn tay Quân chột nắm bàn tay Bích Phương:

– Em biết không, anh nhận ra em và con quan trọng với anh vô cùng. Nếu như thiếu em, thiếu con, cuộc đời anh không còn ý nghĩa gì nữa.

Nước mắt Bích Phương trào ra, cô ngã vào vai anh:

– Em đã đợi anh từ lâu lắm rồi, Quân à.

Quân vòng tay qua người Bích Phương, tay anh chạm vào hông cô. Anh ngậm ngùi:

– Em gây quá Phương ạ. Chúng mình bỏ qua hết chuyện cũ, làm lại từ đầu nghe em?

Mắt anh nhìn sâu vào mắt cô thương yêu:

– Anh vẫn yêu em như thuở ban đầu Phương ạ.

Đôi mắt Bích Phương chớp nhanh, cô nghe vành môi nóng ấm của anh rơi trên mắt, rồi trên môi mình, ầm dần lên đầy say đắm ngọt ngào.

Đôi mắt nhìn nhau nhẹ nhàng nghiêng.

Biết nói gì? Cả trăm phút đề thiêng.

Cho một tình yêu lại trở về.

Hết

Nguồn: TaiXiu

Người đăng: ms

Thời gian: 05/09/2005 12:05:44 SA